

Πρόταση
θέσεων για το
4ο Συνέδριο της νΚΑ

ΖΟΥΜΕ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ
ΔΕΝ ΘΑ ΤΗ ΧΑΡΙΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Πρόταση

θέσεων για το 4ο Συνέδριο της νΚΑ

ΖΟΥΜΕ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ
ΔΕΝ ΘΑ ΤΗ ΧΑΡΙΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΝΕΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΦΑΣΗ - ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ:
ΜΑΖΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ

- **Ενωτικό μαχητικό κίνημα**
- **Ανατρεπτική πολιτική κίνηση**
- **Εργατική στροφή**
- **Σύγχρονη κομμουνιστική οργάνωση**

**ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ**

**Έκδοση του Κεντρικού Συμβουλίου
της νεολαϊκής Κομμουνιστική Απελευθέρωση**

Οκτώβριος 2016

Κλεισόβης 9, Πλ. Κάνιγγος, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3826 922
www.nka.gr

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	5
Μαχητές μέσα στα συνταρακτικά γεγονότα	5
Εγκώμιο στην αμφιβολία	6

Κεφάλαιο Α

Η καπιταλιστική κρίση, οι διεθνείς και εγχώριες εξελίξεις

A.1. Η ωρίμανση της αντίθεσης παραγωγικών σχέσεων-παραγωγικών δυνάμεων	9
A.2. Η διεθνής κατάσταση την περίοδο της κρίσης	11
A.3. Νέα ιστορική φάση στην Ελλάδα	13
A.3.1. Πολιτικό σκηνικό	14
A.4. Απολογισμός για μια δεκαετία που συντάρραξε τη νεολαία	17

Κεφάλαιο Β

Η σύγχρονη νεολαία. Κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα στο εσωτερικό της

B.1. Η νεολαία σαν κοινωνική κατηγορία και ο ρόλος της στην ανατροπή	22
B.2. Νεολαία, συνθήκες εργασίας, ανεργία και Νέα Εργατική Βάρδια	22
B.3. Ο ρόλος του εκπαιδευτικού συστήματος	24
Το «Νέο σχολείο» καταπίεσης και ακρωτηριασμού των μαθητών	24
Τεχνική Επαγγελματική Εκπαίδευση για την εργασία-λάστιχο	25
Επιχειρηματικό πανεπιστήμιο	25
B.4. Νεολαία και νέες τεχνολογίες	26
B.5. Η ψυχοσύνθεση της νεολαίας και ο ελεύθερος χρόνος	26
B.6. Η νεολαία και τα ρεύματα που τη διαπερνούν. Η σχέση των νέων με την πολιτική και τους μαζικούς φορείς	27
B.7. Νεολαία και πολιτικές δυνάμεις	30

Κεφάλαιο Γ

Η τακτική μας στη συγκεκριμένη περίοδο

Γ.1. Βασικός πολιτικός στόχος	31
Γ.2. Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο, το υποκείμενο της ανατροπής	34
Για την παρέμβαση μας στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ	36

Κεφάλαιο Δ

Νέα ιστορική φάση – νέα πολιτική γραμμή

Δ.1. Κατάσταση του κινήματος	37
Δ.2. Προώθηση του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου στη νεολαία	38
Δ.3. Πρόγραμμα πάλης για τις σύγχρονες ανάγκες και τα δικαιώματα της Νεολαίας	39
Δ.4. Για ένα restart του κινήματος: Ενωτικό Μαχητικό Κίνημα Νεολαίας	43
Δ.5. Ανατρεπτική Πολιτική Κίνηση Νεολαίας	44

περιεχόμενα

Κεφάλαιο Ε

Για μια μαζική εργατική στροφή

Ε.1. Η εργατική νεολαία και η οργάνωσή μας	45
Ε.2. Παρέμβαση στην εργατική νεολαία	46
Ε.2.1. Παρέμβαση στη συγκεντρωμένη εργατική νεολαία	46
Ε.2.2. Στροφή προς τη σπουδάζουσα νεολαία της τεχνικής επαγγελματικής εκπαίδευσης	48
Ε.2.3. Εργατική στροφή προς τους νέους άνεργους.....	49
Ε.2.4. Παρέμβαση στους νέους των προγραμμάτων κοινωνικής εργασίας.....	50
Ε.2.5. Για την Attack και το μέλλον της.....	50
Ε.2.6. Πανελλαδική ανεξάρτητη ταξική κίνηση για την Ανατροπή και τη Χειραφέτηση	51

Κεφάλαιο ΣΤ

Για το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα

Στ.1. Παρέμβαση στους μαθητές και φοιτητές με νέα εργατική αντίληψη.....	52
Στ.2. Για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος	53
Στ.2.1. Για την Αναγέννηση των φοιτητικών συλλόγων και του συντονισμού τους	53
Στ.2.2. Για τα ανώτερα καθήκοντα της ΕΑΑΚ	54
Στ.3. Για ένα σημαντικό βήμα στο μαθητικό κίνημα	55

Κεφάλαιο Ζ

Στα ειδικά Μέτωπα Πάλης της νεολαίας

Ζ.1. Το νεολαιίστικο κίνημα στις γειτονιές.....	57
Ζ.2. Πάλη για τα σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Αγώνας ενάντια στο φασισμό και το ρατσισμό.....	58
Ζ.3. Το εθνικό ζήτημα, ο πόλεμος και η προσφυγική κρίση.....	59
Ζ.4. Για μια σύγχρονη κομμουνιστική παρέμβαση στον πολιτισμό	62
Ζ.5. Πάλη ενάντια στις εξαρτήσεις.....	64
Ζ.6. Για την κοινωνική απελευθέρωση της οικογένειας, της γυναίκας και της σεξουαλικότητας	64

Κεφάλαιο Η

Η Κομμουνιστική Οργάνωση Νεολαίας

Η.1. Η κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων	67
Η.2. Η κομμουνιστική οργάνωση της νεολαίας.....	69
Η.3. Η ιστορική συμβολή και τα όρια της νΚΑ.....	71
Για ένα άλημα προς τα μπρος.....	72
Η.4. Η προσπάθεια συγκέντρωσης δυνάμεων για μια νέα κομμουνιστική πρωτοπορία	74
Η.5. Σχέση NAP-νΚΑ.....	75

Μαχητές μέσα στα συνταρακτικά γεγονότα

Τα μέλη της νεολαϊκής Κομμουνιστική Απελευθέρωση, οι νέοι και οι νέες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όλοι οι αγωνιστές κι αγωνίστριες όλων των πολιτικών οργανώσεων της Αριστεράς και όχι μόνον αυτοί και αυτές, μέσα σε οχτώ μόλις χρόνια ζήσαμε, αν όχι ως πρωταγωνιστές, σίγουρα ως μαχητές, τέτοια συνταρακτικά γεγονότα και τόσες απότομες εναλλαγές συναισθημάτων, που ούτε και η πιο τολμηρή φαντασία δεν θα μπορούσε να συλλάβει πρωτύπερα. Γεγονότα που σφράγισαν τη ζωή μας ανεξίτηλα και γέμισαν το βιβλίο των εμπειριών μας με τέτοιο υλικό, που μπορεί να φορτίσει με πάθος και κυρίως με γνώση τα ακόμη πιο συνταρακτικά γεγονότα που βρίσκονται μπροστά μας.

Σίγουρα κάναμε λάθη που μας φαίνονται τώρα παιδαριώδη, σίγουρα ζυγιστήκαμε και βρεθήκαμε όλοι ελλιπείς, αλλιά μήπως δεν δικαιολογείται αυτό από το γεγονός ότι βρεθήκαμε σε πρώιμη ηλικία σε μια δίνη της Ιστορίας που εξαπέλυσε η μεγαλύτερη καπιταλιστική κρίση του αιώνα; Δεν δικαιολογείται από το γεγονός ότι οι εκατοντάδες χιλιάδες των απεργιών και των πλητειών, η πρωτόγνωρη λαϊκή ορμή του συλλαλητηρίου για το «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα, η σύγκρουση του λαού και της νεολαϊκής με όλους τους συντεταγμένους μηχανισμούς ξεπερνούσαν όλες τις μέχρι τότε εμπειρίες μας;

Όλη η προοδευτική εργαζόμενη ανθρωπότητα είχε στραμμένα τα μάτια της με ελπίδα στη νεολαϊκή και το λαό της χώρας μας. Το λαϊκό κίνημα, η μαχόμενη Αριστερά και οι δικές μας δυνάμεις καλούνταν να αντιμετωπίσουν, συντονισμένα τα πολιτικά και οικονομικά επιτελεία του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, τη συνεργασία αστυνομικών και μυστικών υπηρεσιών των πιο προηγμένων κρατών, τους τόνους χημικών στις πάνω από 4.000 κατασταλτικές ενέργειες της ΕΛ.ΑΣ., τη συντεταγμένη και κατευθυνόμενη επιχείρηση εξαπάτησης και κατατρομοκράτησης των καθεστωτικών ΜΜΕ.

Οι δυσκολίες και οι δυνατότητες της περιόδου ήταν αντικειμενικές και υποκειμενικές. Τα λάθη μας επίσης. Όσα λάθη, όμως κι αν κάναμε, ήμασταν εκεί. Ίσως όχι τόσο προετοιμασμένοι όσο έπρεπε, αλλιά σίγουρα μαχόμενοι. Τα μέλη της νεολαϊκής Κομμουνιστική Απελευθέρωση, μαζί με τους συντρόφους και συντρόφισσες του ΝΑΡ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μαζί με τους άλλους αγωνιστές και αγωνίστριες, και στην άνοδο και στην υποχώρηση των αγώνων, δώσαμε κάτι παραπάνω από τις δυνάμεις μας. Δεν είναι άσχετο με τη δράση της νΚΑ (και των άλλων νεανικών δυνάμεων) η επιρροή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ποσοστά κοντά και πάνω του 5% στη νεολαϊκή. Οπωσδήποτε δεν επιδράσαμε μόνον εμείς, αλλιά δεν είναι άσχετο και με τη δράση μας το 80% της νεολαϊκής στο λαϊκό «Οχι».

Εγκώμιο στην αμφιβολία

Όλα όσα περιγράφηκαν δεν μπορούν να κρύψουν τη μεγάλη και επικίνδυνη υποχώρηση του νεολαϊστικού κινήματος, τη σαφή υποχώρηση του αντιφατικού μεν, αλλιά ριζοσπαστικού, αντιμνημονιακού νεανικού ενθουσιασμού, σταδιακά μετά το 2012 και δραματικά μετά το καλοκαίρι του 2015. Και πόσο διαφορετικά θα μπορούσε να είναι όταν το αντιδραστικό ασφαλιστικό νομοσχέδιο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ πέρασε με «κατεβασμένα χέρια» από πλευράς του πολύ πιο έμπειρου εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος;

Πολλοί, μέσα από την αιώνια βεβαιότητα ότι έχουν πάντα δίκιο, ότι «αυτοί τα έλεγαν», αυτοί ξεχνούν το «Εγκώμιο στην αμφιβολία» του Μπρεχτ. Μέσα στην πιο βαθιά άμπωτη μετά την μεγάλη πλημμυρίδα δικαιούμαστε να αγγίζουμε τον πάτο της πιο έσχατης αμφιβολίας, να επανεξετάζουμε όλα μας τα προηγούμενα σχέδια, να περιγελλούμε τον εαυτό μας. Γιατί, χωρίς την αμφιβολία δεν μπορεί να ξαναβρείς το νήμα για να σηκωθείς. Χωρίς την αμφιβολία δεν μπορεί να κεντρίσεις τη ζωογόνα σκέψη, δεν μπορείς να ριζοσπαστικοποιηθείς εκ νέου. Χωρίς την αμφιβολία θα βουλιιάξεις στην παραλυτική αυτοδικαίωση ή στην ατομική αναχώρηση.

Βρισκόμαστε σε μια ιδιαίτερη φάση, σε ένα μεσοδιάστημα. Όπως είναι στη φύση της νεολαίας και του κινήματός της να είναι προπομπός των γεγονότων που έρχονται και να βρίσκεται στην εμπροσθοφυλακή της κοινωνικής λαικής πλειοψηφίας, είναι στη φύση της να επηρεάζεται βαθύτερα από τις υποχωρήσεις της, μόνο και μόνο για να ξαναβγεί μπροστά, αναγγέλλοντας τα νέα, μεγάλα κοινωνικά εργατικά ξεσπάσματα.

Στην πολιτική και στην ιστορία δεν υπάρχουν άγραφοι πίνακες. Καλούμαστε, λοιπόν, να κάνουμε μια νέα αρχή, «αρχίζοντας πάντα από τη μέση». Δεν μπορούμε να αποσυρθούμε από το παρελθόν και το μέλλον, να καθηλωθούμε στο υπάρχον, να σταθούμε στην ασφάλεια της βεβαιότητας. Στη θεωρία των παιγνίων μπορείς να αξιοποιήσεις τη δυνατότητα απόσυρσης από την παρτίδα, να πας πάσο. Η ταξική πάλη και ο αγώνας όμως δεν είναι παίγνιο. Είμαστε όλοι εντός του μέλλοντος μας, πρέπει και μπορούμε να το καθορίσουμε.

Αν δεν αναποδογυρίσουμε το τραπέζι, αν δεν ανατρέψουμε το στημένο τους παιχνίδι θα είμαστε για πάντα εντός του συστήματος. Μπορούμε να ακολουθήσουμε ατομικούς δρόμους και καριέρες, να επιλέξουμε την ατομική ευχαρίστηση ή τη νοσταλγία. Δεν θα δραπετεύσουμε, όμως, ποτέ μαζικά από την κυριαρχία του κεφαλαίου.

Το συνέδριό μας διεξάγεται σε μια περίοδο μετά από μεγάλους ταξικούς αγώνες και ιστορικές στιγμές για την αριστερά και το εργατικό-λαικό κίνημα. Αυτοί οι αγώνες μας γέμισαν εμπειρίες και προβληματισμούς τους οποίους συντροφικά οφείλουμε να συζητήσουμε και να εξετάσουμε. Οφείλουμε να σκύψουμε πάνω στις αδυναμίες μας και να βγάλουμε συλλογικά τα κατάλληλα συμπεράσματα με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον.

Θεωρούμε ότι τα διαφορετικά συμπεράσματα και προσεγγίσεις εντός της οργάνωσής μας είναι στοιχείο ζωντάνιας. Το προηγούμενο διάστημα δεν είναι κρυφό ότι υπήρξε πλήθος προβληματισμών με την πολιτική μας γραμμή. Μπροστά στις μεγάλες μάχες που έρχονται οφείλουμε να συζητήσουμε συλλογικά και συντροφικά, να συνθέσουμε σε ανώτερο επίπεδο προς μια νέα πολιτική κατεύθυνση και γραμμή, προς ένα βάθεμα της στρατηγικής και θεωρητικής μας ενότητας. Ο αγώνας συνεχίζεται καθημερινά και πρέπει να μας βρει ενωμένους, δυναμωμένους και μάχιμους για μια νέα πορεία προς το μέλλον. Σαν συμβολή στην ολόπλευρη συζήτηση, πεισμένοι ότι μόνο μέσα από αυτήν μπορεί να υπάρξει ανώτερη σύνθεση, αποφασίσαμε να καταθέσουμε αυτό το κείμενο. Το κείμενο αυτό αποτελεί ένα σχέδιο θέσεων προς συλλογική επεξεργασία και συζήτηση για το 4^ο συνέδριο της νΚΑ. Αποτελεί συλλογική προσπάθεια συντρόφων της νΚΑ για αποτίμηση της μέχρι τώρα δράσης μας, ανάπτυξη, επικαιροποίηση και αναπροσαρμογή της γραμμής μας.

Την Πρόταση Θέσεων καταθέτουν οι:

Χρήστος Αβραμίδης
Πένη Γαλιάνη
Βασιλική Γαλιατσάτου
Γιώργος Γκάληπας
Αργύρης Γκορτσιδάς
Πάνος Καθαβάνος
Γιώργος Καυκιάς
Ηλίας Κωνσταντινίδης
Πάνος Μαϊστρέλης
Γιώργος Μανουράς
Νίκος Μαντέλας
Βαγγέλης Μαρτίνος
Αλέξανδρος Μινωτάκης
Γιάννης Μοσχονάς
Θοδωρής Παναγιωτόπουλος
Αφροδίτη Παπαναστασίου
Πάνος Πετρόπουλος
Δήμος Σούρμπης
Μαρικαίτη Στασινού

**Πρόταση
θέσεων
για το
4ο
Συνέδριο
της νΚΑ**

Κεφάλαιο Α

Η καπιταλιστική κρίση, οι διεθνείς και εγχώριες εξελίξεις

Α.1. Η ωρίμανση της αντίθεσης παραγωγικών σχέσεων-παραγωγικών δυνάμεων

Ο σημερινός καπιταλισμός, αντικειμενικά δεν χωρά στον εαυτό του. Στην εποχή που διανύουμε η σύγκρουση των παραγωγικών σχέσεων και των παραγωγικών δυνάμεων εντείνεται στο έπακρο καθιστώντας το σημερινό στάδιο ανάπτυξης και κρίσης του καπιταλισμού πιο κοντά στον αμέσως επόμενο κοινωνικό σχηματισμό. Η αντίθεση παραγωγικών σχέσεων και δυνάμεων είναι που ωθεί την ανάπτυξη του καπιταλισμού σε βαθύτερες και ανώτερες ποιότητας καμπές και αντιφάσεις. Η αντίθεση αυτή στην «καρδιά» της ανάπτυξης του καπιταλισμού στην ουσία «γεννά τους νεκροθάφτες του». Οι ιστορικές ανάγκες της κοινωνίας και η κοινωνικοποιημένη εργασία συγκρούονται με τις εκμεταλλευτικές αλληλοτριωτικές σχέσεις παραγωγής.

Η αντίθεση αυτή οξύνεται στο έπακρο με τις σύγχρονες επιστημονικές και τεχνολογικές κατακτήσεις. Σε μια εποχή όπου οι κατακτήσεις και τα επιτεύγματα της ανθρωπότητας μπορούν να σημάνουν πολλαπλή κάλυψη των αναγκών του πληθυσμού, αξιοβίωτη ζωή και ποιοτικό ελεύθερο χρόνο, η καπιταλιστική κυριαρχία διαστρέφει πλήρως τις κοινωνικές σχέσεις, κλέβει τον χρόνο εργασίας και ζωής από τους εργαζόμενους και οδηγεί στη φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό μεγάλα τμήματα του πληθυσμού.

Η εφαρμογή της σύγχρονης τεχνολογίας στην αποθήκευση και μεταφορά πληροφοριών δι-

νει τη δυνατότητα στο σύγχρονο κοινωνικό άνθρωπο να έχει καλύτερη πρόσβαση στην πληροφόρηση, τη γνώση, την τέχνη και το σύνολο του πολιτισμικού πλούτου. Μπορεί να «κατεβάζει» από το Διαδίκτυο χιλιάδες τραγούδια και ταινίες μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Σε ένα φλασάκι μερικών εκατοστών μπορεί να χωρέσει εκατοντάδες τόμους βιβλίων. Την ίδια στιγμή ρίγος προκαλεί ακόμα και η ιδέα ότι η Foxconn, που κατασκευάζει τα iPad και iPhone για λογαριασμό της Apple, θα «αντικαταστήσει» 60.000 εργάτες με ρομπότ τεχνητής νοημοσύνης. Οι ανώτερες δυνατότητες για βελτίωση της ανθρώπινης ζωής και ποιοτικής αύξησης του ελεύθερου χρόνου, καταλήγουν στο πλαίσιο των υπάρχοντων σχέσεων παραγωγής σε μαζική καταστροφή της ανθρώπινης εργασίας.

Η σχέση του ανθρώπου με την φύση του, ενώ θα μπορούσε να αποκατασταθεί σε μια καλύτερη ισορροπία, μέσα από τα επιτεύγματα της διείσδυσης στη μελέτη του εγκεφάλου και του νου, τις κατακτήσεις των ανακαλύψεων στο χώρο της Βιολογίας και της Ιατρικής, εκπέφτει σε ένα καινούργιο πλέγμα βιολογικού αναγωγισμού. Τροφοδοτούνται με αυτό τον τρόπο νέου τύπου ιδεαλιστικές και αντιδραστικές προσεγγίσεις. Η δυνατότητα μελέτης των οικοσυστημάτων και των επιπτώσεων των ανθρώπινων δραστηριοτήτων εις βάρος του περιβάλλοντος μπορεί να ανοίξει νέα πεδία ισορροπίας ανθρώπου-περιβάλλοντος. Αντίθετα, στο υπάρχον πλαίσιο κάτι τέτοιο μένει ανεκπλήρωτο με αποτέλεσμα ο πλανήτης να βρίσκεται μπροστά σε έναν ορατό κίνδυνο μαζικότερης από ποτέ και αμετάκλητης οικολογικής καταστροφής. Υπάρχει περισσότερο

από ποτέ η δυνατότητα αλληλ και η αναγκαιότητα προς μια νέα οικο-κομμουνιστική ανάπτυξη.

Ο ίδιος ο αλληλοτριωτικός χαρακτήρας των σχέσεων παραγωγής κατευθύνει σε ένα βαθμό και τον προσανατολισμό της έρευνας και των πεδίων ανάπτυξης της επιστήμης. Η ραγδαία ανάπτυξη της επιστήμης και της διανοητικής εργασίας στην παραγωγή έχει να συγκρουστεί με την πατέντα και την επιχειρηματοποίηση, τη διείσδυση των ιδιωτικών συμφερόντων σε ακόμη ευρύτερα πεδία της κοινωνικής ζωής.

Ακόμα και φαινόμενα που συνιστούν βαθιές παθογένειες του σημερινού καπιταλισμού, όπως η ανεργία και οι ελαστικές μορφές εργασίας, αν συνδυαστούν με την επάρκεια των υλικών αγαθών, αποδεικνύουν τη δυνατότητα ο άνθρωπος να δουλεύει λίγο καλύτερα τις ανάγκες στην ποσότητα και την ποιότητα της παραγωγής προϊόντων. Η μαζική τεχνολογική εφαρμογή της ήδη επιτευχθείσας νέας επιστημονικής επανάστασης (3Dεκτύπωση, βιοτεχνολογία, ρομποτική κλπ) και η νέα έκρηξη παραγωγικότητας φέρνουν πιο επιτακτικά από ποτέ το ζήτημα της ριζικής μείωσης του χρόνου εργασίας. Όσο διογκώνεται η παραγωγικότητα της εργασίας τόσο οξύνεται η κρίση πραγματοποίησης υπεραξίας και η μετατροπή της σε κέρδος.

Μέσα από την επιστημονική επανάσταση της Πληροφορικής και των νέων τεχνολογιών, διαδικασίες που σχετίζονται με την οργάνωση, τη διοίκηση και την επιτέλεση της παραγωγής αυτοματοποιούνται. Διαδικασίες που μέχρι πρόσφατα απαιτούσαν εξειδίκευση, δεξιότητες και αποτελούσαν σύνθετα εργασιακά καθήκοντα μετατρέπονται σε απλές διαδικασίες, οι οποίες πραγματοποιούνται με μεγαλύτερη ταχύτητα και ευκολία. Μέσα από τα ίδια τα σύγχρονα χαρακτηριστικά της καπιταλιστικής παραγωγικής διαδικασίας, ο σύγχρονος συλλογικός εργάτης μπορεί να ασκεί τη διαχείριση της παραγωγής, από την επιχείρηση μέχρι το κράτος και να έχει συνοδική εποπτεία της παραγωγής, της εμπορίας και τις διακίνησης των αγαθών. Αντικειμενικά, λοιπόν, υποσκάπτεται το ίδιο το πλαίσιο μέσα στο οποίο γεννιέται η διάκριση διευθυντή – εκτελεστή, διανοούμενου και χειρώνακτα, απομυστικοποιώντας δυνητικά όλο το πλέγμα μέσα στο

οποίο εδραιώνονται οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής.

Η στάση του «καλομαθημένου αργόσχολου μέσα στον κήπο της γνώσης», της επιστήμης και της τεχνολογίας από τη μία μεριά, η τεchnοφοβία (πληυρών του κινήματος της αποανάπτυξης, του οικολογικού αμυντισμού, των μεταδομίστικων οπτικών για την επιστήμη και τη γνώση, κλπ) από την άλλη, αντανακλούν τις δύο ηττημένες στρατηγικά απαντήσεις στους κόλπους της νεολίας αλληλ και του αριστερού νεολαιοϊστικού κινήματος. Η εναπόθεση του κομμουνιστικού μέλλοντος στην αέναη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, η υποταγή στον παραγωγισμό και η αποχαύνωση του υποκειμένου από τα «υπνωτικά χάπια» του αστικού προοδευτισμού αποτελεί την μία όψη της υποταγής στην κυρίαρχη αστική θεώρηση του κόσμου. Η άλλη πλευρά αποτελεί τη μικροαστική ατομική διαφυγή από τον πολύπλοκο νέο κόσμο, την δημιουργία νησίδων σαν βιαστική άρνηση του σημερινού «σκληρού» κόσμου της οικονομίας, της εργασίας, της πολιτικής, των επιχειρηματικών ομίλων, της διαστροφής των επιστημονικών επιτευγμάτων και της σκληρής ταξικής πάλης. Αυτή η οπτική καταλήγει, έτσι, να υποτιμάει τις κατακτήσεις του σύγχρονου εργαζόμενου ανθρώπου. Τελικά και οι δύο απόψεις υποτιμούν τον ιστορικό ρόλο της σύγχρονης εργατικής τάξης, την ανώτερη χειραφετική της διάσταση, που γεννιέται από τις ίδιες της δυνατότητες της σημερινής εποχής, και συνοδικά τη δράση του επαναστατικού υποκειμένου μέσα στην ιστορική εξέλιξη. Στο σήμερα αναγκαίος από κάθε άλλη φορά είναι ο αγώνας για την ιδιοποίηση των δημιουργημάτων και επιτευγμάτων της ανθρωπίνης εργασίας από την εργατική τάξη. Το να τεθούν στην υπηρεσία της ανθρωπότητας και των αναγκών της.

Οι ανώτερες αυτές δυνατότητες και πλέον οξυμένες από ποτέ αντιθέσεις αναδεικνύουν ότι ο σημερινός καπιταλισμός αδυνατεί να συγκροτήσει στρατηγική απάντηση. Αδυνατεί να θέσει σε νέα βάση την ανάπτυξη του με τρόπο που να τη συνδέει με τις δυνατότητες των σημερινών παραγωγικών δυνάμεων και τις σύγχρονες ανάγκες του σημερινού κοινωνικού ανθρώπου. Σήμερα, υπάρχει η θεμελιώδης, αντικειμενική υλική συνθήκη για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού και την

εδραίωση της κομμουνιστικής κοινωνίας. Είναι πιο ρεαλιστικά πραγματοποιήσιμη από ποτέ η βαθύτερη ανθρώπινη ανάγκη και επιθυμία για το πέρασμα από το «βασίλειο της ανάγκης» στο «βασίλειο της ελευθερίας» και μια εποχή όπου η πολιτική δε θα νοείται σαν διαχείριση των ανθρώπων αλλά μόνο των πραγμάτων.

A.2. Η διεθνής κατάσταση την περίοδο της κρίσης

Οι άοκνες προσπάθειες του διεθνούς κεφαλαίου για την ανάκαμψη της κερδοφορίας του δεν συνοδεύονται με ιαχές, όπως στις αρχές της δεκαετίας του 1990, αλλά με σκεπτικιστικές εκτιμήσεις για μια αναιμική, σαθρή και **άνεργη ανάπτυξη**, με μαζική, δομική ανεργία, για μια **φτωχο-ανάπτυξη**, με μόνιμη, σχετική και απόλυτη εξαθλίωση για τα δυο τρίτα των κοινωνιών, συνοδευόμενη από μια πρωτοφανή **οικο-καταστροφή**. Ο σκεπτικισμός τους συνδέεται με το γεγονός ότι, όπως όλα δείχνουν, ακόμη δεν έχει ξεπεραστεί η προηγούμενη, γιγαντιαία κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου. Στις ΗΠΑ και την ευρωζώνη, ο λόγος παραγωγικών επενδύσεων/καθαρών κερδών είναι ακόμη κάτω του ενός τετάρτου, κάτω ακόμη και του ενός πέμπτου. Το παγκόσμιο, ιδιωτικό και δημόσιο χρέος κινείται εκατονταπλάσια του παγκόσμιου παραγόμενου ακαθάριστου προϊόντος. Το χρηματοπιστωτικό και πηλασματικό κεφάλαιο του τζόγου υπολογίζεται ακόμη και ως χιλιαπλάσιο του παγκόσμιου «πραγματικού πλούτου».

Οι πρώτες ψυχάλες αυτής της ανάπτυξης ποτίζουν υπόγεια κοινωνικές θύελλες, με περιεχόμενο την ταξική διαπάλη γύρω από τα κοινωνικά αποτελέσματα της εκτίναξης της παραγωγικότητας. **Ριζική μείωση του χρόνου εργασίας ή καπιταλιστική διαστροφή του σε άνεργο χρόνο, σε ελαστικό χρόνο, σε χρόνο μίνι-εργασίας, από τη μια και σε χρόνο εργασίας νύχτα με νύχτα, από την άλλη;**

Από αυτή τη ρεαλιστική εκτίμηση των αστών για τις γιγαντιαίες κοινωνικές αναμετρήσεις που ωριμάζουν, προέρχεται η **νέα παγκόσμια**

στροφή στην αντίδραση, η δεύτερη μετά την περίοδο Μπους. Αυτό καταδεικνύει η μονιμοποίηση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης στη Γαλλία και η πανευρωπαϊκή ενδυνάμωση του **ακροδεξιού εθνικιστικού μισοφασιστικού ή καθαρά φασιστικού ρεύματος και στις χώρες του κέντρου (Λεπέν, UKIP, AfD)** αλλά και στις χώρες της περιφέρειας (Ουγγαρία-δημοψήφισμα, Ουκρανία). Σε αυτό έρχεται να προστεθεί η εμφάνιση του φαινομένου Τραμπ στις ΗΠΑ. Όλα αυτά τα ρεύματα δρουν συμπληρωματικά με τα κυρίαρχα κεντροαριστερά και κεντροδεξιά κόμματα του πολιτικού συστήματος. Ωστόσο, συγκροτούν μια νέα, διαφορετική στρατηγική του κεφαλαίου, τη δεξιά αστική «εναλλακτική» στην ολοφάνερη κρίση της νεοφιλελεύθερης στρατηγικής και των δυο εκδοχών, στην αδυναμία της «ελεύθερης αγοράς» να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση και στην κρίση της καπιταλιστικής «παγκοσμιοποίησης». Πρόκειται για αντανάκλαση της έντασης όλων των ανταγωνισμών, της προετοιμασίας για πόλεμο ως μέτρου για το «συσχετισμό δύναμης», με την αναβίωση του νεοεθνικισμού, την ανάγκη χρήσης του κράτους με πιο ενεργό ρόλο και νέο τρόπο για τη «ρύθμιση» της χαοτικής οικονομίας και τις διεθνείς αναμετρήσεις με τους ανταγωνιστές.

Τα ρεύματα αυτά, αφενός, προσφέρουν την ευκαιρία για μια διεθνή ανάπτυξη της θεωρίας των «δύο άκρων» και τη συκοφάντηση και ανοιχτή καταστολή των αριστερών-ανατρεπτικών αντιλήψεων, την ίδια στιγμή που χαρίζεται ο όρος του αντισυστημικού-αντικαθεστωτικού στις πιο σκοτεινές όψεις του υπάρχοντος συστήματος. Αφετέρου, τα ακροδεξιά κόμματα αποτελούν ιδανικό άλλοθι για την άσκηση από το επίσημο κράτος της πιο βάρβαρης ρατσιστικής και αυταρχικής πολιτικής, στο όνομα της απόσπασης δυνάμεων από το ακροδεξιό ακροατήριο. Η μετατόπιση προς τον ολοκληρωτισμό γίνεται, έτσι, συνεχής, χωρίς να αίρονται τα τυπικά/εξωτερικά χαρακτηριστικά της αστικής δημοκρατίας.

Η κυριότερη πλευρά της συνολικής αντιδραστικοποίησης είναι η διαρκής ροπή προς τον πόλεμο, γεγονός που εκφράζει την αδυναμία εύρεσης ικανοποιητικών πεδίων κερδοφορίας αλλά και την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, ειδικά στη Μέση Ανατολή. Ο

Η
καπιταλιστική
κρίση, οι
διεθνείς
και εγχώριες
εξελίξεις

κατακερματισμός της Λιβύης, η ραγδαία αύξηση των ΝΑΤΟικών δυνάμεων στην Ανατολική Ευρώπη και η ανοιχτή εμπλοκή δεκάδων κρατών στη Συρία διαμορφώνουν το τοπίο, οδηγώντας σε σχετική υποχώρηση των ISIS αλλιά χωρίς να διαφαίνεται επίλυση της σύρραξης στην περιοχή. Παρεμβαίνει δυναμικά το μπλοκ ΗΠΑ-ΕΕ-συμμάχων που υπερτερεί ακόμα στρατιωτικά-οικονομικά αλλιά βρίσκεται σε σαφή κάμψη, ενώ η αποτυχία του σχεδίου ανατροπής του καθεστώτος Άσαντ και η κατάσταση στο Ιράκ συνιστούν σημαντικές αποτυχίες. Σε αυτό έρχεται να προστεθεί η μερική αυτονόμηση της Τουρκίας που ανέλαβε επιθετικό ρόλο στην περιοχή σε ανταγωνιστική συνεργασία με τη Ρωσία και δεν είναι ξεκάθαρο αν η κατάσταση αυτή θα παγιωθεί. Από την άλλη, ο δεύτερος ιμπεριαλιστικός άξονας Ρωσία-Κίνας, ο οποίος είναι ακόμα ασταθής, δρα σε συνεργασία με Ιράν-Συρία και βρέθηκε σε αμυντική φάση μια προηγούμενη περίοδο, προσπαθώντας να υπερασπιστεί εμπορικές και γεωπολιτικές συμμαχίες (Ουκρανία, Συρία), ενώ στη νέα συνθήκη επιζητεί αναβαθμισμένο ρόλο στην περιοχή. Η αναμέτρηση με το ζήτημα του πολέμου παύει να αποτελεί αφηρημένο θέμα, πλησιάζει την Ελλάδα όλο και περισσότερο και έρχεται όλο και ταχύτερα στην ημερήσια διάταξη. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, στο δρόμο των προηγούμενων, συμβάλλει στην αναζωπύρωση, διευκολύνει με κάθε τρόπο τη δράση του ΝΑΤΟ ενώ ενισχύει τον άξονα Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ ως περιφερειακή δύναμη που θα έχει ρόλο τοποτηρητή στην περιοχή και, συγχρόνως, αθλώνει το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ και τη δράση του ενάντια στον παλαιστινιακό λαό. Η αντιπολεμική δράση, πάλη για την ειρήνη και η ανάπτυξη διεθνιστικής συνείδησης μεταξύ των λαών είναι κρίσιμοι κόμβοι, πάνω στους οποίους θα κριθεί διεθνώς η ανατρεπτική Αριστερά.

Την ίδια στιγμή η ΕΕ σπαράσσεται από αντιθέσεις. Από τη μία, βρίσκεται η αυξημένη δυσάρεσκεια εργαζομένων και νεολαίας που βλέπουν το «κοινό ευρωπαϊκό σπίτι» να καταρρέει και να αποκαλύπτεται η ουσία του, ως σφαγείο των δικαιωμάτων τους. Δυστυχώς, τα ακροδεξιά και εθνικιστικά σχέδια ηγεμονεύουν σε αυτό το ρεύμα, μέχρι στιγμής και είναι πρώτιστο καθήκον της ανατρεπτικής

αριστεράς πανευρωπαϊκά το να κερδίσει τις συνειδήσεις στην κατεύθυνση μιας ανατρεπτικής ρήξης και αντικαπιταλιστικής διεθνιστικής διάλυσης της Ε.Ε. Από την άλλη, ενισχύεται η αντιπαράθεση μερίδων της αστικής τάξης σε μια σειρά χωρών που βλέπουν, εξαιτίας της ΕΕ και του Ευρώ, να μειώνεται το μερίδιό τους στην πίτα από τα κέρδη ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις (βλ. τραπεζικό σύστημα) απειλούνται με εξαφάνιση από τα ηγεμονικά μονοπώλια που αξιοποιούν την ενιαία αγορά, το κοινό νόμισμα και το σύμφωνο για το ευρώ για να επεκταθούν ακόμα περισσότερο. Αυτές οι συνθήκες επιδρούν σε φαινόμενα όπως το Brexit, την απειλή νέων δημοψηφισμάτων σε μια σειρά χωρών και τη γενικευμένη αμφισβήτηση της γερμανικής ηγεμονίας.

Σε όλο αυτό το πλαίσιο αναπτύσσονται τα αίτια των νέων εργατικών εκρήξεων και αγώνων για την κοινωνική χειραφέτηση, δεμένη, στις χώρες της καπιταλιστικής περιφέρειας, σε άμεση σχέση με το εθνικό και δημοκρατικό ζήτημα. Στη Γαλλία, εμφανίστηκαν οι αγώνες ενάντια στο νέο ασφαλιστικό και το νόμο για τα εργασιακά, όπου μαχητικά σωματεία και ομοσπονδίες έδωσαν τον αγώνα, παράλληλα αλλιά και μαζί, με το κίνημα Nuit Debout και δεκάδες χιλιάδες νέους που πήραν το βάπτισμα του πυρός σε αυτή τη μάχη. Το ίδιο ισχύει για τις ΗΠΑ και το κίνημα που διεκδικεί την αύξηση του κατώτατου μισθού στα 15 δολάρια/ώρα και συνέβαλε στην πραγματοποίηση μεγάλης απεργίας στις αλυσίδες των fast food. Αντίστοιχη σημασία έχει αποκτήσει η μάχη για το φυλετικό, το δημοκρατικό και κοινωνικό ζήτημα, την επάνοδο του ρατσισμού με επίσημο/κρατικό μανδύα, η οποία συναντάει απέναντί της το κίνημα του Black Lives Matter. Από την άλλη, στην Τουρκία, όπου η άγρια καταστολή δεν μπορεί να σωπάσει τις ανατρεπτικές φωνές στο εσωτερικό της χώρας ούτε η στρατιωτική εισβολή είναι αρκετή για να ανακόψει την ορμή του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα των Κούρδων. Από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού, στο Νότο της Λατινικής Αμερικής, υποχωρεί η ελπιδοφόρα ριζοσπαστική λαϊκή αλληλαγιά που επηρέασε όλο τον κόσμο. Ο τσαβικός λατινοαμερικάνικος «σοσιαλισμός του 21^{ου} αιώνα» θα δοκιμαστεί σε μια νέα αναμέτρηση, βρισκόμενος σε θέση άμυνας απέναντι

στη συνδυασμένη δράση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του ντόπιου καπιταλισμού. Στην Ανατολική Ουκρανία, οι Λαϊκές Δημοκρατίες, μετά την προσωρινή ανακωχή με το καθεστώς του Κιέβου, αναμετρώνται με τη σχέση τους με τη Ρωσία και την επίτευξη της οικονομικής και πολιτικής ανεξαρτησίας τους και τα ταξικά χαρακτηριστικά τους.

Παραμένει διακύβευμα εάν το νέο δυναμικό που αναδείχθηκε μέσα σε όλους αυτούς τους αγώνες θα αποκτήσει μόνιμη συγκρότηση και αν θα αλληλεπιδράσει με τις αριστερές και κομμουνιστικές πρωτοπορίες, οι οποίες παραμένουν πολύ αδύναμες και εγκλωβισμένες είτε σε μονοπάτια εισοδισμού, στο όνομα του «μετώπου», είτε ανέξοδου σεχταρισμού, στο όνομα του «κόμματος» είτε κατακερματισμού στο όνομα του «κινήματος». Οι τάσεις χειραφέτησης, όμως, παραμένουν ηγεμονευόμενες, χωρίς αυτοτελή πολιτικό ρόλο και συγκρότηση. Ως εκ τούτου, κυρίαρχες είναι οι μικροαστικές «προοδευτικές» ή εργατικές ρεφορμιστικές θέσεις και οι ηγέτες τους (Σάντερς, Κόρμπυν, ΚΚ Ινδίας που ηγήθηκε της μεγαλύτερης απεργίας στην ιστορία), με την εξής ιδιαιτερότητα: στις συνθήκες οξυμμένης κρίσης, το σύστημα και τα βασικά κόμματα του, τη στιγμή που τα αντιμετωπίζουν ιδιαίτερα εχθρικά, σαν να ήταν «ακραίες επαναστατικές» αντιλήψεις, επιτίθενται σε αυτά αλλήλα και διαπραγματεύονται μαζί τους, προκειμένου να τα ενσωματώσουν.. Για αυτό το λόγο, ο Κόρμπυν χρειάστηκε να αντιμετωπίσει ένα πραξικόπημα από την κοινοβουλευτική ομάδα του λίγους μήνες μετά την εκλογή του, ενώ ο Σάντερς δεν έτυχε καμίας παραχώρη-

σης από την ηγεσία των Δημοκρατικών, παρά τη στήριξη του στην υποψηφιότητα Κλίντον και το γεγονός ότι υπαρκτό κομμάτι των υποστηρικτών του δεν θα στηρίξουν το κόμμα. Η αντιπαράθεση, κοινή δράση και αποδέσμευση δυνάμεων από τα ρεφορμιστικά ρεύματα αναδεικνύεται σε ζήτημα-κλειδί για τις επαναστατικές δυνάμεις. Μέσα στις γενικές δυσκολίες και την υποχώρηση, εμφανίζονται κάποιες πρώτες, αδύναμες κινήσεις που αναμετρούνται με αυτό το ζήτημα με σχετική επιτυχία. Η συγκρότηση του Lexit ως μετωπικού εγχειρήματος ριζοσπαστικών δυνάμεων, που επικοινωνήσε με κομμάτι της βάσης των Εργατικών, η στροφή του NPA σε καθαρά αντί-ΕΕ θέσεις και η συνεπακόλουθη πίεση προς το Μέτωπο της Αριστεράς, η ενίσχυση των ριζοσπαστικών οργανώσεων στις ΗΠΑ που στήριξαν κριτικά τον Σάντερς χωρίς να υποτάσσονται στο σχέδιο του, δείχνουν ότι υπάρχουν δρόμοι να σπάσει η απομόνωση των ανατρεπτικών και επαναστατικών ιδεών. Ο δρόμος για μια διεθνή αναγέννηση ενός σύγχρονου κομμουνιστικού κινήματος παραμένει δύσκολος, αλλά εμφανίζονται τα «φωτεινά μονοπάτια» του μέλλοντος.

Α.3 Νέα ιστορική φάση στην Ελλάδα

Η νέα συγκυρία και φάση στην Ελλάδα σφραγίζεται από την υπογραφή του 3ου μνημονίου, την υποχώρηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος και την ταχύτατη μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ σε αστικό κόμμα. Μετά την υπογραφή της νέας δανειακής σύμβασης και την επικράτηση του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές της 20^{ης} Σεπτεμβρίου διαμορφώνεται μια νέα κατάσταση στην Ελλάδα. Η διαχείριση της αστικής επίθεσης περνάει στα χέρια ενός κόμματος που μιλάει στο όνομα της «αριστεράς», γεγονός το οποίο μπορεί να έχει βαθιά αρνητικές συνέπειες για τις ανατρεπτικές ιδέες και τους εκφραστές τους. Η εργατική τάξη και η νεολαία είναι ακόμα σε κατάσταση σοκ μετά την ήττα του ΟΧΙ αλλά και από τα εκλογικά αποτελέσματα που περιόρισαν τις απώλειες του ΣΥΡΙΖΑ και άφησαν απομονωμένες τις ριζοσπαστικές θέσεις. Η μεγάλη υποχώρηση του κινήματος ήταν απόρροια αυτών των συνθηκών και οδήγησε

Η
καπιταλιστική
κρίση, οι
διεθνείς
και εγχώριες
εξελιξεις

στο να περάσουν κρίσιμοι κόμβοι της αναδιάρθρωσης (ασφαλιστικό, ιδιωτικοποιήσεις) με πολύ περιορισμένη αντίσταση.

Σε αυτές τις συνθήκες, κυριαρχεί το δόγμα του ΤΙΝΑ και συνδυάζεται με την απτή-υλική εμπέδωση της εφαρμογής του μνημονίου και των αστικών αναδιαρθρώσεων. Οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα, εν τη απουσία εναλλακτικής, εξοικειώνονται με τις νέες συνθήκες, τη μείωση του επιπέδου διαβίωσης και προσπαθούν να προσαρμοστούν σε αυτές, αλληλίζοντας τις συνθήκες, την καθημερινότητα και τις προσδοκίες τους. Η τάση αυτή είναι ιδιαίτερα έντονη στη νεολαία, η οποία έχει ωριμάσει και πολιτικοποιηθεί μέσα στα χρόνια του μνημονίου και θεωρεί τον εργασιακό μεσαίωνα δεδομένο. Έτσι, διαμορφώνεται μια κοινωνική πλειοψηφία που δεν έχει αυταπάτες για τις υποσχέσεις της «ανάπτυξης» και, ταυτόχρονα, δεν συμμετέχει μαζικά σε κοινωνικούς αγώνες και δεν εναποθέτει τις ελπίδες του σε κάποιο σωτήρα. Σε αυτές τις συνθήκες, συσσωρευμένης οργής που δεν βρίσκει διέξοδο και μετατρέπεται σε απελπισία, καλείται να παρέμβει καταλυτικά η Αριστερά και δη η επαναστατική.

Τα πρώτα ψήγματα αντιστροφής της κατάστασης εμφανίζονται, ωστόσο ακόμα είναι αδύναμα, μερικά και μπορούν εύκολα να αντιμετωπιστούν. Εμφανίστηκαν σε μεμονωμένους αγώνες, όπως των εργαζόμενων στα πεντάμηνα, αλλά και λίγο πριν το ασφαλιστικό, με τα μπλόκα των αγροτών και τη σχετικά μαζική απεργία στις 4 Φλεβάρη. Όμως δεν απέκτησαν διάρκεια, ενώ οι ελιγμοί της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας κατόρθωσαν, σχετικά εύκολα, να ανακόψουν την ορμή τους. Σε αυτό συνέβαλε η συσκοτιστική ρητορεία του ΣΥΡΙΖΑ για την «ταξική μεροληπτικότητα» και η συντονισμένη δράση των υπόλοιπων αστικών δυνάμεων (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Ποτάμι) που δεν ψήφιζαν αυτούσιες τις μεταρρυθμίσεις αλλά προωθούσαν διαρκώς την ουσία τους. Από την άλλη, οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής Αριστεράς, ΚΚΕ και ΛΑΕ, δεν επιδίωξαν την αυτοτελή συγκρότηση του κινήματος, επικεντρώθηκαν στην κομματική οικοδόμηση ενώ την κρίσιμη στιγμή της μάχης του ασφαλιστικού συνέβαλαν στην από-κλιμάκωση. Όλα αυτά, επικαθορίστηκαν από τη γενική έλλειψη οργάνωσης μέσα στους εργασιακούς χώρους,

τους αρνητικούς συσχετισμούς και την εργοδοτική τρομοκρατία. Διαμορφώνεται, συνεπώς, ένα πλαίσιο όπου το εργατικό κίνημα δεν έχει υποστεί στρατηγική ήττα αλλά αν δεν προχωρήσουν άμεσα και μετρήσιμα βήματα ανασυγκρότησης και ανακοπής της επίθεσης, τότε θα είναι αναπόφευκτη η εξαθλίωση του λαού και η εξάντληση των δυνάμεων του.

Ωστόσο, θα ήταν έξω από τις αναλύσεις μας για τις αντιθέσεις της εποχής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, εάν δεν βλέπαμε, την υπογεια προετοιμασία των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων που ετοιμάζουν τον επόμενο γύρο, ακόμη πιο συγκλονιστικής αναμέτρησης με την αστική ευρωμνημονιακή επίθεση.

Α.3.1. Πολιτικό σκηνικό

Το πολιτικό σύστημα βρίσκεται σε φάση αντιδραστικής ανασυγκρότησης προσπαθώντας να προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες της ταξικής επιθετικότητας, του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, της κυβερνητικής αστάθειας, της κατάργησης θεμελιωδών πλευρών της λαϊκής κυριαρχίας και της υποβάθμισης στοιχειωδών αστικοδημοκρατικών θεσμών και δικαιωμάτων. Η επιτροπεία και η εμπλοκή της τρόικας και των δανειστών στην άσκηση πολιτικής θέτουν νέες κοινοβουλευτικές συνθήκες, ενώ ανασυγκροτούν τις κλασικές διαχωριστικές (κεντροαριστερά-κεντροδεξιά) των αστικών δυνάμεων με νέο τρόπο. Σε κάθε περίπτωση, το πολιτικό σύστημα βιώνει βαθιά κρίση νομιμοποίησης που αποτυπώνεται ποικιλότροπα και την οποία δεν μπορεί να ξεπεράσει καθώς εδράζεται στην υποβάθμιση του επιπέδου διαβίωσης των εργαζομένων και της νεολαίας και τον ενεργητικό ρόλο όλων των αστικών κομμάτων σε αυτή. Αυτό ενισχύει την απογοήτευση και φαινόμενα πολιτικού κυνισμού, απαξιώνει την πολιτική συνολικότερα και οδηγεί στην αποχή. Ως εκ τούτου, η πολυπόθητη σταθερότητα θα καταλήγει πάντα σε μια ισορροπία τρόμου και αστάθειας. Αυτές οι τάσεις αποκτούν σταδιακά μόνιμο χαρακτήρα με στόχο να παγιωθούν ως η «νέα αστική δημοκρατία», διεθνώς και στην Ελλάδα. Η παρέμβαση του εργατικού και λαϊκού κινήματος σε αυτές τις συνθήκες θα παίξει, σε τελική ανάλυση, καταλυτικό ρόλο για το

χτύπημα αυτού του συστήματος και των κομμάτων του. Προκειμένου να υπηρετήσουμε αυτή την κατεύθυνση, χρειάζεται συγχρόνως η διάγνωση των γενικών-ιστορικών τάσεων αλλά και η συγκεκριμένη ανάλυση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών και κινήσεων όλων των πολιτικών δυνάμεων και ρευμάτων.

ΣΥΡΙΖΑ: Αποτελεί το βασικό κόμμα υλοποίησης της αστικής στρατηγικής σε αυτή τη φάση και τον «κύριο εχθρό του λαού». Μετά τη συντριβή της ρεφορμιστικής στρατηγικής του και την υπογραφή του 3^{ου} μνημονίου, ο ΣΥΡΙΖΑ μετατράπηκε ταχύτατα σε αστικό κόμμα, ακολουθώντας την πορεία όλων των αντίστοιχων μορφωμάτων που βρέθηκαν σε κυβερνητική θέση και επιδίωξαν τη φιλολαϊκή διαχείριση εντός των πλαισίων του καπιταλισμού, χωρίς ρήξη με τους πυλώνες του. Η πολιτική γραμμή του χαρακτηρίζεται από την αυστηρή προσήλωση στην εφαρμογή των μνημονιακών δεσμεύσεων σε συνδυασμό με επιμέρους τροποποιήσεις αστικού εξορθολογισμού σε συγκεκριμένους τομείς (εκλογικό σύστημα, κανάλια, κλη) τις οποίες προσπαθεί να παρουσιάσει ως «παράλληλο πρόγραμμα», προσπαθώντας να αμβλύνει τη λαϊκή οργή. Προκειμένου να προωθήσει την πολιτική του αξιοποιεί την αφήγηση του «μικρότερου κακού» απέναντι στη ΝΔ και συνεχίζει να ισχυρίζεται ότι δεν επιδιώκει τα μνημόνια αλλά τα εφαρμόζει εντός ενός πρόσκαιρου συμβιβασμού που σύντομα θα ανατραπεί. Με μικρές μεταρρυθμίσεις, πάντα στο πλαίσιο του εκσυγχρονισμού, καλλιεργεί σκόπιμα το ψεύδος «ταξικής μεροληπτικότητας» και συντηρεί την επιρροή του σε εξαθλιωμένα, ανοργάνωτα τμήματα της εργατικής τάξης. Ωστόσο, καθώς η επιρροή του μέσα στους εργαζόμενους και τη νεολαία φθίνει σε γενικές γραμμές, ο ΣΥΡΙΖΑ θα στρέφεται όλο και πιο άμεσα στην αστική τάξη για να βρει στηρίγματα. Επιδιώκει ένα σχέδιο αναδιάρθρωσης των υπαρχόντων ιστορικών μπλοκ του ελληνικού καπιταλισμού, παράγοντας διαιρέσεις και νέες συμμαχίες, προκειμένου να αποδυναμώσει τους αντιπάλους του και να αποκτήσει στενούς δεσμούς με μερίδες της αστικής τάξης, αλλά και πιθανούς πολιτικούς συμμάχους για την παράταση της κυβερνητικής θητείας του. Όλα αυτά συνδυάζονται στο στόχο ενός νέου «κεντροαριστερού» χώρου με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ και τον αρχηγό του. Συνο-

λικά, παραμένει πρώτιστο καθήκον, αλλά και η επαρκής δυνατότητα, ο απεγκλιβισμός λαϊκών νεολαϊστικών στοιχείων που βρίσκονται μαζικά υπό την επιρροή του ΣΥΡΙΖΑ χωρίς να στρατεύονται ενεργητικά στο σχέδιο του.

ΝΔ: Συνεχίζει να αποτελεί το δεύτερο βασικό στηρίγμα της αστικής πολιτικής στην Ελλάδα. Εμφανίζει κρισιμικά φαινόμενα μετά τις εξελίξεις του τελευταίου χρόνου, τις διαδοχικές εκλογικές ήττες και την απομάκρυνση από την κυβέρνηση. Η ανασυγκρότηση της στηρίχθηκε στην ανάδειξη του μεταρρυθμιστικού/ευρωπαϊκού προφίλ και την υποχώρηση των πιο ανοιχτά ακροδεξιών φωνών, οι εκφραστές των οποίων παραμένουν στην πλειοψηφία τους στο κόμμα. Η αφήγηση της εστιάζει στην «αλήθεια» ενάντια στο λαϊκισμό και την εξαπάτηση, προσπαθώντας να εξαγει το συμπέρασμα ότι η εμπειρία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ απέδειξε ότι κάθε απόπειρα αντίστασης είναι μάταια και οδηγεί σε μεγαλύτερα δεινά. Με το «συμβόλαιο αλήθειας» επιχειρεί να επανορθώσει τους δεσμούς της ΝΔ με μεσοστρώματα που απομακρύνθηκαν μια προηγούμενη περίοδο και σήμερα πλήττονται από τις αυξήσεις της φορολογίας και το 3^ο μνημόνιο. Για αυτό προσπαθεί να ταυτίσει όψεις του μνημονίου με την αριστερή ιδεολογία, αποκρύπτοντας ότι η ίδια τις εφάρμοσε πρώτη. Ασκήι δεξιά αντιπολίτευση σε συγκεκριμένα σημεία ενώ επιχειρεί, ανεπιτυχώς, να αποκρύψει ότι συμφωνεί απόλυτα με τη γενική κατεύθυνση της κυβέρνησης. Η επιρροή της παραμένει ισχυρή στην επαρχία, σε παραδοσιακά κομμάτια μικροαστών, στα μεσαία στρώματα που έχουν πληγεί αλλά επενδύουν στην πρόσδεση στην ΕΕ για την ανάκαμψη τους αλλά και σε κομμάτια της νεολαίας. Η αποκάλυψή της αντιδραστικής εναλλακτικής της αποτελεί βασικό καθήκον για το κίνημα της νεολαίας.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ: Πρόκειται για καθαρά φασιστική αστική οργάνωση με δεσμούς με τους μηχανισμούς κράτους και παρακράτους αλλά και ισχυρή οργανωτική αυτοτέλεια και στόχευση στη δημιουργία φασιστικού κινήματος παραδοσιακού τύπου. «Ταβάνι» στην επιρροή της έθεσε η δολοφονία του Παύλου Φύσσα και η άνοδος του αντιφασιστικού κινήματος που άσκησαν πίεση, υποχρεώνοντας το αστικό πολιτικό σύστημα να αποστασιοποιηθεί

από τη ΧΑ, αλλά και επέβαλε την εκκίνηση της δίκης της. Η οργάνωση από τα κάτω ενός αντιδραστικού κινήματος έχει ανακοπεί χωρίς όμως να έχει περιοριστεί πλήρως, ενώ το προσφυγικό ζήτημα και οι επίσημες ρατσιστικές πολιτικές ΕΕ-κυβέρνησης επαναφέρουν το νεοφασισμό στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό και τονώνουν τη Χρυσή Αυγή. Συνεχίζει να έχει ισχυρή επιρροή στη νεολαία, σε έντονα εξαθλιωμένα τμήματα της εργατικής τάξης και σε μικροαστούς που καταστρέφονται από την κρίση και την αστική πολιτική. Στηρίζεται στην εθνικιστική/πατριδοκάπηλη αφήγηση, την προβολή του αντι-συστημικού χαρακτήρα της σε αντιπαράθεση με την υποταγή της «αριστεράς» του ΣΥΡΙΖΑ. Η σύγκρουση μαζί της, όπως και με όλες τις φασιστικές παραφυάδες που ξεφυτρώνουν, αποτελεί ειδικό καθήκον του μαζικού κινήματος.

ΠΑΣΟΚ: Μετά τη συρρίκνωση του, έχει σταθεροποιηθεί σε ένα χαμηλό επίπεδο επιρροής. Θέτει το στόχο του να αποτελέσει το τρίτο κόμμα, αποτελώντας την «εναλλακτική απέναντι στο λαϊκισμό και τα ψέματα του ΣΥΡΙΖΑ και το συντηρητισμό της ΝΔ». Ταυτόχρονα, ηγεμονεύει της προσπάθειας ανασυγκρότησης της κεντροαριστεράς, κερδίζοντας δυνάμεις από ΔΗΜΑΡ, ΚΙΔΗΣΟ και ένα τμήμα του Ποταμιού, οι οποίες του επιτρέπουν να συντηρείται. Η επιρροή του έχει συγκεκριμένο ταξικό και ηλικιακό όριο καθώς η μεγάλη πλειοψηφία του λαού το έχει απομονώσει, ενώ ειδικά στη νεολαία κινείται σε μηδενικά επίπεδα επιρροής.

ΠΟΤΑΜΙ: Ξεκίνησε με υψηλές προσδοκίες, υποστηριζόμενο από ισχυρά ΜΜΕ και τμήματα της αστικής τάξης που διέγνωσαν το αδιέξοδο του πολιτικού συστήματος. Προωθήθηκε ως το «νέο» και «καινοτόμο» και ως μια διαφορετική προσέγγιση στην άσκηση πολιτικής με έμφαση στο «άφθαρτο» πολιτικό προσωπικό. Την περίοδο της διαπραγμάτευσης αναδείχθηκε ως η πιο επιθετική φωνή των δανειστών στο εσωτερικό της χώρας ενώ εξέφρασε μια βαθιά ελιτίστικη αφήγηση, αμφισβητώντας το δικαίωμα του λαού να καθορίσει τη ζωή του. Αποτελεί το κόμμα-υπόδειγμα ενός χρεοκοπημένου πολιτικού συστήματος που επιτίθεται με κάθε τρόπο στο λαό, στηρίζεται σε επικοινωνιακά τεχνάσματα και δρα απροκάλυπτα ως μακρύ χέρι της τρόικας. Όλα

αυτά οδήγησαν στην απότομη συρρίκνωση της εκλογικής επιρροής του και το έχουν φέρνοντας το σε εσωτερική κρίση. Η κατάρρευση της συμπόρευσης με το ΠΑΣΟΚ το οδηγεί αναγκαστικά στην προσκόλληση στη ΝΔ ενώ το ενδεχόμενο αυτοτελούς πολιτικής ύπαρξης οδηγεί νομοτελειακά στην περιθωριοποίηση.

ΑΝΕΛ: Διατηρείται χάρη στο ρόλο που ανέλαβε από τον Ιανουάριο του '15, δηλαδή ως το δεξί αντίβαρο στον ΣΥΡΙΖΑ με έμφαση στα λεγόμενα «εθνικά θέματα», τα ζητήματα πίστης και θρησκευτικότητας αλλά και την ενίσχυση και ανάδειξη της εθνικής άμυνας της χώρας, ως εγγύηση για τις ΗΠΑ. Βρίσκονται σε βαθιά κρίση η οποία εντείνεται όσο προχωράει η υλοποίηση του 3^{ου} μνημονίου που συνυπέγραψαν.

ΕΝΩΣΗ ΚΕΝΤΡΩΩΝ: Αναδείχθηκε ως κόμμα διαμαρτυρίας στο κυρίαρχο πολιτικό σύστημα και βρέθηκε στη Βουλή σε συνθήκες έντασης της αποδιάρθρωσης του πολιτικού συστήματος. Μέσα στον ένα χρόνο κοινοβουλευτικής παρουσίας του αποκαλύφθηκε πολύ γρήγορα ο συστημικός χαρακτήρας του αλλά και η αδυναμία να παίξει ευρύτερο πολιτικό ρόλο. Είναι κόμμα «λίγων χρήσεων» που θα παίξει ως συμπλήρωμα σε κυβερνητικά σχέδια, προσεταιριζόμενο τον ΣΥΡΙΖΑ όπως δείχνουν οι εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος.

ΠΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ: Πρόκειται για προσωποκεντρικό αστικοδημοκρατικό μόρφωμα, που οικοδομείται γύρω από την αρχηγό του. Η πολιτική παρέμβαση του εστιάζει σε αφηρημένες διεκδικήσεις (Δημοκρατία-Διαφάνεια κ.ο.κ.) συνδυασμένες με την επιμονή στη νομική οδό ως κύριο μέσο για τη διαγραφή του χρέους και την ανατροπή των μνημονίων. Υποβαθμίζει το μαζικό κίνημα στο οποίο συμμετέχει αποκλειστικά με κομματικούς όρους για την προβολή της Κωνσταντοπούλου. Στηρίζει μια επιστροφή στο προηγούμενο «κοινωνικό συμβόλαιο» που αντιμετωπίζεται, για την ώρα, ως εκτός του αποδεκτού πλαισίου λόγω της έντασης της επίθεσης και της ισοπέδωσης βασικών αρχών της αστικής δημοκρατίας. Έχει επιρροή σε κομμάτια της νεολαίας που επηρεάζονται από ένα προφίλ ηθικής ακεραιότητας.

ΚΚΕ: Αποτελεί το ισχυρότερο κόμμα της Αριστεράς. Συσπειρώνει δυνάμεις γύρω από το

στόχο της «Λαϊκής Εξουσίας», τον οποίο υποστηρίζει με αγώνες χαμηλής έντασης και διεκδίκησης μέσα στο μαζικό κίνημα. Απαρνείται το στόχο της ανατροπής των συσχετισμών μέσα από τον πολιτικό αγώνα, εστιάζοντας στην κομματική οικοδόμηση σε όλα τα επίπεδα, αρνούμενο την κοινή δράση με τις υπόλοιπες αγωνιστικές δυνάμεις. Αυτή η λήθος σύνδεση τακτικής-στρατηγικής οδηγεί σε μια αντίφαση ανάμεσα σε μια δήθεν επαναστατική ρητορεία, από τη μια, και σε καθήλωση στα όρια των εκάστοτε συσχετισμών στην πράξη. Φέρει μεγάλη ευθύνη καθώς, ειδικά μετά το δημοψήφισμα συντάχθηκε εμμέσως με την παραμονή της χώρας σε ΕΕ-Ευρώ, δίνοντας αριστερό αλληθοί στην άποψη ότι τυχόν έξοδος σηματοδοτεί καταστροφή. Συνοδικά, τα τελευταία χρόνια, κάθε φορά που απειλήθηκε με κλονισμό ο κοινωνικοπολιτικός συσχετισμός, το ΚΚΕ τήρησε στάση που εν τέλει συνέβαλε στη σταθεροποίηση. Παρόλα αυτά, διατηρεί σημαντική επιρροή στους εργαζόμενους, ειδικά στα συνδικαλιστικά οργανωμένα κομμάτια, αλλήλ και στη νεολαία, ενισχυόμενο από την προσέγγιση ότι «ποτέ δεν είχε αυταπάτες για τον ΣΥΡΙΖΑ».

ΛΑΕ: Μετά τη διάσπαση από τον ΣΥΡΙΖΑ, καθιλώθηκε σε μια ρηχή αντιμνημονιακή-αντί Ευρώ αφήγηση και σε μια γραφειοκρατική/ρεφορμιστική πολιτική πρακτική που περιορίσε την επιρροή της ενώ οδηγεί πλέον σε έντονα φαινόμενα αποδιάρθρωσης. Έθεσε σαν στόχο την πολιτική έκφραση του ΟΧΙ, όμως η γραμμή της «μισής ρήξης» που εξέφρασε στις εκλογές σε συνδυασμό με την αυτόκεντρη συγκρότηση και την άρνηση της μετωπικής πολιτικής έθεσαν όρια στην επίδραση της. Παρεμβαίνει στο μαζικό κίνημα με έμφαση στην κομματική οικοδόμηση ενώ είναι εξαιρετικά προβληματική η επιλογή της παραμονής σε κοινές παρατάξεις με τον ΣΥΡΙΖΑ σε μια σειρά χώρους, η οποία πρακτικά υπονομεύει την κοινή δράση και την ανάπτυξη αντικυβερνητικού μετώπου μέσα στο εργατικό κίνημα.

Κατανοώντας τα όρια και το χαρακτήρα του ΚΚΕ και της ΛΑΕ, αλλήλ και το αγωνιστικό δυναμικό που συσπειρώνουν, επιδιώκουμε την *αναγκαία κοινή δράση και τον απαραίτητο πολιτικό συντονισμό* μέσα στο μαζικό κίνημα, ώστε να ενεργοποιούνται δυνάμεις σε αγωνιστική κατεύθυνση, μπροστά στις μεγάλες μάχες.

A.4. Απολογισμός για μια δεκαετία που συντάραξε τη νεολαία

«Η ιστορία φαίνεται να είναι απαραίτητο στοιχείο κάθε διάγνωσης του τι πήγε στραβά και ίσως να μην είναι και άσχετη με τη θεραπεία».

ΕΡΙΚ ΧΟΜΠΣΜΠΑΟΥΜ

Αναζητώντας δρόμους συλλογικών απαντήσεων οφείλουμε να θέσουμε τα κατάλληλα ερωτήματα, **πιάνοντας το νήμα από τις μάχες που σφυρηλάτησαν το σύνολο των «κινηματικών γενιών» που αποτελούν το σώμα του συνεδρίου μας.** Στεκόμαστε μπροστά στις μεγάλες ανάγκες και απαιτήσεις για μια μαχόμενη συλλογική αυτοκριτική.

Ο μεγάλος αγώνας του φοιτητικού κινήματος το 2006-2007 συνοδεύτηκε από πρωτόγνωρα μεγάλες κινητοποιήσεις και ριζοσπαστικοποίηση τμημάτων της νεολαίας, ιδιαίτερα στο φοιτητικό κίνημα με μια ζωογόνο άνθηση των διαδικασιών του. Η νΚΑ συνέβαλε αποφασιστικά στο ανατρεπτικό περιεχόμενο και τη μετωπική κουλούρα των νεανικών αγώνων, με το κοινό Συντονιστικό των φοιτητικών καταλήψεων, μαζί με τη Σπουδάζουσα της ΚΝΕ, την τότε ν. ΣΥΡΙΖΑ και τη μαζικά δρώσα αναρχία/αυτονομία. Όχι με πληρότητα, αλλήλ σίγουρα με αυτόν τον προσανατολισμό. Αυτή η διαδικασία μπορούσε να οδηγήσει στη δημιουργία ενός μόνιμου συντονιστικού των μαχόμενων φοιτητικών συλλόγων που θα έφερνε σε καλύτερη θέση το φοιτητικό κίνημα κατά την υποχώρηση των μεγάλων κυμάτων καταλήψεων. Οι ταλαντεύσεις και οι αντιφάσεις μας, όπως και των άλλων δυνάμεων, γύρω από το ζήτημα του πανελλαδικού οργάνου του φοιτητικού κινήματος έπαιξαν σημαντικό ρόλο σε αυτό.

Με τον προπομπό των ξεσηκωμών της κρίσης, το Δεκέμβριο του 2008, η νΚΑ μπήκε μπροστά και προσπάθησε να δώσει βαθύτερο νόημα στα εξεγερσιακά γεγονότα. Μέσα από «φωτιά και σίδερο», σε αντίθεση για παράδειγμα με την ΚΝΕ, που έμεινε στην ουρά των

Η
καπιταλιστική
κρίση, οι
διεθνείς
και εγχώριες
εξελίξεις

γεγονότων. Μπορούσε τότε η εξεγερσιακή διάθεση των μαθητών και των φοιτητών να μην εξαντληθεί μόνο σε συγκρούσεις, αυθόρμητες ενέργειες και δράσεις, αλλά να μετασχηματιστεί έστω σε ένα βαθμό σε δομημένο κίνημα, ειδικά στους μαθητές. Οι οπτικές που βλέπουν το κίνημα μέσα από τη διάσταση μοναχά της δράσης και του «συμβάντος», χωρίς περιεχόμενο και οργάνωση, επέδρασαν σημαντικά και σε εμάς. Χάθηκε έτσι μια ανώτερη δυνατότητα μετασχηματισμού του υποκειμενικού παράγοντα. Η δυνατότητα δημιουργίας ενός μαχητικού συντονιστικού μαθητών, η αναγέννηση του μαθητικού κινήματος και ο προσανατολισμός του στη σταθερή οργάνωση και πάλη για ελευθερία, ζωή ολόκληρη και όχι «σφαίρες στο ψαχνό» για το εργασιακό μέλλον και το μαθητικό και σπουδαστικό παρόν, θα μπορούσαν να έχουν χτίσει μια σημαντική συσπείρωση που θα έδινε τον τόνο για τα επόμενα χρόνια στο μαθητικό κίνημα.

Θα μπορούσε να αξιοποιηθεί αλλιώς η όσμωση των αριστερών ανατρεπτικών δυνάμεων στους κόλπους του μαζικού κινήματος, των σχημάτων και της πτέρυγας δημιουργώντας από τότε ακόμα χώρους πολιτικού διαλόγου και κοινής δράσης στις ανατρεπτικές, ριζοσπαστικές και αντικαπιταλιστικές πολιτικές οργανώσεις νεολαίας. Θα μπορούσαν από τότε, αλλά και όλο το επόμενο διάστημα, να έχουν προωθηθεί διεργασίες κοινών συμφωνιών και «συμπαράταξης μάχης» των αγωνιστικών δυνάμεων μπροστά στις επόμενες μάχες που εμφανίστηκαν (πχ. Σύμφωνα πρώτη απασχόλησης, νόμοι για την Τριτοβάθμια, σχέδιο Αθηνά, νέο σχολείο κλπ). Θα μπορούσε με πρωτοβουλία της ΝΚΑ και των νέων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να είχε συγκροτηθεί μια ανατρεπτική και με αντικαπιταλιστική κατεύθυνση πολιτική κίνηση για τα δικαιώματα της νέας γενιάς.

Οι ταλαντεύσεις που χαρακτήρισαν όλα τα προηγούμενα χρόνια τη γραμμή μας στο μαζικό κίνημα της νεολαίας αναδεικνύουν τις αδυναμίες της μετωπικής πολιτικής μας τακτικής. Η μη κατανόηση της ανάγκης συγκέντρωσης δυνάμεων σε κάθε φάση γύρω από τα συγκεκριμένα ζητήματα στα οποία μπορούσαν να σπάσουν κρίκοι της επίθεσης του αντιπάλου, η σύγχυση για τη σχέση κοινωνικού και πολιτικού και άλλες αδυναμίες οδήγησαν στο να

μην κατορθώνουμε να κάνουμε το ποιοτικό βήμα στις καταστάσεις που αυτό χρειαζόταν.

Ακόμη, η στροφή μας προς τη μαζικά συγκεντρωμένη σε εργατικούς χώρους νεολαία, τα ΤΕΙ και την Τεχνική εκπαίδευση πολύ νωρίτερα, σε περιόδους που δεν είχε ακόμη περάσει η σαρωτική επέλαση των μνημονίων, θα μπορούσε να είχε χτίσει μια πρώτη σημαντική επιρροή για τις δυνάμεις μας στη νέα εργατική βάρδια. Μια επιρροή σε νέους εργαζόμενους που θα έδινε με άλλους όρους τη μάχη για την ανατροπή των νομοσχεδίων που εγκαθίδρυσαν τις ελαστικές σχέσεις εργασίας, τσάκισαν τους μισθούς των νέων και καθιέρωσαν τη σημερινή κατάσταση που περιγράφουμε για τη νέα εργατική βάρδια. Θα έβαζε συνοδικά το εργατικό κίνημα και την ταξική πτέρυγα σε καλύτερες θέσεις μάχης για όλη την περίοδο που ακολούθησε.

Η συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πριν το 2009 θα είχε συμβάλει καθοριστικά πολύ νωρίτερα, στην επεξεργασία και προβολή ενός συνοδικού σχεδίου και προγράμματος ανατροπής, που θα προετοίμαζε το λαό για τα άγρια γεγονότα που θα ακολουθούσαν από το ξέσπασμα της κρίσης και έπειτα.

Στην σχεδόν «εξεγερσιακή φάση» του 2010-2012 τον παλμό τον δίνει το εργατικό λαϊκό κίνημα. Η νεολαία είναι μαχητικά παρούσα αλλά όχι μέσα από συλλογικές μαζικές δομές. Αν εντοπίζαμε κάθε φορά το συγκεκριμένο καθήκον μας με ακρίβεια μέσα στο νεολαιίστικο κίνημα όλα τα προηγούμενα χρόνια θα μπορούσε μια σημαντική κοινωνικοπολιτική πρωτοπορία της νέας γενιάς να εμφανιστεί με οργανωμένο τρόπο και προετοιμασμένη βαθύτερα σε αυτές τις ανώτερες μάχες. Θα μπορούσε το κίνημα της νεολαίας αλλά και οι οργανωμένες δυνάμεις του να εμφανιστούν πιο ισχυρές και συνειδητοποιημένες σε επίπεδο περιεχομένου και μορφών συγκρότησης σε αυτήν την εξαιρετικά κρίσιμη για την ιστορική εξέλιξη φάση. Τη διετία αυτή εκατομμύρια εργαζόμενοι και νεολαίοι εγκατέλειπαν τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Ο λαός έκανε ένα βήμα αλλά αυτό έμεινε μετέωρο.

Η Ανατρεπτική Αριστερά και το ταξικό εργατικό-λαϊκό κίνημα κλήθηκαν να ξεπεράσουν το ιστορικό όριο που έχετε η πολιτικοποίηση τους κατά την εποχή της μεταπολίτευσης,

φτάνοντας όμως ως τα μισά του δρόμου. Κυριάρχησε στο εσωτερικό τους η λογική ότι ο αγώνας θα είναι μια ζαριά. Δεν μπόρεσαν να αντιληφθούν το βάθος και τη σημασία που είχαν οι μνημονιακές μεταρρυθμίσεις για το κεφάλαιο. Οι οργανώσεις της αριστεράς συνέχιζαν να κάνουν πολιτική όπως παλιά, όταν πλέον ήταν όλα καινούργια. Οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς συνέισέφεραν σε αυτό το μεγαλειώδες ξέσπασμα με τον «μεταβατικό» αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, τη δημιουργία της ANTAPΣΥΑ και τις πρώτες μετωπικές προσπάθειες στο εργατικό κίνημα με το Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων. Αλλά ήταν σε μεγάλο βαθμό απροετοίμαστες για το βάθος της επίθεσης. Δεν είχαν καταφέρει να συγκροτήσουν ένα συνεκτικό συνολικό σχέδιο ανατροπής. Κυριάρχησε στο εσωτερικό τους η υποτίμηση της πολιτικής σφαίρας αλλά και καθηλώθηκε η μετωπική αντίληψη. Ηγεμόνευσε το αυθόρμητο, η λογική του «ξεσηκωμού εδώ και τώρα» και της διαρκούς επίκλησης στην «εξέγερση», χωρίς επιστημονική συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης, συγκεκριμένο υπολογισμό δυνάμεων. Η αντικαπιταλιστική αριστερά δεν μπόρεσε να συνδεθεί με τους χιλιάδες νέους και νέες που συμμετείχαν στις πλατείες, στις απεργίες και τις καταλήψεις, δεν κατόρθωσε να συναντηθεί πολιτικά με τα ρεύματα που δημιουργήθηκαν εκεί. Υποτιμήθηκε η ανάγκη λήψης πρωτοβουλιών για να δημιουργηθεί ένας αντισυστημικός-ανατρεπτικός πόλος της νεολαίας που φαινόταν ότι έλλειπε εκείνη την στιγμή. Η νεολαία έδειχνε να αναζητά αλλά η αντικαπιταλιστική αριστερά δεν μπόρεσε να απαντήσει.

Ακόμη περισσότερο η σύγχυση στη σχέση κοινωνικού – πολιτικού εμφανίζεται ξανά. Οι αντιθέσεις στους κόλπους των ρεφορμιστικών κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ κλπ) και οι διασπάσεις που δημιουργούνται με ειδική επίδραση στη νεολαία, τα νέα ρεύματα αγώνα που εμφανίζονται και εκφράζονται στη σφαίρα της πολιτικής, αντιμετωπίζονται συνολικά σαν συνειδητές ανταγωνιστικές δυνάμεις. Δεν γίνεται κατανοητό ότι αποτελούν δημιουργήματα της ιδιαίτερα οξυμένης ταξικής πάλης εκείνων των ημερών, της αντιφατικής αλλά ολοένα και ριζοσπαστικοποιούμενης συνείδησης της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Η

στάση μας απέναντι τους χαρακτηρίστηκε περισσότερο από μια τάση διαχωρισμού, παρά από μια διαδικασία συγκέντρωσης και συνομιλίας μαζί τους προκειμένου να κατορθώσουμε να έρθουμε σε επαφή και να συμβάλουμε στο μετασχηματισμό των κοινωνικών ρευμάτων που δυνητικά εξέφραζαν. Μαζί με την κυρίαρχη υποταγή στον ΣΥΡΙΖΑ στο όνομα του μετώπου, αναπτύσσεται σα λαθεμένο αντίπαρο η οχύρωση πίσω από τα «μπούλετ» στην τακτική των συμμαχιών. Η λογική ότι χωρίς πλήρη υιοθέτηση του προγράμματος μας δε συμμαχούμε με τις δυνάμεις που ταλαντεύονται. Όλα αυτά έγιναν εμφανή με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο στην αδυναμία της ANTAPΣΥΑ να πάρει την πρωτοβουλία για την συγκρότηση μιας πλατιάς μαχητικής συμπαράταξης, στην κατεύθυνση συγκρότησης του αντικαπιταλιστικού μετώπου, με όλα τα παραπάνω ρεύματα και τις δυνάμεις που διαμορφώνονταν.

Συνολικά, απουσίασε η φιλοδοξία της εισόδου της ANTAPΣΥΑ στην κεντρική πολιτική σφαίρα της αντιπαράθεσης, μέσα από μια ευρύτερη ανατρεπτική συνεργασία των ριζοσπαστικών δυνάμεων που κινούνταν έξω από τα πλαίσια του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ εκείνη την περίοδο. Η καθυστερημένη προσπάθεια για μια «μετωπική συμπόρευση» της ανατρεπτικής Αριστεράς απέτυχε όχι γιατί δεν ήταν δυνατόν να γίνει, αλλά γιατί δεν υπήρξε η αναγκαία κατανόηση των ιστορικών καμπών, η επαρκής σαφήνεια στο γενικό σχέδιο μετωπικής γραμμής και άρα η αντίστοιχη επαρκής πολιτική βούληση για μια πολιτική υποδοχής των χιλιάδων αγωνιστών που στρέφονταν ενάντια στην ΕΕ, τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, χωρίς ακόμη να ξέρουν πώς να βγουν έξω από το πλαίσιο του συστήματος. Κυριάρχησε η πεποίθηση ότι οι μάζες θα προσεγγίσουν την ANTAPΣΥΑ και την αντικαπιταλιστική πάλη με μια γραμμική μετάβαση από το υπάρχον επίπεδο συνείδησης τους στην επαναστατική, χωρίς να ληφθεί υπόψη η αντιφατικότητα της συνείδησης και οι μορφές που αυτή παίρνει σε συνθήκες όπου δεν ηγεμονεύει η επαναστατική αντίληψη στην κοινωνία. Με διαφορετικό τρόπο, οι ευθύνες των ηγεσιών του ΚΚΕ και της αριστερής αντιπολίτευσης στον ΣΥΡΙΖΑ είναι ποιοτικά και ποσοτικά μεγάλες γιατί τελικά συνέβαλαν στην ενσωμάτωση.

Το αποτέλεσμα ήταν τα εργατικά και λαϊκά στρώματα και η νεολαία να στραφούν, στο «εύκολο», στον μικρο - μεταρρυθμιστικό ΣΥΡΙΖΑ του «καμιά θυσία για το ευρώ» και των ανέξοδων υποσχέσεων. Τον Ιούνιο του 2012 κλείνει αυτή η «εξεγερσιακή φάση» με χαμένη τη δυνατότητα για ανάδειξη της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε δύναμη σχετικά μαζικής επιρροής και αναφοράς που να μπορεί να ορίσει τις εξελίξεις από καλύτερη θέση στη νέα φάση.

Η επόμενη φάση του 2012 – 2015, ήταν αυτή των ελπίδων και των αυταπατών, με το κίνημα να βρίσκεται σε σχετική οπισθοχώρηση. Δίνονται ηρωικοί αγώνες αλλήλα αποσπασμένοι και σε κληδικό επίπεδο. Απουσιάζει συνολικά ένα ανεξάρτητο κέντρο αγώνα της εργατικής τάξης που να μπορεί να συντονίζει και να γενικεύει αυτές τις τάσεις. Η απουσία του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων σε αυτή τη φάση είναι εμφανής και καθοριστική.

Σε αυτή τη φάση, η αντικαπιταλιστική αριστερά στο σύνολο της βρέθηκε αντιμέτωπη με την εκτίναξη της επιρροής, τις ελπίδες και τις αυταπάτες που γέννησε μέσα στη νεολαία και σε όλη την εργατική τάξη και το λαό ο ΣΥΡΙΖΑ. Διαμορφώθηκε μια διπλή ανάγκη: Από τη μια, να σταθούμε απέναντι και να διαχωριστούμε αποφασιστικά με την ενσωμάτωση στην κυρίαρχη αστική κυβερνητική τάση του και από την άλλη, να επικοινωνήσουμε μετωπικά και να αλληλεπιδράσουμε με την πηλατιά νεανική και λαϊκή βάση του και τη μειοψηφική, ηγεμονευόμενη, αριστερή νεολαϊστική αντιπολίτευση στο εσωτερικό του. Η λογική της «ρήξης του συνεχούς» ήταν ανεπαρκής και εστίαζε στην πρώτη πλευρά. Από την άλλη, η λογική κριτικής συμπολίτευσης – στήριξης, ή διάχυσης εντός του αρνιόταν να δει την καθοριστικότητα της πρώτης πλευράς, φέροντας βαρύτατες ευθύνες για τις τάσεις υποχώρησης και υποταγής που κυριάρχησαν το επόμενο διάστημα.

Αποκορύφωμα της φάσης αυτής ήταν το εργατικό και λαϊκό ΟΧΙ του δημοψηφίσματος, όπου η στάση της νεολαίας στην έκβαση της μάχης ήταν καθοριστική. Δεν καταφέραμε στην μάχη του δημοψηφίσματος να οργανώσουμε το στρατόπεδο του ΟΧΙ με πηλατιές επιτροπές που θα συσπείρωναν το λαό απέναντι στην τρομοκρατική εκστρατεία του μνημονιακού μπλοκ, δεν είχαμε επεξεργαστεί βαθύτερα τις θέσεις μας για την επόμενη μέρα της λαϊκής και ουσιαστικά αντικαπιταλιστικής εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ, δηλαδή, για μια πρωτότυπη «επαναστατική κατάσταση». Έτσι, το λαϊκό κίνημα και η Αριστερά βρέθηκε την επόμενη μέρα τελείως ανέτοιμη να αντιμετωπίσει το εσωτερικό και εξωτερικό πραξικόπημα της ελληνικής κυβέρνησης και των θεσμών.

Στις εκλογές που ακολούθησαν δεν διακρίναμε σωστά τα καθήκοντα που μας έβαζε η συγκεκριμένη κατάσταση. Με μια ισότιμη και μαχητική εκλογική πολιτική συνεργασία σε αριστερή ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, μπορούσαν οι ανατρεπτικές δυνάμεις του ΟΧΙ να δώσουν άμεση εναλλακτική προοπτική στο λαϊκό σοκ από το πραξικόπημα και τη μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ. Να δυσκολέψουν τη συγκρότηση της δεύτερης κυβέρνησης, να δημιουργήσουν καλύτερους πολιτικούς και κοινοβουλευτικούς συσχετισμούς σε όφελος του εξωκοινοβουλευτικού λαϊκού αγώνα. Να χτυπήσουν το ευρωμνημονιακό «ΤΙΝΑ». Η μη υλοποίηση αυτής της δυνατότητας στη συγκεκριμένη ιστορική συγκυρία δεν μπορεί να εξηγείται με εκ των υστέρων εκτιμήσεις για τον «οπορτουнизм» της ΛΑΕ ή για το «σεχταρισμό» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αυτές οι εκτιμήσεις παραβλέπουν το νόμο – τάση της διαλεκτικής αλληλεπίδρασης των κοινωνικών φαινομένων.

Μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015 μπαίνουμε σε μια νέα φάση με χειρότερους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς. Η ματαίωση των προσδοκιών της νεολαίας αλλήλα και του λαού συνολικότερα, οδηγεί σε απομαζικοποίηση του κινήματος και αποχή από τις τρέχουσες πολιτικές διεργασίες. Οι δυνάμεις μας μπαίνουν σε αυτή τη φάση με υπαρκτή και τη δική τους υποχώρηση, με διασπάσεις στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Εξακολουθούν να συσπειρώνουν ένα μαχητικό αν και αρκετά μειοψηφικό δυναμικό. Εντός της αριστεράς ενισχύεται η άποψη ότι «οι συσχετισμοί ήταν αρνητικοί», «ο κόσμος δεν ήταν ώριμος», «κάναμε ότι μπορούσαμε, αλλά μέχρι εκεί μπορούσαν να πάνε τα πράγματα», «προειδοποιήσαμε αλλά δε μας άκουσαν». Από τον «παλλαϊκό ξεσηκωμό» και το «όλα είναι πι-

θανά» οδηγηθήκαμε στο «δεν μπορούσε να πάει αλλιώς».

Η Ιστορία μέχρι τώρα όμως μας δείχνει ότι τίποτα δεν είναι ντετερμινιστικά προκαθορισμένο. Κάθε ιστορική φάση ή περίοδος χαρακτηρίζεται από μια ορισμένη δέσμη δυνατοτήτων όπου οι συνειδητές, στον έναν ή τον άλλο βαθμό, πράξεις των υποκειμένων καθορίζουν την μία ή την άλλη έκβαση της ιστορικής εξέλιξης, όχι αυθαίρετα αλλά μέσα σε ένα ιστορικά προσδιορισμένο πλαίσιο αντικειμενικών συνθηκών. Η σωστά υπολογισμένη δράση στο παρόν, η σωστή πολιτική γραμμή ή το σωστό πολιτικό σύνθημα, στη σωστά υπολογισμένη ιστορική περίοδο, φάση ή συγκυρία, παίζουν αποφασιστικό ρόλο στην εξέλιξη της ταξικής πάλης και την πορεία της Ιστορίας. Πρόκειται για το περίφημο «**timing**» στην πολιτική.

Η συγχυση γύρω από τη σχέση αντικαπιταλιστικής ανατροπής – αντικαπιταλιστικής επανάστασης και η μη κατανόηση του πραγματικού συσχετισμού δύναμης, μας οδήγησε στην επιλογή συνθημάτων που δεν κατόρθωναν να επικοινωνήσουν με τη συνείδηση των μαζών και τα βασικά διακυβεύματα που έκρινε η ανάπτυξη της ταξικής πάλης. Τα συνθήματα μας έμοιαζαν με συνθήματα προπαγάνδισης για όλη την ιστορική περίοδο, χάνοντας το συγκεκριμένο και ειδικό χαρακτήρα των ρήξεων που έπρεπε να έχουν μέσα στη φάση και κατάσταση που τίθονταν. Όλα τα παραπάνω σε συνδυασμό με τη λανθασμένη αντίληψη που επικράτησε για την σχέση κοινωνικού-πολιτικού μας οδήγησαν στην υποτίμηση της αναγκαίας μετωπικής πολιτικής δια της υπεκφυγής αόριστα στο κίνημα.

Ταυτόχρονα, η υποτίμηση της αναγκαιότητας για πολιτική και κοινοβουλευτική εκπροσώπηση των αγωνιστικών ανατρεπτικών ρευμάτων δε μας επέτρεψε να επικοινωνήσουμε με τις ευρύτερες λαϊκές μάζες, που επιζητούσαν την έκφραση των αγώνων τους στην κεντρική πολιτική σκηνή. Οι αυταπάτες των αριστερών μαχητικών δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ, ο σεκταρισμός και η μη υιοθέτηση ενός μεταβατι-

κού αντικαπιταλιστικού προγράμματος από το ΚΚΕ, οι αδυναμίες και οι ταλαντεύσεις της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς λειτούργησαν ανασταλτικά στις αναγκαίες υπερβάσεις και μετωπική πολιτική που χρειαζόταν ώστε να απεγκλωβίσει ευρύτερες δυναμικές.

Από αυτή την άποψη τα πράγματα θα μπορούσαν να πάνε αλλιώς αν η αντικαπιταλιστική αριστερά είχε μια άλλη, πιο ολοκληρωμένη πολιτική γραμμή. Αν τις κρίσιμες ιστορικές στιγμές χαρακτηριζόταν από τη σωστή λήψη αποφάσεων. Αυτές είναι οι δικές μας υποκειμενικές ευθύνες για την έκβαση της ταξικής πάλης όλη την προηγούμενη περίοδο. Αυτές οι συλλογικές μας αδυναμίες είναι τελικά αδυναμίες στρατηγικού χαρακτήρα. Για αυτές τις κρίσιμες καθυστερήσεις, την έλλειψη διορατικότητας και πολιτικής αποφασιστικότητας στις «κατάληπτες στιγμές», οι αιτίες πρέπει να αναζητηθούν στην αδυναμία κατανόησης από μεριάς μας, της αντικειμενικής πραγματικότητας και της σύγκρουσης των αντιθέσεων της. Στην αδυναμία της μεθόδου με την οποία αναλύουμε τον κόσμο, κατανοούμε τα εμπόδια και τις ανατρεπτικές δυνατότητες της εποχής, της περιόδου, της φάσης, της κατάστασης. Στην αδυναμία να κατανοηθούν οι αλληλαγές στη σύγχρονη εργατική τάξη, τη νεολαία και τα σύμματα στρώματα της, άρα και του περιεχομένου και των μορφών έκφρασης της συνείδησης μέσα στον ιστορικό χρόνο.

Πρόκειται τελικά για την ποιοτική καθυστέρηση στην εμφάνιση, συγκρότηση και συγχώνευση με τις μάζες, ενός νέου, συνοδικού κομμουνιστικού προγράμματος που να μπορεί να προσανατολίζει τις πρωτοπορίες και το μαζικό κίνημα.

Αυτή η ποιοτική καθυστέρηση είναι που επιτρέπει, τελικά, στον αντίπαλο να είναι διαρκώς «πολλά βήματα μπροστά» και όχι κάποια «παντοδύναμη» αντίπαλη στρατηγική. Αυτή η δική μας στρατηγική αδυναμία είναι που του επιτρέπει να ενσωματώνει το λαϊκό ριζοσπαστισμό αξιοποιώντας τις εσωτερικές αντιθέσεις του και να ανασυγκροτείται μετά τις κρίσεις του.

**Η
καπιταλιστική
κρίση, οι
διεθνείς
και εγχώριες
εξελίξεις**

Κεφάλαιο Β

Η σύγχρονη νεολαία. Κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα στο εσωτερικό της

Β.1. Η νεολαία σαν κοινωνική κατηγορία και ο ρόλος της στην ανατροπή

Η νεολαία αποτελεί αυτοτελή διαταξική κοινωνική κατηγορία. Οι νέοι και οι νέες εντάσσονται στις διαφορετικές τάξεις και στρώματα ανάλογα με τη θέση τους στην παραγωγή. Οι νεολαίοι που δεν βρίσκονται στην παραγωγή έχουν συγκεκριμένη ταξική καταγωγή και προοπτική. Οι καινούριοι όροι εκμετάλλευσης που γέννησε ο καπιταλισμός δημιουργούν καινούρια δεδομένα για το ρόλο της νεολαίας στη κοινωνία. Στο σημερινό στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, ενισχύεται η σύνδεση της κοινωνικής δραστηριότητας των νέων με την παραγωγική διαδικασία.

Η βασική τάση σήμερα αναδεικνύει μια «πιο εργατική» νεολαία από όλες τις προηγούμενες. Η εργατική νεολαία έχει πλειοψηφική θέση στο σύνολο της νεολαίας κυρίως λόγω της βίαιης προλεταριοποίησης μεσαίων στρωμάτων από την κρίση. Επιπλέον, μεγάλο μέρος της μέχρι τώρα διανοητικής εργασίας ασκείται από το σημερινό νέο εργαζόμενο με μισθωτές σχέσεις, έχοντας απολέσει το διευθυντικό ρόλο και ένα ορισμένο κομμάτι της προλεταριοποιείται. Η τάση αυτή είναι που ωθεί και άλλα τμήματα της, όπως οι φοιτητές, σε μια πιο άμεση πρόσδεση με την εργασία. Η αλληλαγή ακριβώς αυτή στην ποιοτική σύσταση της νεολαίας, στο κοινωνικό της «είναι», σε συνδυασμό με τις αλληλαγές που συντελούνται στο ίδιο το σώμα της εργατικής τάξης μέσα από τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, είναι που κάνουν την σύνδεση της νεολαίας και

του εργατικού κινήματος βαθύτερα «κοινωνική» και όχι απλά αμιγώς πολιτική. Ακριβώς εκεί βρίσκεται το αντικειμενικό υπόβαθρο για μια βαθύτερη ενότητα όλων των γενιών της εργατικής τάξης.

Η σύγχρονη νεολαία φέρει εντός της τις ανώτερες δυνατότητες για την εργατική χειραφέτηση αλλή και τους βαθύτερους κινδύνους και δυσκολίες για μια βαθύτερη αντιδραστική στροφή στην εκμετάλλευση και την εδραίωση των πλέον αλλοτριωτικών μοντέλων εργασίας του μέλλοντος. Η νέα γενιά είναι αυτή που εκπαιδεύεται και χειρίζεται τα ανώτερα παραγωγικά μέσα που η εποχή μας έχει γεννήσει, σε μία παραγωγική διαδικασία διεθνοποιημένη, κοινωνικοποιημένη και διαστρεβλωμένη όσο ποτέ. Ταυτόχρονα, είναι η πρώτη γενιά μετά από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο που καλείται να ζήσει χειρότερα από την προηγούμενη. Πρόκειται να εργαστεί με όρους διαρκούς επισφάλειας και καμίας μονιμότητας στην εργασία, με μισθούς που σε πολλές περιπτώσεις δεν εξασφαλίζουν μια στοιχειώδη αυτονομηση από την οικογενειακή εστία για σχετικά προχωρημένη ηλικία από άλλες εποχές.

Β.2. Νεολαία, συνθήκες εργασίας, ανεργία και Νέα Εργατική Βάρδια

Σήμερα η νεολαία αποτελεί περίπου το 22% του γενικού πληθυσμού, εκ των οποίων ποσοστό γύρω στο 20% έχει αποφοιτήσει από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η εργαζόμενη νεολαία εντάσσεται στη μισθωτή εργασία κατά

πληιοψηφία, στους κλάδους των νέων τεχνολογιών και της πληροφορικής, του εμπορίου, της εστίασης, μικρότερο ποσοστό σε τεχνικές κι επιστημονικές δραστηριότητες και στην κατασκευή. Σημαντικό στοιχείο για τα τελευταία χρόνια της κρίσης είναι αύξηση του νεανικού πληθυσμού που αντιμετωπίζει τον κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού, σε ποσοστό 35%.

Η σημερινή εργατική νεολαία έρχεται να ενταχθεί στην παραγωγή βιώνοντας τον κατακερματισμό της εργασιακής διαδικασίας, την έλλειψη σταθερών σημείων αναφοράς των εργασιακών εμπειριών. Το βασικό πρόβλημα που μαστίζει τη νέα γενιά, κι αναγνωρίζεται από την πληιοψηφία σαν μεγάλο αγκάθι στη ζωή της, είναι η μαζική ανεργία. Τα τελευταία χρόνια αγγίζει το 60% στη νεολαία, με υψηλότερα ποσοστά στους νέους που ολοκλήρωσαν μόνο την υποχρεωτική εκπαίδευση, ακολουθούν οι απόφοιτοι ΤΕΙ και στη συνέχεια οι απόφοιτοι ΑΕΙ. Ελάχιστοι είναι επίσης οι νέοι που λαμβάνουν επίδομα ανεργίας. Σημαντικό ποσοστό νέων κατατάσσονται στην κατηγορία των Neets (No Employment Education&Training), μια κατηγορία που εμφανίστηκε στις κοινωνιολογικές έρευνες για να περιγράψει το τμήμα αυτό του πληθυσμού που δεν απασχολείται ούτε στην παραγωγή, ούτε στην εκπαίδευση. Πρόκειται για ανομοιογενή ομάδα που αφορά γενικά αλλιά όχι αποκλειστικά άτομα χαμηλού ή μεσαίου επιπέδου εκπαίδευσης. Επιπλέον, η μετανάστευση έχει μπει ψηλά στην ατζέντα της νέας γενιάς, αυξανόμενη τα χρόνια της κρίσης με ρυθμούς γεωμετρικής προόδου, κυρίως για άτομα μέσης κι υψηλής εκπαίδευσης, νέων επιστημόνων (braindrain).

Σήμερα, με πρόφαση την ανεργία των νέων εντείνεται και γενικεύεται η ελαστική εργασία, καταργούνται ασφαλιστικά δικαιώματα, επιβάλλεται χαμηλότερος μισθός για τους νέους κάτω των 25. Ένας στους πέντε εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα εργάζεται με σχέση μερικής απασχόλησης. Παράλληλα σταθερό είναι πλέον το φαινόμενο εργασίας πλήρους ωραρίου, ενώ ο εργαζόμενος δηλώνεται με σχέση μερικής απασχόλησης. Η μαύρη-αδήλωτη εργασία συνεχίζει να κυριαρχεί, ειδικά στις εποχιακές εργασίες όπου απασχολούνται αρκετοί νέοι. Προωθούνται τα προγράμματα κοινω-

φελούς εργασίας και τα voucher, τα οποία αποτελούν τη συμπύκνωση σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα του συνόλου της βαρβαρότητας της σημερινής καπιταλιστικής ανάπτυξης. Αποτελούν εφαρμογή των ευρωπαϊκών πολιτικών «ενεργητικής αντιμετώπισης της ανεργίας» που προωθούνται στην Ελλάδα από τις μνημονιακές πολιτικές. Με βάση την κυβερνητική και ευρωενωσιακή προπαγάνδα πηλιδίζονται με το μανδύα της κοινωνικής πολιτικής για την απασχόληση των νέων και των ανέργων. Στην ουσία δεν αποτελούν τίποτα περισσότερο από εργασιακές σχέσεις που χαρακτηρίζονται από καταπάτηση της εργατικής νομοθεσίας και των εργατικών δικαιωμάτων, την κατάργηση στην πράξη των συλλογικών συμβάσεων. Αποτελούν εργαλείο ριζικών αναδιαρθρώσεων στις σχέσεις εργασίας.

Η νεολαία ζει σήμερα την εδραίωση μίας κατάστασης «μισοανεργίας-μισοεπισφάλειας» αλλιά και ανεργίας μεγαλύτερων διαστημάτων. Πρόκειται για μια γενιά πιο μορφωμένη από κάθε άλλη που καλείται να ζήσει σε ένα σημαντικό βαθμό με όρους διαρκούς κοινωνικής ρευστότητας, νομαδικότητας, μετανάστευσης και περιπλάνησης. Οι νέοι σήμερα χαρακτηρίζονται από ένα διαρκές αίσθημα ματαιώσης προσδοκιών, από υπερβολικό άγχος και κόπο για την εύρεση δουλειάς με πολύ λιγότερες προοπτικές απασχόλησης και εξασφάλισης των βασικών εσόδων, με έναν δομικό και διαρκή επιβλητή ανεργίας και ανακύκλωσης, με «εναλλαγές προσδοκιών και προσγειώσεων» σε δουλειές του ποδαριού για να βγει η εβδομάδα ή ο μήνας, πολλές φορές με μοναδικό σκοπό τη συμβολή στο οικογενειακό εισόδημα.

Επιπλέον, σημαντικός παράγοντας για τη νεολαία είναι η απουσία εμπειρίας της στις αναμετρήσεις με το κεφάλαιο, όπως και η απουσία συλλογικής συνδικαλιστικής εμπειρίας και οργάνωσης. Με αυτό τον τρόπο αποτελεί τον εύκολο στόχο της αστικής τάξης και των μηχανισμών της, προκειμένου να βαθύνει το καθεστώς εκμετάλλευσης και κυριαρχίας στους χώρους δουλειάς. Ακριβώς, αυτή η κατάσταση είναι που δείχνει και την πολλαπλότητα του προβλήματος. Από τη μια μεριά η νέα εργατική βάρδια μπορεί να διαδραματίσει το ρόλο μιας πραγματικά δυναμικής πρωτοπορίας και δύναμης αναγέννησης της εργατικής πάλης. Από

την άλλη, χρησιμοποιείται από το κεφάλαιο ως μοχλός διαρκής συμπίεσης της εργατικής δύναμης και διάσπασης της εργατικής τάξης σε «παλιά» και «νέα». Μπορεί να αποτελέσει τον «αδύναμο κρίκο» για την εδραίωση και το βάθεμα των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, το χτύπημα των κατακτήσεων και τη χειροτέρευση του συνόλου της τάξης αλλά και τον καταλήτη μεγάλων ανατροπών.

Β.3. Ο ρόλος του εκπαιδευτικού συστήματος

Η εκπαίδευση υποτάσσεται πλήρως στο κεφάλαιο και την αγορά, χάνει ολόένα και περισσότερο τα χαρακτηριστικά ενός μηχανισμού ανοδικής κοινωνικής κινητικότητας για τα παιδιά των εργατικών και λαϊκών οικογενειών. Σε συνδυασμό με τη γενικότερη πολιτιστική κρίση της εποχής μας, δυσκολεύει την ουσιαστική επιστημονική και κοινωνική μόρφωση της νέας γενιάς, με σφαιρική αντίληψη για τη φύση και την κοινωνία, τη γόνιμη επαφή με τις πιο προωθημένες κατακτήσεις του πολιτισμού και την ιδεολογική, κοσμοθεωρητική αναζήτηση. Η εκπαίδευση προβάλλει περισσότερο καθαρά τον ταξικό της χαρακτήρα, συνδέεται βαθύτερα με την εργασία, το αλληλοτριωτικό παρόν της και την απειλευθερωτική προοπτική της, κλονίζοντας τις αυταπάτες για μια δήθεν «αυταξία της γνώσης». Η γνώση υπόκειται βίαια στους νόμους της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής και στους άμεσους σχεδιασμούς του κεφαλαίου, τυποποιείται στα μοντέλα ενός σύγχρονου τείλορισμού.

Βασικές διαστάσεις της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης στρατηγικού βάρους που εξελίσσεται είναι η πολυδιάσπαση των γνωστικών πεδίων, η κινητικότητα κι η ευελιξία των απόφοιτων. Ο καταναμεντικός ρόλος της εκπαίδευσης παραλληλίζεται με τις ανάγκες του κεφαλαίου. Στόχος η παραγωγή αποφοίτων που θα είναι «διεπιστημονικοί», «διακλαδικοί», «διαθεματικοί» εργαζόμενοι, ικανοί να αλληλίζονται αποτελεσματικά διαρκώς χώρους, κλάδους και τομείς της παραγωγής. Εργαζόμενοι που θα κατέχουν την κατάλληλη κατάρτιση και δεξιότητες ώστε να είναι αποδοτικότεροι κάθε στιγμή, άμεσα αναλώσιμοι κι ευέλικτοι.

Ταυτόχρονα η σύγχρονη εκπαίδευση, και ειδικά η πανεπιστημιακή, θα συνεχίζει να συμβάλλει στον κοινωνικό καταμερισμό εργασίας στελέχη των αστικών, μεσοαστικών, μικροαστικών και διευθυντικών στρωμάτων αναπαράγοντας την αστική ηγεμονία και κυριαρχία στο σύνολο της κοινωνίας. Δημιουργείται, έτσι, μία βεντάλια αποφοίτων-νέων εργαζομένων διαφορετικών ταχυτήτων σε γνωστικό και επαγγελματικό πεδίο από κάθε διακριτή βαθμίδα (γενική-τεχνική λυκειακή εκπαίδευση, ΣΕΚ, ΙΕΚ, ΤΕΙ, ΑΕΙ). Αμφισβητείται το ενιαίο πρόγραμμα γενικής παιδείας, προωθούνται επαγγελματικά και τεχνικά προγράμματα. Ενισχύεται η λογική της δια βίου εκπαίδευσης. Βασικό εργαλείο της στρατηγικής του κεφαλαίου στην εκπαίδευση είναι η ένταση των ταξικών φραγμών, είτε οικονομικών είτε εξεταστικών, η υποτίμηση, διάλυση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της παιδείας.

Παράλληλα οι κρατικές δαπάνες για την παιδεία μειώνονται, προωθείται η λογική διαχείρισης των πανεπιστημίων ακόμα και των σχολείων με ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια. Δημιουργείται το κατάλληλο πλαίσιο για ανάπτυξη κερδοφόρων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων στο χώρο της εκπαίδευσης.

Τέλος όλες οι βαθμίδες της εκπαίδευσης στοχεύουν στον ιδεολογικό κομφορμισμό των αποφοίτων στους νόμους της αγοράς. Το σύγχρονο εκπαιδευτικό μοντέλο εισάγει τη νεολαία από μικρή ηλικία σε ένα συνεχές άγχος κι ανταγωνισμό πετσοκόβοντας τον ελεύθερο της χρόνο. Παράλληλα διαπαιδαγωγεί τη νέα γενιά από μικρή ηλικία στις έννοιες της αγοράς, του επιχειρείν. Επιδιώκουν τη διαμόρφωση μιας γενεών που θα έχουν ενσωματώσει τα κυρίαρχα ιδεολογήματα του νεοφιλελευθερισμού, της επιχειρηματικότητας, του ανταγωνισμού. Αυριανοί εργαζόμενοι με κίνη την εργατική κουλήτούρα που δε θα αμφισβητεί την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων.

Το «Νέο σχολείο» καταπίεσης και ακρωτηριασμού των μαθητών

Βασική πλευρά της στρατηγικής του κεφαλαίου για την εκπαίδευση αποτελεί η προώθηση του «νέου σχολείου». Το καθολικό δικαίωμα

στη γενική μόρφωση και το ενιαίο πρόγραμμα της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης τίθεται πλέον με σοβαρούς όρους υπό αμφισβήτηση. Στόχος της πολιτικής των αναδιαρθρώσεων είναι η μαζική στροφή προς την κατάρτιση, με πρώιμο διαχωρισμό των μαθητών από το γυμνάσιο κιάλια και προώθηση των μαθητών που προέρχονται από τα πιο εργατικά και λαϊκά στρώματα στην τεχνική εκπαίδευση, δημιουργώντας μαθητές «δεύτερης» και «τρίτης κατηγορίας».

Ειδικότερα τα τελευταία χρόνια της κρίσης έχουν πλήξει το σχολείο κυρίως μέσω της εντεινόμενης αυτοχρηματοδότησης και υποστελέχωσης. Αποτέλεσμα αυτών είναι η συγχώνευση σχολικών μονάδων, η υποβάθμιση της εκπαιδευτικής διαδικασίας με τη συσσώρευση μαθητών σε αίθουσες με 30 και 40 άτομα, οι ελλείψεις ακόμα και σε βασικές ανάγκες (βιβλία, πετρέλαιο). Το πρόβλημα στην επαρχία είναι ακόμα πιο έντονο.

Χαρακτηριστικό δείγμα της απαξίωσης της δημόσιας και δωρεάν παιδείας και της εντεινόμενης εντατικοποίησης της μαθητικής καθημερινότητας είναι η αύξηση των μαθητών που παρακολουθούν φροντιστήρια, ξεκινώντας μάλιστα από το γυμνάσιο. Το μοντέλο του σύγχρονου σχολείου ενισχύει την τυποποίηση της γνώσης, ψαλιδίζει την κριτική σκέψη, τις κλίσεις και τα ταλέντα των μαθητών.

Τεχνική Επαγγελματική Εκπαίδευση για την εργασία-λίστιχο

Η βασική τάση δείχνει κατεύθυνση μαζικοποίησης των σχολών της Τ.Ε.Ε. Η επίσημη αστική στρατηγική κινείται στην κατεύθυνση της αύξησης του ποσοστού των μαθητών που συμμετέχουν σε αυτή, σε σύνδεση με την αύξηση της ανταγωνιστικότητάς της. Οι ειδικότητες και η πρακτική άσκηση έρχονται σαν αποτέλεσμα εναρμόνισης με τις ανάγκες της αγοράς. Η πρακτική και η μαθητεία χρησιμοποιούνται από τους εργοδότες για να καλύψουν δουλειά χωρίς κόστος. Οι μεγαλοεπιχειρηματίες συνδέονται βαθύτερα με τη δημιουργία τέτοιων σχολών προκειμένου να καλύψουν την ανάγκη τους για τζάμπα εργατικό δυναμικό. Σημαντικό στοιχείο σε όλη αυτή τη διαδικασία αποτελεί

το γεγονός ότι οι διάφορες δομές επανακατάρτισης, (ΚΕΚ, ΙΕΚ, σχολές ΟΑΕΔ) αναπτύσσουν παράλληλα γραφεία ευρέσεως εργασίας καθορίζοντας τη διοχέτευση του διαμορφωμένου εργατικού δυναμικού σε επιχειρήσεις με τις οποίες συνεργάζονται. Τα ΕΠΑΛ και τα ΕΠΑΣ ολοένα και περισσότερο οδηγούνται στην υποβάθμιση και την πρακτικίστικη τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση, που απευθύνεται στους δήθεν «ανεπίδεκτους» μάθησης, στα παιδιά των φτωχότερων λαϊκών στρωμάτων. Ούτε ολοκληρωμένη παιδεία προσφέρουν, ούτε τελικά επαγγελματική επάρκεια, αποτελώντας ουσιαστικά τον προθάλαμο για την κατάρτιση των ΙΕΚ. Παράλληλα ενισχύονται κάθε είδους υποκατάστατα επαγγελματικής εκπαίδευσης, όπως τα αδιαβάθμητα και κυρίως ιδιωτικά ΙΕΚ, ΚΕΚ, ΚΕΣ.

Επιχειρηματικό πανεπιστήμιο

Το μοντέλο του επιχειρηματικού πανεπιστημίου εξυπηρετεί την ανάγκη στενότερης και ζωτικότερης σύνδεσης του πανεπιστημίου και της έρευνας, δηλαδή της παραγόμενης γνώσης, με τις ανάγκες του κεφαλαίου, τις πρωτοπόρες δηλαδή επιχειρήσεις κάθε κλάδου. Επιχειρείται έτσι μία τομή καθώς η τριτοβάθμια εκπαίδευση επιδρά όχι μόνο πλέον διαμορφώνοντας τους όρους αναπαραγωγής του κεφαλαίου αλλά διαμορφώνοντας και ενισχύοντας με πιο άμεσο τρόπο την κερδοφορία του. Χωρίς να υποτιμάται η βασική έρευνα, το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο προωθεί με πιο οργανικό τρόπο τη σύνδεση εφαρμοσμένης έρευνας με τις άμεσες ανάγκες του κεφαλαίου, τοποθετώντας την σε επιχειρηματικά πλαίσια. Τα πανεπιστήμια αποκτούν κυρίαρχο ρόλο στην παραγωγή καινοτομίας και νέων τεχνολογιών. Ιδιαίτερο ρόλο παίζει η συγκρότηση των κλάσεων, συμπλεγμάτων επιχειρήσεων, πανεπιστημίων, ερευνητικών κέντρων που αποτελούν κύτταρα διεθνοποίησης και ανάπτυξης του κεφαλαίου. Το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο λειτουργεί με όρους ανταποδοτικών, ιδιωτικο-οικονομικών κριτηρίων, σ' ένα αυταρχικό πλαίσιο διοίκησης. Διαπλέκεται με τον ατομικό καπιταλιστή στο βαθμό που δίνει τη δυνατότητα για αξιοποίηση της περιουσίας του και των υποδομών του.

**Η σύγχρονη
νεολαία.
Κοινωνικά
και πολιτικά
ρεύματα στο
εσωτερικό
της**

Η προώθηση του επιχειρηματικού πανεπιστημίου στη Ελλάδα πραγματοποιείται μέσα από το σχήμα διάλυση κι επιχειρηματική ανασυγκρότηση. Κυρίαρχη τάση σήμερα για την εφαρμογή της αστικής στρατηγικής είναι η διάλυση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα του πανεπιστημίου, η μείωση των κρατικών δαπανών για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, η ένταση των ταξικών φραγμών μέσω της επιβολής ιδιωτικό-οικονομικών κριτηρίων στη μέριμνα, την επιβολή διδάκτρων. Βασική πλευρά είναι η αναπροσαρμογή του χάρτη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και των γνωστικών αντικειμένων που οδηγεί στο κλείσιμο και τη συγχώνευση τμημάτων. Προωθούνται αλληλαγές στα προγράμματα σπουδών, διάσπαση του ενιαίου πτυχίου κι αντικατάσταση από το προσωπικό φάκελο πιστωτικών μονάδων. Ενώ παράλληλα επιδιώκεται η εξωτερική αξιολόγηση των ιδρυμάτων σύμφωνα με τους νόμους της ανταποδοτικότητας και η συγκρότηση ενιαίου φορέα που θα διαχειρίζεται και θα αξιοποιεί την παραγόμενη έρευνα.

B.4. Νεολαία και νέες τεχνολογίες

Από τα πρώτα παιδικά ακόμα χρόνια της ζωής τους, οι νέοι έρχονται σε άμεση και στενή επαφή με την τεχνολογία και αναπτύσσουν μια ιδιαίτερα προνομιακή σχέση μαζί της. Τα κινητά και τα τάμπλετ είναι πια η προέκταση του χεριού κάθε νέου και νέας, ακόμη και των μικρότερων ηλικιών, επιδρώντας καταλυτικά στη διαμόρφωση της προσωπικότητας και της διανοητικής τους ανάπτυξης. Η σαρωτικά μαζική πλέον χρήση του διαδικτύου και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης έχει αλλιάξει δραματικά τις ζωές των νέων ανθρώπων. Κατάφερε να άρει δυσκολίες του παρελθόντος διευκολύνοντας την επικοινωνία, μειώνοντας το χρόνο και την απόσταση, επιταχύνοντας ακόμη και την ταυτόχρονη επικοινωνία πολλών ανθρώπων από κάθε πιθανό μέρος της γης.

Ωστόσο, αυτές οι δυνατότητες διαστρέφονται, εξατομικεύουν και συχνά καθιστούν το άτομο απομονωμένο, μοναχικό, οχυρωμένο «πίσω από την οθόνη του». Η έκρηξη στη χρήση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης (Facebook,

twitter, κ.α.) έχει διαμορφώσει ένα τελείως διαφορετικό πεδίο διαμόρφωσης στάσεων στη νεολαία, επηρεάζοντας τα χαρακτηριστικά, την ψυχοσύνθεση και τις αντίστοιχες σχέσεις της. Είναι προφανές ότι δημιουργείται ένα πεδίο που, δυνάμει, συμβάλλει στη ριζοσπαστικοποίηση, στην αμφισβήτηση του μονοπωλίου της ενημέρωσης από την αστική τάξη και, σε ορισμένες συνθήκες, γίνεται εργαλείο αγώνα, διάχυσης πληροφορίας, οργάνωσης κινητοποιήσεων, κ.ο.κ. Ταυτόχρονα, ωστόσο, απαιτείται μια ριζική κριτική της μεσολαβημένης, με αυτό τον τρόπο, επικοινωνίας, η οποία θα εστιάζει σε ορισμένα στοιχεία. Καταρχάς, στο ότι αποκόπτεται από την πράξη, συγκροτώντας ένα κλειστό και αυτοαναφορικό πλαίσιο. Κατά δεύτερον, συμβάλλει στον κατακερματισμό της διάχυσης και πρόσληψης της πληροφορίας, παρουσιάζοντας την μέσα σε ένα ετερογενές μείγμα που εξισώνει τα πάντα και δυσχεραίνει τη συστηματοποίηση και την εξαγωγή γενικών συμπερασμάτων. Τρίτον, και ιδιαίτερα παραμελημένο, είναι μια μορφή εισβολής της παραγωγής μέσα στον ελεύθερο χρόνο, καθώς ο χρήστης των μέσων κοινωνικής δικτύωσης δημιουργεί περιεχόμενο, προσφέρει δεδομένα για διαφημιστική αξιοποίηση και συμβάλλει στην κερδοφορία των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στο χώρο του Web 2.0. Χρειάζεται να βαθύνουμε την ανάλυσή μας και να σκύψουμε πάνω από αυτά τα σύγχρονα και συνεχώς εξελισσόμενα ζητήματα τα οποία διαδραματίζουν εξαιρετικά σημαντικό ρόλο στη ζωή και την καθημερινότητα της νεολαίας.

B.5. Η ψυχοσύνθεση της νεολαίας και ο ελεύθερος χρόνος

Η οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα διαμορφώνει μία αντιφατική ψυχοσύνθεση στη νέα γενιά. Η νέα γενιά επιφορτίζεται με μία κατάσταση διαρκούς έντασης, άγχους και κόπου καθώς από πολύ νωρίς αναγκάζεται να βουτήξει στο πεδίο του ανταγωνισμού (εκπαιδευτικού-εργασιακού-κοινωνικού). Ζει στην εποχή της κυριαρχίας του πολιτισμού της παρακμής και της κουλτούρας του καταναλω-

τισμού, του «χωρίς όρια», του «επείγοντος», της απουσίας θετικών προτύπων και σημείων αναφοράς, την εποχή που κυριαρχείται από τον ατομοκεντρισμό και την αποξένωση, την κοινωνική μοναξιά, τη γενικευμένη δυσφορία. Εκεί μπορούν να αναζητηθούν κι οι ρίζες της συναισθηματικής αστάθειας, της αύξησης των ψυχολογικών προβλημάτων, των αυτοκαταστροφικών συμπεριφορών και των εξαρτήσεων, φαινομένων που βασανίζουν σε αξιοπρόσεκτα σημαντικό βαθμό το σύγχρονο νέο.

Σε έναν κόσμο κατακερματισμένο, αλλοζονικό και ξένο, όπου το συλλογικό διασπάται σε μια συνεχή αγωνία επιβεβαίωσης και κυριαρχίας, ο ανταγωνισμός του βαθμού, ο ανταγωνισμός του αθλητισμού, ο ανταγωνισμός της δουλειάς, της γοντείας, ακόμα και ο ανταγωνισμός του έρωτα γίνονται καταλυτικά στοιχεία για την επιβολή επιλογών και προτύπων στη νεολαία.

Στα πλαίσια αυτά, ο ελεύθερος χρόνος του μαθητή-φοιτητή που διεκπεραιώνει μονότονα και χωρίς προσωπικό ενδιαφέρον τις σπουδές του, ο κατ' επιβολή «ελεύθερος» χρόνος του άνεργου νεολαίου που αναζητά δουλειά στη ζούγκλα της εργασιακής εκμετάλλευσης, ο ελάχιστος ελεύθερος χρόνος που διαθέτει ο εργαζόμενος νεολαίος στα πλαίσια της έντασης και εντατικοποίησης της εργασίας, ξοδεύεται κατά βάση στην τυποποιημένη εμπορευματική διασκέδαση, την επιβαλλόμενη μαζική υποκουλήτωση, ειδικά όσον αφορά τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα. Η νέα γενιά πάσχει από έλλειψη δημιουργικών πολύπλευρων τρόπων ανάπτυξης της προσωπικότητας και διαμόρφωσης κοινωνικών δεσμών.

Το τοπίο αυτό όμως η νέα γενιά δεν το ενσωματώνει παθητικά και μονότονα. Η νέα γενιά δεν έχει χάσει τη ριζοσπαστική ματιά με την οποία ιστορικά κοιτά τον κόσμο. Η νεολαία, όχι ακόμα μαζικά, αλλά έστω αδύναμα κι αντιφατικά, διεκδικεί ακόμα το ζωτικό της χώρο στην σύγχρονη πραγματικότητα. Ψάχνεται και πειραματίζεται πολιτιστικά, αναζητεί τρόπους δημιουργικής συλλογικής απασχόλησης, αναζωογονεί τις έννοιες της αλληλεγγύης, της συντροφικότητας. Αντιστέκεται στον απομονωτισμό και τη ματαιότητα του σύγχρονου αστικοποιημένου τρόπου ζωής. Αντιστέκεται στην εμπέδωση της αρχής «θα ζήσεις χειρότερα από τους γονείς σου» σ' έναν κό-

σμο που μεταβάλλεται ταχύτητα, ξεδιπλώνοντας στα μάτια της νέας γενιάς τις δυνατότητες μιας πραγματικά αξιοβίωτης ζωής. Οι νέοι κι οι νέες αναζητούν πλαίσια αναφοράς που θα μπορέσουν να εκφράσουν τις ανάγκες τους για ισότητα, δημιουργία, ελευθερία.

Ο ελεύθερος χρόνος αποτελεί κομβικό στοιχείο ειδικά στη ζωή των νέων ανθρώπων, αποτελεί διακύβευμα της ταξικής πάλης και η κατάκτησή του ποσοτικά και ποιοτικά κρίνεται στην άμεση ατζέντα. Η σύγχρονη νεολαία κυριαρχείται σήμερα από ένα αίσθημα ανικανοποίητου, μία αδυναμία να ορίσει με ενεργητικό τρόπο τη ζωή της. Η ματαιώση που νιώθει ο σημερινός νεολαίος απέναντι στο αλλοτριωτικό παρόν του σχολείου, του πανεπιστημίου, της δουλειάς, σε συνδυασμό με την έλλειψη θετικών πλαισίων αναφοράς ορίζουν την επιθυμία του νέου να βιώσει τον όποιο ελεύθερο χρόνο όσο πιο ανώδυνα κι επιφανειακά γίνεται. «Να σκοτώσει την ώρα του» και να διασκεδάσει την πλήξη του αδιάφορα και φευγαλέα. Η σύγχρονη νεολαία μετατρέπεται σε παθητικό καταναλωτή «πολιτισμού», «θεαμάτων» που σερβίρουν τα κυρίαρχα μέσα. Οι τάσεις αυτές τείνουν πολλές φορές να διαπερνούν και τα πιο πρωτοπόρα κομμάτια της νεολαίας, υποδεικνύοντας έτσι την ανάγκη για συνοδικότερο βάθος της πάλης της νέας γενιάς όσον αφορά τον ελεύθερο χρόνο και τον πολιτισμό. Το ζήτημα αυτό δεν είναι μόνο ποσοτικό αλλά κυρίαρχα ποιοτικό. Είναι αγώνας για ελεύθερο χρόνο στον οποίο θα προωθείται η ανθρώπινη δημιουργικότητα, θα οξύνεται η κριτική σκέψη της νέας γενιάς, θα εναρμονίζεται με μία συνολική θετική στάση ζωής.

B.6. Η νεολαία και τα ρεύματα που τη διαπερνούν. Η σχέση των νέων με την πολιτική και τους μαζικούς φορείς

Η βασική αντίθεση που διέπει τη νεολαία αποτυπώνεται ισχυρά και στο επίπεδο της πολιτικής εκπροσώπησης. Αφενός συμμετέχει με μαζικό τρόπο σε κοινωνικά κινήματα και πολιτικές αναμετρήσεις, σφραγίζοντας κατά περιπτώσεις το χαρακτήρα και την έκβαση τους. Αφετέρου, η δράση της στερείται αυτοτέλειας

**Η σύγχρονη
νεολαία.
Κοινωνικά
και πολιτικά
ρεύματα στο
εσωτερικό
της**

και συγκεκριμένων στόχων και κατευθύνσεων με αποτέλεσμα να είναι αποσπασματική και ασυνεχής. Σε αυτές τις συνθήκες γεννιέται πλήθος μαχητικών-χειραφετητικών ρευμάτων αλλά και δυνάμεων της υποταγής χωρίς να αποκτούν, κατά κανόνα, συγκεκριμένη πολιτική έκφραση. Αυτό δεν συνεπάγεται ότι η νεολαία αδιαφορεί για την πολιτική ή απαρνείται την πολιτική εκπροσώπηση. Τα αποτελέσματα των τελευταίων εκλογικών αναμετρήσεων δείχνουν την ισχύ που έχει η συγκεντρωμένη επιρροή της νεολαίας (80% ΟΧΙ) αλλά και την αδυναμία της να διατηρήσει μια κατεύθυνση ή να τη μετασχηματίσει. Η συνθήκη αυτή επεξηγεί την αποτυχία κομματικής συγκρότησης της νεολαίας χωρίς αυτοτέλεια αλλά και την ανάγκη να οικοδομηθεί μια πλατιά πρωτοπορία στη νέα γενιά που θα έχει σχέσεις αλληλεπίδρασης με την ειδική πρωτοπορία της κομμουνιστικής χειραφέτησης.

Η νέα γενιά γυρίζει την πλάτη της με μεγαλύτερη ευκολία στα προηγούμενα κυβερνητικά κόμματα, στο πελατειακό κράτος, την γραφειοκρατία. Δείχνει πολύ δυσκολότερα εμπιστοσύνη σε πολιτικές δυνάμεις, προτάσεις και σχέδια, ακόμη κι αν δεν είναι από κείνα που της κατέστρεψαν τη ζωή, επειδή και η ίδια δεν είδε να αλλάζει κάτι προς το καλύτερο αυτά τα χρόνια της κρίσης. Ενσωματώνει το νεοφιλελευθερισμό μ' έναν αντιφατικό τρόπο: δεν απαγκιστρώνεται εντελώς από τα πολιτικά ιδεολογήματα και τα θρησκευτικά «πιστεύω» των παρελθόντων γενεών, παράλληλα όμως εμπεδώνει έναν σύγχρονο κοσμοπολιτισμό.

Η κυρίαρχη αστική ιδεολογία οδηγεί σε ένταση της ιδεολογικής σύγχυσης, σε συνδυασμό με την αδυναμία συγκρότησης του αντίπαλου δέους πολιτικά-ιδεολογικά-οργανωτικά της επανανοηματοδότησης σε θεωρητικό και σε πρακτικό επίπεδο της έννοιας των κοινωνικών κι εργατικών αγώνων, της αριστεράς και του κομμουνισμού. Ενισχύεται δραστικά το ρεύμα του ατομισμού και της αντίδρασης και ο ήδη ενισχυμένος πολυκατακερματισμός σε όλα τα επίπεδα. Σημαντικό στοιχείο επίσης είναι ότι τα χρόνια της κρίσης τα εθνικιστικά, φασιστικά μορφώματα βγαίνουν ενισχυμένα όσον αφορά την επιρροή τους στη νέα γενιά.

Η νεολαία αντιλαμβάνεται το βάθος της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης.

Αναπτύσσει αντι-ΕΕ, ευρωσκεπτικιστικές, αντισυστημικές τάσεις αλλά χωρίς να τις αποκρυσταλλώνει σε ξεκάθαρη θέση ρήξης. Γενικά συμμετέχει λιγότερο ενεργά από την αντίστοιχη νεολαία της μεταπολίτευσης σε μορφές συλλογικής έκφρασης, συνδικάτα, ριζοσπαστικές οργανώσεις και κόμματα. Η χρεοκοπία των κομματικών μηχανισμών της αριστεράς, η αναποτελεσματικότητα της γενικής πολιτικής δράσης, η κατάρρευση σοσιαλιστικών ιδανικών, ειλικρινών ή συνθήως ψευδεπίγραφων, έχουν φέρει σε θέση άμυνας, ή έστω περιορίζουν την επίδραση που είχαν άλλοτε στη νεολαία τα ιδανικά μιας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής επαγγελίας.

Στο πεδίο του μαζικού κινήματος, σε συνδυασμό με τη βαθιά αποστροφή της προς το αστικό πολιτικό προσωπικό αλλά και την απομάκρυνση της από τα κόμματα της Αριστεράς εμφανίζει την τάση προς μια ανεξάρτητη ταξική οργάνωση πέρα από τα μοντέλα του γραφειοκρατικού και κομματικού συνδικαλισμού. Μπορεί να απαξιώνει τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό που γνώρισε, την ενδιαφέρει, όμως, περισσότερο η άμεση συμμετοχή της στη λήψη αποφάσεων που αφορούν τη ζωή της. Αποστρέφεται, έτσι τα φαινόμενα ανάθεσης και γραφειοκρατίας που χαρακτηρίζουν τη συντριπτική πλειοψηφία των σημερινών συνδικάτων. Αυτή η τάση έχει τις εξής δύο πλευρές. Από τη μία, υπάρχει η αρνητική πλευρά της μαζικής απομάκρυνσης των νέων εργαζόμενων από τα συνδικάτα. Από την άλλη, όμως, εμφανίζεται η τάση ενός νέου εργατικού πειραματισμού γύρω από την αναζήτηση μορφών συνδικαλιστικής οργάνωσης και νοηματοδότησης, τελικά, εκ νέου της έννοιας του σωματίου και της συνδικαλιστικής πάλης στα νέα ιστορικά δεδομένα.

Αυτές ακριβώς οι αντιφάσεις, μαζί με την πλήρη ανατροπή των προηγούμενων δεδομένων για τη ζωή της είναι που από τη μία καθιστούν τη νεολαία πιο πρόσφορο έδαφος για νέες και πιο ριζοσπαστικές ιδέες και πρακτικές και απ' την άλλη εντείνουν μία τάση νέου συντηρητισμού, μετατρέποντας σε πολύ πιο δύσκολο το πεδίο παρέμβασης, οργάνωσης και πάλης.

Υλικό υπόβαθρο αυτών αποτελεί το σύνολο των χαρακτηριστικών της εποχής μας, ξεκινώντας από τις κατακερματισμένη παραγω-

γική διαδικασία και την έκβαση της ιστορίας του προηγούμενου αιώνα. Οι οικονομικο-κοινωνικές και ιδεολογικές διεργασίες του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού έχουν αποτελέσει την υλική βάση εμφάνισης και ανάπτυξης πολλών ρευμάτων στη νεο-λαία, με σημαντική επιρροή και αναφορά σε αυτό που ονομάζεται «μεταμοντερνισμός». Το μεταμοντέρνο σαν πολιτική, φιλοσοφική, πολιτιστική θεώρηση ακολουθεί την πολυ-δαίδαλη πορεία του σύγχρονου πολυκα-τακερματισμού αντανakλώντας τα διάφορα αδιέξοδα που προκύπτουν λόγω της έλλει-ψης εμπιστοσύνης στη σοσιαλιστική και κομ-μουνιστική προοπτική και της μεταφορντικής καπιταλιστικής ρύθμισης του σημερινού καπι-ταλισμού. Την εποχή του πιο παγκοσμιοποι-μένου και καθολικού καπιταλισμού, το μετα-μοντέρνο αρνείται τις συνολικές και καθολικές «αφηγήσεις» και διαπνέεται από μία αφητρι-ακή αντίφαση. Την περίοδο της μεγαλύτερης αφήγησης που έχει υπάρξει στη μέχρι τώρα ιστορία, την περίοδο του «τέλους της πάλης των τάξεων», του υπαρκτού ολοκληρωτικού καπιταλισμού, η κυρίαρχη οπτική του μετα-μοντέρνου έρχεται να μιλήσει για το «τέλος των μεγάλων αφηγήσεων». Επιδιώκοντας να απαντήσει στην ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος, οι συντηρητικές όψεις του μεταμο-ντερνισμού ξεχνούν την υπαρκτή ιστορία του καπιταλισμού που επιδιώκει να απλώσει την ισχύ της σε όλα τα μήκη και πλάτη, πάνω από τα κεφάλια των καταπιεσμένων.

Σα γενικότερο ρεύμα, το μεταμοντέρνο δεν αποτελεί κάτι ενιαίο και ομοιογενές, ωστόσο διαπνέεται από κοινά χαρακτηριστικά. Απο-δέχεται το εφήμερο, το ασυνεχές, το στιγμιαίο και συνήθως αποφεύγει κάθε έννοια ιστορι-κής συνέχειας, μνήμης και προόδου. Η ιστο-ρία θεωρείται ένα πεδίο ασυνεχών, ισότιμων στοιχείων και το παρόν εύπλαστο πεδίο επι-λεκτικής διαμόρφωσης. Σαν ένα από τα κυρί-αρχα ρεύματα της εποχής, αντιλαμβάνεται την κοινωνική πραγματικότητα σαν πολλή επιμέ-ρους αυτορρυθμιζόμενα και αυτοαναφορικά κομμάτια όπου η ιεράρχηση και η αξιολόγη-ση φαντάζουν παραφωνία στον κόσμο κάθε ισότιμης και νόμιμης άποψης, οδηγώντας έτσι σ' έναν άκρατο σχετικισμό, αγνωστικισμό και ηθικοπολιτική αδιαφορία. Ο μαρξισμός ως εργαλείο ερμηνείας του κοινωνικού γίγνεσθαι

αλλά και ως δυνατότητα για την επαναστατική αλληγή και μετασχηματισμό απορρίπτεται σαν παρωχημένος, δίνοντας τη θέση του σε μικρο-αφηγήσεις που αναιρούν εν τέλει την ύπαρξη μιας συνολικής αφήγησης. Το εργατικό κίνημα και η συλλογική δράση συνήθως θεωρούνται ξεπερασμένα. Αντίθετα, ο ιστορικός ρόλος της εργατικής τάξης μπορεί να αντικατασταθεί από ατομικές ή από συλλογικές δράσεις συγκρο-τούμενες πάνω σε ζητήματα που αποτελούν «το μέρος» χωρίς την προοπτική του «όλου», οδηγώντας σε βαθύτερο κατακερματισμό το υποκείμενο. Στον κόσμο του μεταμοντερνι-σμού «κάθε άποψη είναι αληθής» ενώ «η αλήθεια είναι σχετική» με αποτέλεσμα η αντι-κειμενικότητα να αμφισβητείται και ο υποκει-μενισμός να παίρνει τη θέση της.

Ο μεταμοντερνισμός μεταφέρεται στη σφαίρα της πολιτικής και της θεωρίας, επιδρά στα πο-λιτικά οχήματα και στα θεωρητικά ρεύματα, μετατρέπεται σε πολιτική γραμμή, τακτική και «στρατηγική». Η πρόκληση που τίθεται από πολλούς μεταμοντέρνους θεωρητικούς σε πολλά ζητήματα (π.χ. ταυτότητες, έμφυλο) να ειπωθούν ως υλική παραίνεση που κιν-τοποιεί ενάντια στην καταπίεση, είναι αναντίρ-ρητα σημαντική, αλλά πρέπει να συνοδεύεται από την κριτική των πολιτιστικών μορφωμά-των, τα οποία αντιστοιχούν σε συγκεκριμένες πρακτικές μέσα σε υπαρκτές κοινωνικές σχέ-σεις παραγωγής. Διαφορετικά, το μεταμο-ντέρνο επίτευγμα ως «πρακτική του εαυτού» θα παραμένει πάντα στο επίπεδο της πολιτι-στικής διάσπασης των υπαρκτών λόγων αντί του μετασχηματισμού των σχέσεων παραγω-γής, δηλαδή της εργατικής δύναμης της εργα-τικής τάξης και της ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής. Στο σήμερα, «ξεπηδούν» αναλύσεις, θεωρίες, θέσεις που σχετίζονται με το ρεύμα του μεταμοντέρνου. Πολλά και ποικίλα ρεύματα, αγωνιστές και αγωνίστριες συμβάλλουν με πολύτιμο θεωρητικό και πο-λιτικό ριζοσπαστικό έργο που επικοινωνεί και επηρεάζεται από μια συνολικότερη «αφήγη-ση» και μια αντικαπιταλιστική, σύγχρονα ανα-τρεπτική προοπτική. Οι τάσεις αυτές, με την προϋπόθεση της προγραμματικής και πολιτι-στικής αυτοτέλειας και επάρκειας της εργατι-κής πολιτικής, μπορούν να αξιοποιηθούν από το σύγχρονο ταξικό κίνημα, να μετασχημα-τιστούν με νέους όρους και δυνατότητες και

**Η σύγχρονη
νεολαία.
Κοινωνικά
και πολιτικά
ρεύματα στο
εσωτερικό
της**

να αποκτήσουν ουσιαστική αντικαπιταλιστική και επαναστατική δυναμική.

Το μέτωπο για τον «ζωτικό χώρο» της νεολαίας είναι ακόμη ανοιχτό και η μάχη για το αν θα τον κατακτήσει η αντίδραση της αστικής πολιτικής ή μια ριζοσπαστική, επαναστατική και ενδεχόμενα κομμουνιστική προοπτική δεν έχει ακόμη βγάλει «νικητή». Διαχρονικά διαπιστώνεται ότι συγκεκριμένα γνωρίσματα και εγγενείς τάσεις (όπως αυτές του πειραματισμού, του αυθορμητισμού, της δημιουργικότητας, της φαντασίας, της περιέργειας, της επαναστατικότητας, της αστάθειας, της άγνοιας κινδύνου κ.α.) χαρακτηρίζουν τη νέα γενιά. Γι' αυτό και ιστορικά αποτελεί συνήθως εκείνο το πεδίο όπου θα ανθίσει ο σπόρος της αμφισβήτησης, της κίνησης, της ανατροπής.

B.7. Νεολαία και πολιτικές δυνάμεις

Ειδικότερα σε επίπεδο οργανωμένων πολιτικών δυνάμεων παρεμβαίνουν:

ΟΝΝΕΔ: Είναι ιδιαίτερα μαζική ακόμα και αποτελεί, πιθανότατα μια από τις μαζικότερες κομματικές νεολαίες πανευρωπαϊκά. Συσπειρώνει δυνάμεις κυρίως από το χώρο των φοιτητών και συγκροτείται γύρω από την αποθέωση του ατομικού δρόμου και της ανέλιξης, και διατηρεί, σε συγκριτικά μικρότερο από ότι στο παρελθόν βαθμό, τη δυνατότητα επαγγελματικής αποκατάστασης μελών της ενώ βιώνει μια δραματική μείωση των δυνατοτήτων πολιτικής ανάδειξης στελεχών του κόμματος και του κρατικού μηχανισμού. Η πρόσφατη κρίση της σχετίζεται με την ωμή εμπλοκή της ΝΔ στο εσωτερικό της και την απόπειρα του Μητσοτάκη να υπερισχύσει η μειοψηφική φράξη του στο πρόσφατο συνέδριο. Η διαδικασία αυτή έφερε τις δυνάμεις της ΟΝΝΕΔ σε οριακό σημείο με διαλυτικά φαινόμενα (διασπαστικά κατεβάσματα ΔΑΠ) όμως δεν διαφαίνεται κάποια βαθύτερη ρήξη.

ΝΕΟΛΑΙΑ ΠΑΣΟΚ: Βρίσκεται σε κατάσταση απόλυτης αποσάρθρωσης, αδυνατεί να διατηρήσει αυτοτελή κομματικό μηχανισμό και έχει μεταφέρει τα στελέχη της στο ΠΑΣΟΚ στο

πλαίσιο της «ανανέωσης προσώπων».

ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΥΡΙΖΑ: Έχει συρρικνωθεί δραματικά μετά την περσινή αποχώρηση του πλειοψηφικού κομματιού. Υπάρχει ως μηχανισμός παραγωγής κομματικών στελεχών και συμβούλων σε κυβερνητικές θέσεις, διατηρώντας ένα μηχανισμό που έχει έντονους οικονομικούς δεσμούς με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και την πολιτική της.

ΚΝΕ: Η δεύτερη πιο μαζική οργάνωση στη νεολαία, αντλεί δυνάμεις από όλο το φάσμα της εκπαίδευσης και δευτερευόντως από τη νέα βάρδια. Η επιρροή της έχει υποχωρήσει ειδικά στο μαθητικό κίνημα και τα πανεπιστήμια, όμως κατορθώνει να διατηρεί μια αξιόλογη συσπείρωση. Η γραμμή της συμπυκνώνεται στο σύνθημα «ΚΝΕ - νεολαία του ΚΚΕ» αποτυπώνοντας την υποβάθμιση του ρόλου της νεολαίας στο μαζικό κίνημα και την επιμονή σε ένα συμπληρωματικό ρόλο στο εργατικό κίνημα, το οποίο νοείται στενά ως οι παρατάξεις του ΚΚΕ σε αυτό. Η θέση αυτό προέρχεται οργανικά από την αποχή της ΚΝΕ από μεγάλα κινήματα της νεολαίας την τελευταία δεκαετία ή από παλλαϊκούς αγώνες με έντονο το νεολαιίστικο στοιχείο.

ΑΝΑΡΧΙΑ – ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ: Συγκροτείται κυρίως στη νεολαία και επηρεάζει σημαντικά τμήματα με ριζοσπαστικές αναζητήσεις, επενδύοντας στην άμεση δράση, τη διαφορετική στάση ζωής και τη σύγκρουση με το «κατεστημένο» σε κάθε εκδοχή, συμπεριλαμβανομένης της Αριστεράς. Δεν προβάλλει συγκεκριμένους στόχους για το νεολαιίστικο κίνημα και, στις περισσότερες περιπτώσεις, αρνείται την ύπαρξη και οργάνωση του. Συσπειρώνει δυνάμεις στα ζητήματα της αντί-κατασταλτικής και αντιφασιστικής πάλης, της αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και στη δημιουργία εναλλακτικών δομών οργάνωσης της καθημερινότητας. «Χτυπάει», δηλαδή, σε κενά και αδυναμίες της Αριστεράς, στην έλλειψη μαχητικού χαρακτήρα του μαζικού κινήματος και στην απουσία ενός συνολικότερου ηθικού-αξιακού προτύπου. Ωστόσο, το συνολικό σχέδιο της οριοθετείται από την απουσία στρατηγικής προοπτικής της, την υποβάθμιση του ρόλου της νεολαίας αλλά και την άρνηση της να συμμετέχει στις κεντρικές πολιτικές αναμετρήσεις.

Κεφάλαιο Γ

Η τακτική μας στη συγκεκριμένη περίοδο

Γ.1. Βασικός πολιτικός στόχος

«Αντικαπιταλιστική Ανατροπή
της επίθεσης του κεφαλαίου,
για τις σύγχρονες ανάγκες μας,
για την προσέγγιση της επανάστασης»

Ο κομμουνισμός μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο κάτω από την οργανωμένη και συνειδητή δράση της εργατικής τάξης, της νεολαίας και των σύμμαχων στρωμάτων. Άρα απαιτείται μια πολιτική τακτική που διαλύει τις κοινωνικές συμμαχίες του κεφαλαίου με τμήματα της εργατικής τάξης και των αυτοαπασχολούμενων.

Η επαναστατική τακτική δεν είναι απλά ένα σύνολο αιτημάτων, αλλά πολιτική λογική συγκέντρωσης δυνάμεων για την αλλαγή των κοινωνικών, πολιτικών, ιδεολογικών συσχετισμών, την οργάνωση του υποκειμένου, την αυτοτελή πολιτική του δράση απέναντι στην αστική επίθεση και την διεκδίκηση των δικαιωμάτων του, με επιδίωξη την επανάσταση. Μέσα από αυτήν την πολιτική τακτική ωριμάζει και οργανώνεται το υποκείμενο, επιδιώκεται η κατάκτηση θέσεων της εργατικής πολιτικής σε σύγκρουση και ενάντια στην αστική πολιτική, τα κόμματά της και τους θεσμούς της. Μια τέτοια πολιτική γραμμή δεν θα αντικαθιστά την επιδίωξη της αποφασιστικής αντιπίθεσης, αλλά θα προηγείται και θα την προετοιμάζει. Η επαναστατική τακτική αφορά μια ολόκληρη ιστορική περίοδο καθορίζοντας τα καθήκοντα που μπαίνουν σε αυτή και παίρνει συγκεκριμένη κατεύθυνση σε κάθε ιστορική

φάση και καμπή της ταξικής πάλης, εξειδικεύοντας και αναπροσαρμόζοντας τους στόχους, τα συνθήματα και τα προγράμματα πάλης, δεν είναι διαχρονική και υπερϊστορική.

Στη σημερινή ιστορική περίοδο, η τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης αποτελεί την επαναστατική τακτική μας μέχρι τον κλονισμό της αστικής πολιτικής και κυριαρχίας. Είναι τακτική συσπείρωσης όλων των ημισυνειδητών και συνειδητών αντικαπιταλιστικών δυνάμεων, που γεννιούνται μέσα από την ταξική πάλη. Ο χαρακτήρας της τακτικής μας είναι αντικαπιταλιστικός, από την σκοπιά της συνολικής προοπτικής στον αγώνα για την ανατροπή. Δεν θέτει σαν προϋπόθεση την επανάσταση αλλά, προσπαθεί να δώσει την προοπτική βαθέματος του πρωτόλειου ταξικού αγώνα, αντιμονοπωλιακού αγώνα, του δημοκρατικού αγώνα και οποιασδήποτε άλλης καταπίεσης. Ο τακτικός στόχος της «αντικαπιταλιστικής ανατροπής», συνεπώς, δεν είναι η επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού «με άλλα λόγια». Για αυτό και αποτελεί μια κατεξοχήν τακτική μετωπικής συγκέντρωσης δυνάμεων σε όλα τα επίπεδα (κοινωνικό, πολιτικό, στρατηγικό, θεωρητικό) απέναντι στον αστικό συνασπισμό εξουσίας. Από άποψη προγράμματος, η εργατική τακτική θα πρέπει να γειώνεται με την καθημερινή πραγματικότητα, την συνείδηση της εργατικής τάξης, τους συσχετισμούς δυνάμεων, με στόχο να τους ανατρέψει.

Η Κομμουνιστική Επαναστατική Αριστερά είναι επιτακτική ανάγκη να καταβάλλει τις μέγιστες προσπάθειες ώστε το εργατικό κίνημα να έχει νίκες - φάρους αισιοδοξίας και αυτοπεποίθησης στο σήμερα κόντρα στην μοιρολα-

τρία ότι «τίποτα δεν αλλιάζει». Μέσα από τις νίκες του μαζικού κινήματος ανεβαίνει η αυτοπεποίθηση των μαζών, βαθαίνει η ταξική συνείδηση, δημιουργούνται οικονομικές και πολιτικές αντιφάσεις και κρίσεις στο αστικό στρατόπεδο. Μόνο έτσι θα μπορέσουν οργανωμένα και συνειδητά να κατακτηθούν καλύτερες θέσεις μάχης και να επιδιωχθούν βαθύτερες ανατροπές. Τέτοιου είδους κατακτήσεις του εργατικού λαϊκού κινήματος, και αντίστοιχοι τριγμοί στο αστικό στρατόπεδο, δημιουργούν νέα ανώτερα καθήκοντα και ερωτήματα που επιβάλλουν την έγκαιρη και βαθύτερη επεξεργασία του προγράμματος μας, ώστε να είμαστε προετοιμασμένοι στις εξελίξεις που θα δημιουργηθούν.

Οι «άμεσοι» στόχοι πάλης και ο «καθημερινός» αγώνας για την επιβολή τους ιδιαίτερα ο πολιτικός αγώνας για πανεθνικές κατακτήσεις, θα αποτελούν το βασικό «σχολείο», του εργατικού κινήματος για την ανώτερη συγκρότησή του σε διαρκή ταξική αντιπαράθεση με το αστικό σύστημα. Αυτό ξεκινά από την ανάληψη και την πεποίθηση πως βασικοί στόχοι του εργατικού κινήματος μπορούν κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις, να κατακτηθούν στη σημερινή ιστορική περίοδο. Αναπόφευκτα, αυτές οι κατακτήσεις θα είναι αμφισβητούμενες από την αστική τάξη αλλά μέσα από αυτή την πάλη θα οξυνθεί το δίλημμα: επανάσταση για να ζήσουμε αλληλιώς ή αντεπανάσταση και σκλάβοι στον 21^ο αιώνα.

Για το λόγο αυτό η εργατική πολιτική θα πρέπει να υπολογίζει, κάθε φορά, τη συγκεκριμένη δυνατότητα των πιο ώριμων προβλημάτων - κρίκων για το βασικό τακτικό ρήγμα απέναντι στην αστική πολιτική και να συγκεκριμενοποιεί τις συνοδικές προτάσεις της. Το που θα σπάσει ο κρίκος, στη βάση τίνος θεμελιώδους ή ποιών θεμελιωδών κοινωνικών στόχων πάλης θα ανατραπεί η κυρίαρχη πολιτική κρίνεται συγκεκριμένα σε κάθε φάση και κατάσταση.

Με βάση τα παραπάνω κριτήρια το πρόγραμμα εργατικής τακτικής βασίζεται στους παρακάτω κεντρικούς στόχους, που ενδεχομένως θα αποτελέσουν αδύναμους κρίκους της επίθεσης:

» Πρώτο στόχο έχει την πάλη για εργασία και ζωή με αξιοπρέπεια. Την εποχή της κρί-

σης και της ακραίας φτώχειας ο αγώνας για επιβίωση και αξιοπρεπή ζωή είναι επιτακτικός. Ο στόχος αυτός απαιτεί μια ενωτική και μετωπική πολιτική σε όλα τα επίπεδα. Εδώ περιλαμβάνονται μέτρα για την άμεση βελτίωση της θέσης του λαού κόντρα στο μνημονιακό κεκτημένο και στην κατεύθυνση του ξηλώματός του. Σημαντικότερες πλευρές σε αυτό το ζήτημα είναι η σχέση μισθών-κερδών και ο χρόνος εργασίας.

» Βασικός στόχος είναι η πάλη ενάντια στον διεθνή ιμπεριαλισμό και τα εργαλεία του. Κύριος κρίκος αποτελεί το σπάσιμο του ελληνικού καπιταλισμού από τους διεθνείς συμμάχους και οργανισμούς του. Η καπιταλιστική κρίση και τα μνημόνια έδειξαν τόσο τον πραγματικό χαρακτήρα αυτών των μηχανισμών αλλά και την μεγάλη ανάγκη πρόσδεσης σε αυτούς της αστικής τάξης. Χωρίς την οικονομική και πολιτική βοήθεια της ΕΕ και του ΔΝΤ η ελληνική αστική τάξη πιθανότατα θα είχε σημαντικά οικονομικά προβλήματα και, σε πολιτικό επίπεδο, θα αδυνατούσε να περάσει όλα αυτά τα μέτρα. Η σύγκρουση-ρήξη-έξοδος από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ είναι σημαντικοί κρίκοι και θα αποτελέσουν μεγάλο πλήγμα στο διεθνή καπιταλιστικό πλέγμα. Αποτελούν κρίκους στην προσπάθεια οικοδόμησης ενός νέου εργατικού διεθνισμού.

» Η κρίση επαναφέρει την απειλή του πολέμου όχι μόνο σαν μια ακραία μορφή αλλά και σαν μια σταθερή τάση του συστήματος που του επιφέρει κερδοφορία. Αγώνας απέναντι στον κίνδυνο του πολέμου, απέναντι στους πολεμικούς τυχодиωκτισμούς της ελληνικής κυβέρνησης και της αστικής τάξης. Καμία συμμετοχή σε πόλεμο, να κλείσουν οι βάσεις, να ασκηθεί φιλειρηνική πολιτική. Απαιτείται αναβαθμισμένος διεθνιστικός συντονισμός ειδικά στην περιοχή μας που ο πόλεμος όλο και πλησιάζει.

» Η πάλη ενάντια στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, για την υπεράσπιση και διεύρυνση των δημοκρατικών δικαιωμάτων αποτελεί βασικό στοιχείο του προγράμματος. Πρώτα και κύρια για διεκδικήσεις που επιδιώκουν την νομοθετική κατοχύρωση και έμπρακτη επιβολή της συνδικαλιστικής δράσης στους χώρους εργασίας, το εργατι-

κό βέτο στις σχέσεις, στο περιεχόμενο και στο χρόνο της εργασίας. Ειδική και αυτοτελής πλευρά της δράσης μας είναι η πάλη ενάντια στο φασισμό και την ακροδεξιά.

- » Το πρόγραμμα στρέφεται ενάντια στην πολιτιστική και ιδεολογική υποβάθμιση και τρομοκρατία του κεφαλαίου. Για ένα ισχυρό ρεύμα εργατικού «διαφωτισμού», την υποστήριξη κάθε σύγχρονης λαϊκής δημιουργίας και παράδοσης που γεννά ο λαϊκός πολιτισμός.

Μέσα από την πάλη για την επιβολή αυτού του προγράμματος θα ανασυγκροτείται, θα ανεβαίνει το επίπεδο συνείδησης για το σύνολο του υποκειμένου, το μαζικό κίνημα, το μέτωπο και το κόμμα. Ιδιαίτερη σημασία έχει η πειστικότητα, τεκμηρίωση και η επεξήγηση της διαδικασίας επιβολής του μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος και των προκλήσεων της «επόμενης μέρας». Η διαδικασία εκκίνησης επιβολής ενός τέτοιου προγράμματος θα βρει μπροστά της το σύνολο της οργανωμένης αντίδρασης, εγχώριας και διεθνούς, το σαμποτάζ από τη μεριά του αντιπάλου όλων των μέτρων που θίγουν την κυριαρχία του. Πλευρές μιας τέτοιας διαδικασίας εμφανίστηκαν χαρακτηριστικά κατά την περίοδο του δημοψηφίσματος. Η τεκμηρίωση και η πειστικότητα του προγράμματος μπορεί να δημιουργήσει την αναγκαία αποφασιστικότητα και προσανατολισμό στο σύνολο των

κοινωνικών δυνάμεων που έχουν συμφέρον από την υλοποίηση του, κάμπτοντας την επιχειρούμενη «αντεπανάσταση». Το σύνολο όμως των αντικαπιταλιστικών στόχων ενός προγράμματος απαιτεί την εργατική εξουσία και κυβέρνηση.

Για την επιβολή των στόχων του προγράμματος απαιτείται η μέγιστη δυνατή συγκέντρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων από το χώρο της εργασίας και του πνεύματος, ικανών για μια νικηφόρα αναμέτρηση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου. Η συγκέντρωση δυνάμεων περνάει από τα παρακάτω επίπεδα:

- » Συντονισμένοι αγώνες τους οποίους θα διευθύνουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι.
- » Κοινή δράση στους αγώνες και πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα γύρω από τα τρέχοντα ζητήματα πάλης με όλες τις μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς και της αναρχίας.
- » Τη δημιουργία μαζικών, ανεξάρτητων οργάνων της εργατικής πολιτικής που θα επιβάλουν τις κατακτήσεις με τον εργατικό, ανατρεπτικό και επί της ουσίας αντικαπιταλιστικό αγώνα.
- » Διαρκή μετωπική πολιτική ώστε να συσπειρώνονται όλες οι δυνάμεις που προσεγγίζουν την τακτική πρόταση για την αντικαπιταλιστική ανατροπή. Η κοινοβουλευτική εκπροσώπηση ενός πολιτικού μετώπου που

**Η τακτική μας
στη
συγκεκριμένη
περίοδο**

εκφράζει αυτές τις διεκδικήσεις, θα βοηθήσει στον πανεθνικό αγώνα της εργατικής τάξης, την ιδεολογική παρέμβαση, συνεπώς δεν θα πρέπει καθόλου να υποτιμείται.

- » Την αυτοτελή, διακριτή και ανεξάρτητη συγκέντρωση των δυνάμεων κομμουνιστικής αναφοράς που στοχεύουν στην ανάπτυξη του μαρξισμού και στη στρατηγική επαναστατική ενόψει ενός σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος.

Η εργατική τακτική, σήμερα, έχει επομένως ως βασικό ζητούμενο και άμεση επιδίωξη, μέσω του συλλογικού εργατικού αγώνα την ανατροπή ορισμένων από τις υπεραντιδραστικές αναδιαρθρώσεις του κεφαλαίου για το ξεπέρασμα της κρίσης του, το πέρασμα σε μια νέα περίοδο. Σε μια περίοδο στην οποία «οι επάνω δεν θα μπορούν να κυβερνούν όπως πριν», οι κάτω δεν θα θέλουν να κυβερνώνται όπως τώρα» και το γενικότερο εργατικό κίνημα θα βρίσκεται σε ανώτερο επίπεδο.

Γ.2. Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο, το υποκείμενο της ανατροπής

Η ανάγκη συγκρότησης του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου δεν γεννιέται από κάποια δογματική αντίληψη για το μέτωπο, ούτε από κάποια ηλιθία «ένωσης» και κοινής δράσης με άλλα ρεύματα και δυνάμεις. Η ανάγκη για την συγκρότηση ενός τέτοιου κοινωνικοπολιτικού μετώπου προκύπτει από την ίδια την πραγματικότητα του σύγχρονου καπιταλισμού και από την ανισόμετρη ανάπτυξη της ταξικής πάλης και της συνείδησης της εργατικής τάξης. Μέσα από το αναπτυσσόμενο κοινωνικοπολιτικό μέτωπο υπηρετείται η ανάγκη συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα σύγχρονα μισθωτά αλληλά και τα μικρομεσαία στρώματα, τα οποία στην Ελλάδα είναι ιδιαίτερα μαζικά, ως αποτέλεσμα του ιδιαίτερου κοινωνικού συμβολαίου της μεταπολίτευσης.

Ταυτόχρονα η ίδια η ταξική πάλη, με τις ιδιαίτερότητές της κάθε φορά, γεννάει διάφορα κοινωνικά ρεύματα με ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά, τα οποία υπό ορισμένες συνθήκες φτάνουν και στο σημείο της πολιτικής συ-

γκρότησης. Τα ρεύματα αυτά δημιουργούνται γύρω από διάφορες αιχμές που οξύνθηκαν σε κάποια φάση της ταξικής πάλης (π.χ. τα ρεύματα για άμεση δημοκρατία στις πλάτειες, του εθνικού ζητήματος μέσω της στάσης απέναντι στην ΕΕ, της εξόδου από το ευρώ χωρίς την έξοδο από την ΕΕ κλπ) λόγω των κοινωνικών τους εμπειριών. Η ίδια η ταξική πάλη και οι απότομες στροφές της πέρα από την δημιουργία νέων ρευμάτων, δημιουργεί και ανακατατάξεις, ομαδοποιήσεις και ριζοσπαστικοποίηση ακόμα και στους υπάρχοντες πολιτικούς σχηματισμούς ή σε τμήματά τους. Με βάση αυτό αναδεικνύεται η ανάγκη της πολιτικής πλειεύρας του ΑΕΜ, της συσπείρωσης δηλαδή των πολιτικών συνειδητών και ημισυνειδητών αντικαπιταλιστικών ανατρεπτικών δυνάμεων.

Στην προσπάθεια συγκρότησης του κοινωνικοπολιτικού μετώπου παίρνουμε υπόψη τους σημερινούς πολιτικούς, οικονομικούς, ιδεολογικούς συσχετισμούς, καθώς και την συνείδηση του υποκειμένου, όχι για να υποταχθούμε σ' αυτούς, αλλά για να τους ανατρέψουμε. Το μέτωπο θα πρέπει να αποτελεί πεδίο αγωνιστικής συνάντησης, κοινής δράσης, αντιπαράθεσης και αντικαπιταλιστικής επίδρασης των επαναστατικών δυνάμεων πάνω στις αυθόρμητες μάζες, αλλά και σε αυτές που κινούνται στο χώρο του αγωνιστικού ρεφορμισμού ή ημι-αντικαπιταλισμού και οι οποίες παλεύουν για ουσιαστικές βελτιώσεις, ή ανατροπή της μνημονιακής κατάστασης χωρίς όμως να το συνδέουν συνειδητά και ολοκληρωμένα με την επαναστατική υπέρβαση του συστήματος. Με αυτό τον τρόπο υπάρχει η δυνατότητα για ένα σταθερό μετασχηματισμό μεγάλων κοινωνικών δυνάμεων σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και δημοκρατικής ηγεμονίας του αντικαπιταλιστικού κομμουνιστικού ρεύματος μέσα στο αγωνιστικό ρεύμα αλλά και ευρύτερα. Το πρόγραμμα και οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που το απαρτίζουν αλληλάζουν ανάλογα με τις καμπές της ταξικής πάλης.

Το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο:

- » περιλαμβάνει το μαχόμενο εργατικό κίνημα και το κίνημα της νεολαίας ταξικά και αντικαπιταλιστικά μετασχηματισμένα, τα πολιτικά ανατρεπτικά μέτωπα, τις στρατηγικές κομμουνιστικές πρωτοπορίες.

- » αποτελεί την προσπάθεια συγκέντρωσης δυνάμεων για την αλληγή των ταξικών συσχετισμών σε όλα τα επίπεδα, τον μετασχηματισμό τους, την ανώτερη πολιτική και οργανωτική συγκρότηση τους από την πάλη για την ανατροπή της επίθεσης και την σύνδεσή τους με την επαναστατική προοπτική.
- » θα αποτελεί την προσπάθεια συγκέντρωσης σε πολιτικό μέτωπο όλων των κοινωνικών και πολιτικών, αγωνιστικών, ανατρεπτικών, αντικαπιταλιστικών, μισό ανατρεπτικών και αγωνιστικών ρεφορμιστικών δυνάμεων στις σημερινές συνθήκες και στους σημερινούς συσχετισμούς, με στόχο την ανώτερη πολιτική τους συγκρότηση και τον αντικαπιταλιστικό μετασχηματισμό τους μέσα από την πάλη για την ήττα της επίθεσης του κεφαλαίου.
- » εμφανίζεται με διάφορες μορφές και «ονόματα», αλλιά με ενιαία λογική σε κάθε συγκεκριμένη ιστορική φάση μέσα στη σημερινή περίοδο, ανάλογα με το ποιο κοινωνικό – πολιτικό ζήτημα δεσπόζει (π.χ. πόλεμος, δημοκρατικό κ.α.) και τη δυναμική των συσχετισμών.
- » ξεκινάει από την πάλη για την ανατροπή της επίθεσης και μετασχηματίζεται σε δυναμικό φορέα εργατικής εξουσίας και της αντίστοιχης κυβέρνησης στην περίοδο της επαναστατικής κατάστασης και σε δυαδική εξουσία και ένοπλο λαό στην περίοδο της επαναστατικής κρίσης.

Με λίγα λόγια το ΑΕΜ αποτελεί το υποκείμενο της ανατροπής για την τωρινή ιστορική περίοδο και εξελίσσεται με άλματα στις καμπές της ταξικής πάλης. Απαντάει σε κάθε ιστορική φάση, στο ερώτημα ποιος θα υλοποιήσει το πρόγραμμα της ανατροπής. Ο πολιτικός στόχος, τα αιτήματα, οι μορφές και οι συμμαχίες για την συγκρότηση του κοινωνικο-πολιτικού μετώπου καθορίζονται από την ίδια την ιστορική εποχή και τους συσχετισμούς δύναμης. Στην ιστορική εποχή περίοδο διανύουμε, πολιτικός στόχος και κατεύθυνση του κοινωνικό-πολιτικού μετώπου είναι η αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης με επιδίωξη την αντικαπιταλιστική-κομμουνιστική επανάσταση.

Η συγκρότησή του προωθείται μέσα από 3 αλληλεπένδοντα επίπεδα:

α) Το πιο βασικό επίπεδο είναι το κοινωνικό πεδίο. Είναι η αυτοτελής παρέμβασή του για την κοινωνικοπολιτική αγωνιστική ταξική ενότητα δράσης, με τις δυνάμεις εργατικής, αγωνιστικής αναφοράς στη βάση των πιο επιτακτικών κοινωνικών και πολιτικών ζητημάτων της ταξικής πάλης και με στόχο την ανάπτυξη του συνοδικού πολιτικού αγώνα. Αυτή η διαδικασία απαιτεί την πλήρη, πολιτική και οργανωτική αυτοτέλεια των επαναστατικών δυνάμεων. Πρέπει να επιλέγει στόχους και μορφές που ευνοούν την αγωνιστική ενοποίηση με αντικαπιταλιστική δυναμική και τη νικηφόρα έκβαση των κινητοποιήσεων. Προϋποθέτει την πλήρη ανεξαρτησία των μαζικών οργανώσεων και των μορφών συσπείρωσης από το κράτος, το κεφάλαιο, τους υπερεθνικούς, ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς και τα εξαρτήματά τους και με διαφορετικό τρόπο την αυτοτέλεια του από τις πολιτικές πρωτοπορίες .

β) Μέσα από το πολιτικό επίπεδο. Με την συγκρότηση του **αριστερού, πολιτικού, αντικαπιταλιστικού μετώπου** με τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής, αντικαπιταλιστικής αριστεράς και της μαχόμενης ρεφορμιστικής Αριστεράς που αποσχίζονται από τους φορείς τους. Σαν κριτήριο έχει τη στάση τους απέναντι στον τακτικό στόχο και το αναγκαίο πρόγραμμα ανατροπής και όχι τη στρατηγική ή τη θεωρία τους. Στο σήμερα που δεν είναι ώριμο ένα τέτοιο μέτωπο, η επαναστατική Αριστερά προετοιμάζει αυτή την κατεύθυνση, μέσω της αυτοτελούς της ανάπτυξης και ταυτόχρονα με *τακτικές συμφωνίες*, συνεργασίες και μαχόμενη συμπαράταξη σε επιμέρους κρίσιμα πολιτικά μέτωπα και κινηματικές μάχες ακόμα και σε *εκλογές*, με κύριο προσανατολισμό την ενίσχυση του εργατικού λαϊκού κινήματος. Οι εκλογικές συνεργασίες δεν ήταν και δεν είναι αναγκαίο *πάντα* να αποτελούν «μέτωπα εφ' όλης της ύλης».

γ) Μέσα από το στρατηγικό επίπεδο για τη συγκρότηση ενός σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος της εποχής μας. Η προσπάθεια αυτή σήμερα αναγκαστικά περνάει μέσα από την **αυτοτελή συγκρότηση του πόλλου της επαναστατικής, κομμουνιστικής αριστεράς**, η οποία έχει αναβαθμισμένη στρατηγική συμφωνία. Αυτό τον ρόλο καλείται σήμερα να παίξει η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** σαν ένα πρώτο βήμα προς τον πόλο.

**Η τακτική μας
στη
συγκεκριμένη
περίοδο**

Για την παρέμβαση μας στην ANΤΑΡΣΥΑ

Η συγκρότηση του πόλου της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και κομμουνιστικής Αριστεράς αντικειμενικά σήμερα περνάει μέσα από το μετασχηματισμό και τη γόνιμη θετική υπέρβαση της ANΤΑΡΣΥΑ. Είναι αλήθεια ότι σήμερα η ANΤΑΡΣΥΑ βρίσκεται σε διαδικασία σημαντικής υποχώρησης, τόσο στο επίπεδο της ενεργής πολιτικής διαδικασίας που συντελείται στο εσωτερικό της, στη λειτουργία των τοπικών επιτροπών και του συνόλου των διαδικασιών των οργάνων, όσο και στις επεξεργασίες θέσεων της, οι οποίες έχουν μείνει στάσιμες εδώ και καιρό. Στο διάστημα που έχει μεσοληβήσει από την πρόσφατη συνδιάσκεψη, η ANΤΑΡΣΥΑ δεν έχει καταφέρει να ξεπεράσει τα σοβαρότατα προβλήματα που αντιμετωπίζει. Εξακολουθεί, ωστόσο, να συσπειρώνει ένα πολύτιμο δυναμικό αγωνιστών που μπορεί να διαδραματίσει κομβικό ρόλο για την προοπτική της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Η ANΤΑΡΣΥΑ αξιοποιώντας όλη τη θετική εμπειρία της μέχρι τώρα μετωπικής πορείας της, αναγνωρίζοντας τα όρια και τις αδυναμίες της, μπορεί να συμβάλει καθοριστικά σε μια διαδικασία συγκέντρωσης των δυνάμεων της αντιιμπεριαλιστικής, αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς, για μια μαζική υπέρβαση προς έναν αντιιμπεριαλιστικό, επαναστατικό και κομμουνιστικό πόλο συσπείρωσης.

Η πολύ θετική εμπειρία της «διΕΕξόδου» αποδεικνύει ότι οι μετωπικές προσπάθειες γύρω από κρίσιμες πλευρές του προγράμματος (πχ. έξοδος από Ε.Ε.) μπορούν να συσπειρώσουν ευρύτερο πρωτοπόρο δυναμικό και να δημιουργήσουν σημαντική όσμωση με άλλα ριζοσπαστικά ανατρεπτικά ρεύματα. Με αυτό το πνεύμα ανοίγματος σε ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που προσεγγίζουν μέσα από δικούς τους δρόμους πλευρές επιμέρους ή συνολικότερες του προγράμματος μας, οφείλουμε να κινηθούμε για το επόμενο διάστημα και τις μάχες που ανοίγονται. Η πρωτοβουλία της διΕΕξόδου μπορεί να κατακτή-

σει πλατιά λαϊκά χαρακτηριστικά συγκεντρώνοντας και κινητοποιώντας τα κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα που αντιτίθενται στην Ε.Ε. και τις πολιτικές της. Η νεολαία της ανεργίας και της μετανάστευσης, αλλά και του μαζικού ΟΧΙ αποτελεί προνομιακό πεδίο απεύθυνσης της πρωτοβουλίας. Αντίστοιχα, η νΚΑ και το νεολαϊστικό δυναμικό του μετώπου πρέπει να πάρουν την πρωτοβουλία «στις πλάτες τους» ενισχύοντας ειδικές πλευρές νεολαϊστικής απεύθυνσης του εγχειρήματος.

Σε σχέση με την ANΤΑΡΣΥΑ, τα σημερινά καθήκοντα της νΚΑ είναι αναβαθμισμένα. Η νΚΑ, οι υπόλοιπες νεολαϊστικές οργανώσεις, και οι ανένταχτοι νέοι και νέες της ANΤΑΡΣΥΑ είναι αυτοί που καθορίζουν φυσιογνωμικά την ANΤΑΡΣΥΑ σαν το «πιο νεανικό» μέτωπο της Αριστεράς. Είναι αυτοί που οδήγησαν την ANΤΑΡΣΥΑ να μπορεί όλα αυτά τα χρόνια να επικοινωνήσει με σαφώς μαζικότερους όρους με τη νεολαία. Συνεπώς, οφείλει να οργανωθεί με ειδικό τρόπο η παρέμβαση στη νέα γενιά. Σε αυτή την κατεύθυνση αναγκαία κρίνεται η συγκρότηση τμήματος νεολαίας της ANΤΑΡΣΥΑ. Κατεύθυνση του θα πρέπει να είναι η εξειδίκευση του προγράμματος και της παρέμβασης της ANΤΑΡΣΥΑ γύρω από τα ζητήματα που αφορούν την σημερινή νεολαία (σπουδές, εργασία, ανεργία κλπ), με σημαντική πλευράτηνανάδειξη της θετικής προοπτικής του προγράμματος μας, ενάντια στη μετανάστευση των νέων, το ΤΙΝΑ και τη μαύρη εργασιακή προοπτική. Ακόμη, το τμήμα νεολαίας θα παίρνει πρωτοβουλίες για το άνοιγμα του διαλόγου με τις υπόλοιπες ριζοσπαστικές και ανατρεπτικές δυνάμεις του κινήματος της νεολαίας, για τη διαμόρφωση συνεργασιών και συμπαρατάξεων μάχης μπροστά στους μεγάλους αγώνες που πρέπει να αναπτυχθούν.

Οι νέοι και οι νέες της ANΤΑΡΣΥΑ μπορούν να συμβάλουν καθοριστικά στη δημιουργία μιας Ανατρεπτικής Πολιτικής Κίνησης για τα δικαιώματα της νέας γενιάς, σεβόμενοι την αυτοτέλεια της, καθώς και στη διαδικασία συσπείρωσης και διαλόγου των νεολαϊστικών δυνάμεων επαναστατικής και κομμουνιστικής αναφοράς και αναζήτησης.

Κεφάλαιο Δ

Νέα ιστορική φάση – νέα πολιτική γραμμή

Μαζική συγκέντρωση δυνάμεων της νεολαίας για να νικήσουμε...

Δ.1. Κατάσταση του κινήματος

Το κίνημα της νεολαίας βρίσκεται, εδώ και αρκετά χρόνια, σε μια διαρκή υποχώρηση. Ο κατακερματισμός χαρακτηρίζει σε σημαντικό βαθμό τις τάσεις που εμφανίζονται στις κοινωνικές διεργασίες, πρακτικές και μορφές συλλογικοποίησης στη νεολαία. Το φοιτητικό κίνημα, ο κατ' εξοχήν τροφοδότης αναπαραστάσεων μαζικού κινήματος για τη νεολαία, εμφανίζει υποχώρηση τόσο ως προς τη συνδικαλιστική του πυκνότητα, όσο και ως προς τη γενική δράση του (μαζικές κινητοποιήσεις κλπ). Η εργαζόμενη νεολαία παραμένει κατά συντριπτική πλειοψηφία ασυνδικαλιστή, έχοντας να αντιμετωπίσει το καθεστώς ελαστικής εργασίας, ανεργίας και επισφάλειας, σε συνδυασμό με τις βαθιές ανεπάρκειες του υπάρχοντος συνδικαλιστικού κινήματος. Η σταθερή οργάνωση και πάλη των νεολαίων ειδικά των εργαζόμενων θα λέγαμε ότι βρίσκεται στο χαμηλότερο σκαλί.

Για την κατάσταση του νεολαιίστικου κινήματος υπάρχουν αντικειμενικά και υποκειμενικά αίτια. Σίγουρα με μια ευρεία ιστορική έννοια επηρεάζει ο διεθνής συσχετισμός, η ήττα της κατάρρευσης του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και η αδυναμία της σύγχρονης κομμουνιστικής αριστεράς να εξηγήσει γιατί και πώς στο σήμερα μπορεί να υπάρξει μια νέα απελευθερωτική προσπάθεια. Η γραφειοκρατικοποίηση του κινήματος και η συνδιαλλαγή των κορυφών του με το αστική τάξη και το κράτος της. Η αστικοποίηση και η παραταξιοποίηση. Η καταπάτηση κάθε αυτοτέλειας ζωής και δράσης των οργάνων του και η μετατροπή τους σε ιμάντα μεταβίβασης και αντιπαράθεσης των πολιτικών κομμάτων με όρους κε-

ντρικής πολιτικής σκηνής συμβάλλουν στην απομάκρυνση των νέων από τα συνδικάτα, τα όργανα του κινήματος αλλά και την απομάκρυνση από τις πολιτικές οργανώσεις. Το κίνημα από χώρος ένωσης των καταπιεσμένων στη βάση των ταξικών συμφερόντων του μετατράπηκε σε χώρο διαχωρισμού με βάση την κομματική ένταξη. Αυτοί είναι ορισμένοι λόγοι που το νεολαιίστικο κίνημα, όπως και το εργατικό, έχει τόσο μεγάλη υποχώρηση.

Από την άλλη, μέσα στο τοπίο υπερεκμετάλλευσης της νέας γενιάς, διαμορφώνονται σκιρτήματα συλλογικών αγώνων και προσπάθειες υπέρβασης αυτής της κατάστασης. Γεννιούνται αντιστάσεις και αγώνες τόσο στο επιμέρους όσο και στο γενικό επίπεδο. Τέτοιοι είναι οι αγώνες που ακόμα και σήμερα δίνει το φοιτητικό κίνημα για βελτίωση των σπουδών, τις δημοκρατικές ελευθερίες και την εργασιακή προοπτική. Από τις κινητοποιήσεις για σίτιση – στέγαση, τον αγώνα ενάντια στον αυταρχισμό της πολιτικής που ακολούθησε ο Φορτσάκης και η κυβέρνηση Σαμαρά Βενιζέλου, τη συμβολή στον αγώνα των διοικητικών μέχρι και σήμερα όπου το φοιτητικό κίνημα εξακολουθεί, παρόλη την υποχώρηση του, να αποτελεί έναν κρίσιμο παράγοντα μέσα στις νέες αντιστάσεις που μπαίνουν. Η παρέμβαση της ΕΑΑΚ εξακολουθεί να επιδρά με μαζικούς όρους μέσα στο δυναμικό των σχολών, παρά την γενική υποχώρηση συνολικά των αριστερών παρατάξεων στις σχολές, την αποσάρθρωση της ΠΑΣΠ και τη σημαντική κρίση της ΔΑΠ. Υπάρχουν οι δυνατότητες για μια νέα αναγέννηση και ανασυγκρότηση του φοιτητικού και σπουδαστικού κινήματος, για μια αντιστροφή της κατάστασης.

Στους κόλπους της εργατικής νεολαίας ωρι-

μάζουν αντιστάσεις και αγώνες γύρω από τα ζητήματα των απολύσεων, της καταπάτησης του ωραρίου, γενικά του εργοδοτικού και κυβερνητικού δεσποτισμού μέσα στους χώρους δουλειάς, βγάζοντας μικρές πρωτοπορίες στο προσκήνιο. Ακόμη πρώτες συλλογικές προσπάθειες εμφανίζονται στον ιδιαίτερο χώρο της ανεργίας και της επισφάλειας, με αγώνες για διεκδίκηση ζητημάτων αλληλίας και διαμόρφωση συλλογικοτήτων από συνειδητά ή ημισυνειδητά τμήματα που βρίσκονται στο χώρο αυτό. Αυτές οι προσπάθειες σε σημαντικό βαθμό σχετίζονται και με εγχειρήματα που στήριξε και πρωτοστάτησε η νΚΑ όπως η Λάντσα και το Radical I.T., καθώς και την προσπάθεια παρέμβασης στην θοδή ζώνη της ανεργίας και της επισφάλειας με την Attack και τους Ενεργούς Άνεργους.

Στο σήμερα δημιουργούνται *αντικειμενικά αληθιά μειοψηφικά, αντιφατικά και όχι πλήρως συνειδητά σημαντικές τάσεις κριτικής απέναντι στην αστική πολιτική*. Οι μαζικοί αγώνες της νεολαίας τα προηγούμενα χρόνια, από το φοιτητικό κίνημα '06-'07 και '11, το Δεκέμβριο του 08, τις πηλατείες και την καθοριστική συμβολή της νεολαίας στο ΟΧΙ του δημοψηφίσματος μέχρι σε διεθνές επίπεδο από το ρόλο της νεολαίας στην Αραβική Άνοιξη, την Πηλατεία Ταξίμ, τις απανωτές εξεγέρσεις στις ΗΠΑ, το Occupy, τους αγώνες των εργαζόμενων στα McDonalds για λιγότερες ώρες εργασίας και αξιοπρεπείς μισθούς, τον ξεσηκωμό της νεολαίας στη Γαλλία δείχνουν ακριβώς τις δυνατότητες για μια νέα άνοιξη του νεολαιίστικου κινήματος τόσο εγχώρια όσο και διεθνώς.

Αυτά τα σκιρτήματα μπορούν και πρέπει να γίνουν ο οδηγός για ένα νέο κίνημα νεολαίας

Το «στοίχημα» για εμάς είναι να αναζητήσουμε τους δρόμους προς την χειραφετική ανατρεπτική κατεύθυνση. Να παρέμβουμε συνολικά και ριζικά με πρόγραμμα και προσανατολισμό ώστε οι γενικευμένες αυθόρμητες τάσεις αντίστασης να μετασχηματιστούν σε οργανωμένες μορφές ανάπτυξης της ταξικής πάλης. Χωρίς αυτές δεν μπορεί η συλλογική εμπειρία να μετασχηματιστεί σε ταξική συνείδηση και η διάχυτη αντικαπιταλιστική τάση χειραφέτησης σε μαζική συνειδητή επαναστατική στράτευση. Να δημιουργήσουμε, να ενισχύσουμε και να συμβάλλουμε στο να μετασχηματιστούν σε ηγεμονεύουσα κοινωνική τάση, οι τάσεις ανατροπής και χειραφέτησης.

Δ.2. Προώθηση του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου στη νεολαία

Για να ανταποκριθεί η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση στις νέες μεγάλες ανάγκες και απαιτήσεις του νεανικού κινήματος, χρειάζεται να δει αυτοκριτικά και μαχόμενα το παρελθόν της και τώρα, στο παρόν που προετοιμάζει το μέλλον, να χαράξει μια νέα πολιτική γραμμή που θα ανταποκρίνεται στις δυσκολίες, τις προκλήσεις και τις δυνατότητες της νέας ιστορικής φάσης. Αυτό είναι το ουσιαστικό περιεχόμενο που καλείται να κατακτήσει το 4^ο Συνέδριό μας.

Για να ανταποκριθεί η νΚΑ σε αυτό το καθήκον, χρειάζεται να πάρει δύναμη από τις επεξεργασίες του NAP αλλά και να βρει την τόλη να βοηθήσει στην υπέρβαση όσων το καθηλώνουν, συμβάλλοντας, με τη δική της αυτοτελή σκέψη, στο δικό του επερχόμενο Συνέδριο. Χρειάζεται να σταθεί με σεβασμό αλλά και με κριτική, «ασεβή» διάθεση. Με γνώση της μερικότητάς της αλλά και με την ορμή της νεότητας.

Ακολουθώντας τους προβληματισμούς του NAP, αλλά χωρίς να στοιχίζεται. Σε κοινή στρατηγική και τακτική κατεύθυνση, αλλά με τη σχετική αυτοτέλειά της. Με την απαίτηση της καινοτομίας για τον εαυτό της μέσα από τη συνέχεια του ιστορικού μας εγχειρήματος.

Από το «κοινοβουλευτικό πραξικόπημα» κατά του «Οχι», εισερχόμαστε σε μια νέα φάση. Στο σήμερα η τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, απαιτείται να συμπεριλάβει τα βασικά στοιχεία που περιγράψαμε, πρωτίστως τη βαρβαρότητα της επίθεσης, την εξαθλίωση, τη φτώχεια, την ανεργία, την οπισθοχώρηση του αντιμνημονιακού ριζοσπαστισμού, την κατάσταση του νεολαιίστικου κινήματος και την ψυχοσύνθεση των μαζών.

ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ, ΕΙΔΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΓΡΑΜΜΗ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ
ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΦΑΣΗ:
ΜΑΖΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ.

Το ίδιο το υποκείμενο της ανατροπής στην νεολαία συγκροτείται με διαφορετικό και σχετικά αυτοτελή τρόπο γιατί η νεολαία δεν είναι

ένα ξεχωριστό υποκείμενο ανατροπής με δικό της στόχο εξουσίας, αλλά γιατί είναι μια αυτοτελής διαταξική κοινωνική κατηγορία, με τα χαρακτηριστικά που αναλύσαμε παραπάνω.

Αυτή η νέα πολιτική γραμμή περνά μέσα από τα εξής τέσσερα επίπεδα:

Α Το πιο βασικό επίπεδο συγκρότησης του είναι το κοινωνικό πεδίο. Αφορά την προσπάθεια για ένα «restart» του νεολαιοκρατικού κινήματος με την πολιτική πρόταση για ένα ΕΝΩΤΙΚΟ ΜΑΧΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ για τα σύγχρονα δικαιώματά της, για εργασία - παιδεία - δημοκρατία - λαϊκή κυριαρχία ενάντια στην κυβέρνηση, την ΕΕ, το ΔΝΤ, το ΝΑΤΟ και το κεφάλαιο. Εμπεριέχει τους ημι-αυθόρμητους, αντιμνημονιακούς αγώνες και το κοινωνικό κίνημα, το συγκροτεί οργανωτικά, το ενώνει πολιτικά. Προωθείται μέσα από την προσπάθεια για την κοινή δράση με τις δυνάμεις νεολαιοκρατικής, αγωνιστικής και ριζοσπαστικής αναφοράς στη βάση των πιο επιτακτικών κοινωνικών και πολιτικών ζητημάτων με στόχο την ανάπτυξη της πάλης των νέων. Περνάει μέσα από την προσπάθεια για κοινά ριζοσπαστικά σχήματα στο χώρο της νεολαιοκρατίας, για την δημιουργία κοινών μαζικών οργάνων του κινήματος της νεολαιοκρατίας με στόχο την αυτοτελή πολιτική της δράση απέναντι στον αστικό συνασπισμό εξουσίας. Σε αυτό το επίπεδο πραγματοποιείται η κύρια λειτουργία του: Η ενωτική, πολιτική δράση για των μετασχηματισμό των νεολαιοκρατικών αγώνων.

Β Για να μην μείνει μετέωρη και ημιτελής η προσπάθεια συγκρότησης του μετώπου σε κοινωνικό επίπεδο, χρειάζεται η αυτοτελής προώθηση στο «πολιτικό πεδίο» μέσω της πολιτικής πρότασης για μια ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΝΕΟΛΑΙΑΣ όλων των δυνάμεων, αγωνιστών, κομμάτων και ρευμάτων που κινούνται ανατρεπτικά και αντισυστημικά με κριτήριο τη στάση τους απέναντι σε ένα σύγχρονο πρόγραμμα πολιτικής πάλης της νεολαιοκρατίας. Στο βαθμό που δεν είναι ώριμο, όπως σήμερα, γίνονται σε αυτή την προοπτική, τακτικές συμφωνίες, συνεργασίες και μαχόμενη συμπαράταξη σε επιμέρους μέτωπα.

Γ Η συνοδική μας κατεύθυνση διαπνέεται από την ανάγκη της συνοδικής εργατικής στροφής. Αποτελεί θεμέλιο της ανασυγκρότησης όλων των πλειωρών του υποκειμένου στη ση-

μερινή κατάσταση και διαπερνά όλα τα επίπεδα ανάπτυξης του νεολαιοκρατικού κινήματος. Σήμερα είναι πιο επιτακτική από ποτέ η στροφή προς την παρέμβαση, οργάνωση και συσπείρωση της εργατικής νεολαιοκρατίας, μια διαδικασία η οποία διαπερνά όλα τα μέτωπα πάλης. Η ανάγκη στροφής στην εργατική νεολαιοκρατία προκύπτει από την ίδια τη σύγχρονη «εργατική σύνθεση» στο εσωτερικό της νέας γενιάς και τον αναβαθμισμένο ρόλο που παίζει για την μεγάλη πλειοψηφία της νέας γενιάς ο παράγοντας εργασία.

Δ Στο στρατηγικό επίπεδο μέσω της προσπάθειας συγκέντρωσης των πολιτικών και θεωρητικών δυνάμεων του κομμουνισμού για τη δημιουργία μιας σύγχρονης, μαζικής, κομμουνιστικής οργάνωσης νεολαιοκρατίας και της συμβολής σε ένα σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα.

Δ.3. Πρόγραμμα πάλης για τις σύγχρονες ανάγκες και τα δικαιώματα της Νεολαιοκρατίας

Η παρέμβαση μας σε όλα τα παραπάνω επίπεδα προσανατολίζεται από τη συνεκτική λογική του προγράμματος πάλης και στοχεύει στην επιβολή του. Το πρόγραμμα πάλης αποτελεί κριτήριο της ανάπτυξης και εμβάθυνσης όλων των επιπέδων συγκρότησης, χωρίς να μεταφέρεται γραμμικά και αυτούσιο σε καθένα από αυτά. Συγκροτείται από κόμβους και συγκεκριμένα αιτήματα που αντιτίθενται στην αστική αναδιάρθρωση και ριζοσπαστικοποιούν την πάλη απέναντι σε αυτή.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΕΡΓΙΑ
ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ ΜΕ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ
ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.

- » Αξιοπρεπές επίδομα ανεργίας και παροχές υγείας, περίθαλψης, μετακίνησης για όλους τους ανέργους χωρίς προϋποθέσεις. Επίδομα κατοικίας για τους ανέργους, πάγωμα για το διάστημα της ανεργίας από τις δανειακές υποχρεώσεις.
- » Δωρεάν ασφάλιση και περίθαλψη για όλους χωρίς καμία προϋπόθεση.

**Νέα ιστορική
φάση.
Νέα πολιτική
γραμμή**

- ▶ Κατάργηση των προγραμμάτων voucher και κοινωφελούς εργασίας - Κατάργηση του συμφώνου πρώτης απασχόλησης. Κατάργηση του Δελτίου Παροχής Υπηρεσιών για τους εργαζόμενους που κάνουν σταθερή και εξαρτημένη σχέση εργασίας. Όχι στη μαθητεία, την απλήρωτη εργασία.
- ▶ Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους. Ενιαία εργασιακά-μισθολογικά-ασφαλιστικά-συνδικαλιστικά δικαιώματα σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Χωρίς ηλικιακές διακρίσεις.
- ▶ Κατάργηση των σχέσεων ελαστικής εργασίας. Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας τώρα. Αύξηση του βασικού κατώτατου μισθού τώρα. Όχι στην ηλικιακή διάκριση στο μισθό. 751 κατώτατος μισθός για όλους.
- ▶ Μέτρα τώρα ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία και την καταπάτηση των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων.
- ▶ Μείωση των ορίων συνταξιοδότησης και των ορών εργασίας για να βρούμε δουλειά όλοι- για να έχουμε ελεύθερο χρόνο.
- ▶ Μαζικές κρατικές επενδύσεις φιλικές προς το περιβάλλον για να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας εδώ και τώρα, μόνιμες και σταθερές.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ, ΤΟΥ ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΙΣΜΟΥ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΣΥΜΦΩΝΑ
ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

- ▶ Αποκλειστικά δημόσια δωρεάν παιδεία. Αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης για την παιδεία και την έρευνα.
- ▶ Αγώνας για το δικαίωμα στην εκπαίδευση σε όλους. Κανένας νέος να μην σταματήσει να σπουδάζει. Αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης για την μέριμνα στην εκπαίδευση (σίτιση-στέγαση κλπ). Επιδόματα στους φοιτητές για να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους.
- ▶ Δωρο για τους εργαζόμενους μαθητές-φοιτητές χωρίς μείωση των αποδοχών. Άδειες με πλήρης αποδοχές την περίοδο των εξεταστικών τους.
- ▶ Όχι στις συγχωνεύσεις σχολείων, σχολών

και πανεπιστημίων. Λεφτά για τους μισθούς των καθηγητών, για τη λειτουργία των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων.

- ▶ Ενιαίο 12χρονο σχολείο - Ενιαία Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση, δημόσια και δωρεάν για όλους, με ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες. Κατάργηση της ιδιωτικής εκπαίδευσης. Ανατροπή των αντιεκπαιδευτικών νόμων και των κατευθύνσεων της ΕΕ.
- ▶ Ενάντια στην εκπαίδευση της αγοράς. Γνώση και μόρφωση για όλους, που να απελευθερώνει, σύμφωνα με τις ανάγκες της κοινωνίας και της νέας γενιάς.
- ▶ Κόντρα στην αυταρχική εκπαίδευση. Δημοκρατικά δικαιώματα και αποφασιστικός έλεγχος της εκπαιδευτικής κοινότητας και της κοινωνίας μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, στο περιεχόμενο, στη δομή και στα προϊόντα της γνώσης, καθώς και στα δρώμενα της εκπαίδευσης.
- ▶ Κατάργηση των διδάκτρων σε ΙΕΚ-Τεχνικές-Σχολές-Μεταπτυχιακά. Δωρεάν δυνατότητα επανεκπαίδευσης.
- ▶ Δωρεάν προγράμματα επανεκπαίδευσης για άνεργους που θέλουν να αλλιάξουν επαγγελματικό κλάδο.
- ▶ Όχι στην απλήρωτη πρακτική, πλήρη δικαιώματα για τους πρακτικάρους. Μισθός με αξιοπρέπεια και δικαιώματα σε διδακτορικούς και ερευνητές.
- ▶ Έρευνα για τις ανάγκες τις κοινωνίας.

ΓΙΑ ΜΙΑ «ΑΝΟΙΞΗ» ΤΩΝ ΝΕΟΛΑΪΣΤΙΚΩΝ
ΛΑΪΚΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ.

ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΚΥΡΙΑΧΙΑ.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΝΕΟ ΑΣΤΙΚΟ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ.
ΣΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΑΣΥΔΟΣΙΑ,
ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ.

- ▶ Δημοκρατία στους χώρους δουλειάς. Όχι στην ποινικοποίηση των αγώνων. Ελεύθερος συνδικαλισμός για όλους τους εργαζόμενους. Κατάργηση του θεσμού της πολιτικής επιστράτευσης και όλων των μορφών απαγόρευσης της απεργίας. Κατάργηση όλων των νόμων που διαλύουν τη δυνατότητα συλλογικών διεκδικήσεων.

- » Διάλυση των ΜΑΤ και όλων των μονάδων καταστολής, να καταργηθεί ο τρομονόμος. Έξω η αστυνομία από τις διαδηλώσεις. Απαγόρευση της χρήσης χημικών και δακρυγόνων. Κάτω τα χέρια από το άσυλο. Διεύρυνση του ασύλου στους χώρους όπου δρα και αγωνίζεται η νεολαία.
- » Πάλη για διεύρυνση των δημοκρατικών ελευθεριών και κατακτήσεων του νεολαϊστικού κινήματος, πάλη για μια δημοκρατία που θα την ασκεί και ελέγχει η ίδια η οργανωμένη νεολαία και ο λαός μέσα από τα όργανά της. Αγώνας για την αναγνώριση των οργάνων του κινήματος και του de facto δικαιώματός τους να αποφασίζουν.
- » Όχι στο ρατσισμό και σε κάθε είδους διακρίσεις, λόγω φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού, εθνικότητας ή θρησκείας. Νομιμοποίηση των μεταναστών χωρίς προϋποθέσεις. Κατοχύρωση όλων των κοινωνικών, πολιτικών, πολιτιστικών και θρησκευτικών δικαιωμάτων για όλους τους μετανάστες. Όχι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Να καταργηθεί η FRONTEX, να πέσει το τοίχος του ρατσισμού στον Έβρο, το απαράδεκτο Σύμφωνο Μετανάστευσης της ΕΕ, ο Κανονισμός Δουβλίνο II και η Συνθήκη Σένγκεν. Να δοθούν ταξιδιωτικά έγγραφα και δικαίωμα μετακίνησης στην ΕΕ σε όσους μετανάστες το επιθυμούν. Δημιουργία δομών αλληλεγγύης και στήριξης για την ένταξη των μεταναστών ενάντια στον φαύλο κύκλο παρανομίας και εξαθλίωσης.
- » Ίση μεταχείριση για όλους τους πολίτες σε φορολογικό, νομικό και ποινικό επίπεδο. Κατάργηση των προνομίων των αιρετών. Απλή αναλογική σε όλες τις εκλογικές διαδικασίες. Προώθηση μέτρων πραγματικής λαϊκής κυριαρχίας, δυνατότητα ανάκλησης βουλευτών, θέσπιση για την δυνατότητα ψήφισης νόμων από τους όργανα του κινήματος της νεολαίας και των εργαζόμενων. Σκληρά μέτρα και δήμευση της περιουσίας όσων πολιτικών, κρατικών υπαλλήλων και επιχειρηματιών μπλέκονται σε κατασπατάληση και υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος.
- » Πάλη ενάντια στο φασισμό και τους σύγχρονους ναζί. Κοινός αγώνας Ελλήνων και ξένων. Καταδίκη των φασιστικών επιθέσεων. Έξω η Χρυσή Αυγή από τα σχολεία, τις γειτονιές, τους χώρους δουλειάς, τους μαζι-

κούς φορείς της νεολαίας και των εργαζόμενων. Όχι στην κάλυψη και τη νομιμοποίηση του φασισμού από το κράτος και τα ΜΜΕ.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΣΜΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ
ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΜΕ ΒΑΡΒΑΡΗ ΕΙΡΗΝΗ.

ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΕ ΟΛΟ
ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΑ ΑΓΩΝΑΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ, ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ,
ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΕΕ - ΒΑΣΙΛΛΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ.

- » Σύγκρουση-ρήξη-έξοδος από το Ευρώ και την ΕΕ. Πάλη για την διάλυση της Ευρωζώνης και της ΕΕ, και μια άλητη Ευρώπη με τις αξίες ενός Εργατικού Διαφωτισμού.
- » Για την υπεράσπιση της ειρήνης και της ευημερίας του λαού μας. Για σχέσεις συνεργασίας και αλληλεγγύης με όλους τους λαούς.
- » Καμία συμμετοχή στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Αποχώρηση της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ και τον Ευρωστράτο. Κοινός διεθνιστικός αγώνας των νέων και της εργατικής τάξης. Όχι στη συμμαχία Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ, άμεση απόσυρση όλων των ελληνικών στρατευμάτων από το εξωτερικό.
- » Αγώνας ενάντια στην ΤΤΙΡ που θα επιβάλει την παγκόσμια τρομοκρατία των επιχειρήσεων καταλύοντας κάθε δικαίωμα, κάθε έννοια λαϊκής κυριαρχίας και εθνικής αυτοδιάθεσης.
- » Μείωση της θτείας των φαντάρων. Καμία σκέψη για αύξηση της θτείας και για υποχρεωτική στράτευση στα 18. Όχι στον επαγγελματικό και μισθοφορικό στρατό. Ελεύθερος συνδικαλισμός των φαντάρων. Καλύτερες συνθήκες στράτευσης. Διάλυση των ειδικών μονάδων καταστολή του κινήματος.
- » Σταθερή πολιτική και πάλη για καθολική ειρήνη, χωρίς εδαφικές διεκδικήσεις με τους γείτονες, πρωτοβουλίες για πολιτικές περιφερειακής ειρηνικής συνεργασίας

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ
ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞΑΡΤΗΣΕΩΝ.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΞΙΖΕΙ.

- » Δημόσια και δωρεάν προγράμματα απεξάρτησης και συνολικής αντιμετώπισης των

**Νέα ιστορική
φάση.
Νέα πολιτική
γραμμή**

εθισμών. Δίωξη και τιμωρία των εμπορών. Όχι στη διάλυση των προγραμμάτων απεξάρτησης. Διορισμοί με σταθερή εργασία προσωπικού για την αντιμετώπιση των ναρκωτικών.

- » Προγράμματα αντιμετώπισης των εθισμών σε σχολεία και χώρους όπου ζει η νέα γενιά. Η άρνηση του καταστροφικού δρόμου των εξαρτήσεων είναι υπόθεση του λαϊκού και του νεολαιίστικου κινήματος.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ
ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ.

- » Πρόσβαση στον πολιτισμό, στον αθλητισμό, στην ενημέρωση. Κατάκτηση της συλλογικής ζωής που οδηγεί στη γνώση και στην απελευθέρωση από τον ατομισμό και τον ανταγωνισμό μέσα και έξω από το σχολείο, τη σχολή, το χώρο δουλειάς.
- » Σκληρά μέτρα απέναντι στα ιδιωτικά κανάλια. Δημιουργία θεσμών αυστηρού ελέγχου τους. Κατεύθυνση το κλείσιμο των ιδιωτικών καναλιών. Να περάσουμε οι συχνότητες στο κράτος και σε κοινωνικές-πολιτιστικές συλλογικότητες.
- » Όχι στην αγοραία τέχνη και στον πολιτισμό του κέρδους. Δημιουργία κρατικών πολιτιστικών οργανισμών και ενίσχυση των ήδη υπάρχων. Ενίσχυση και διευκόλυνση της καλλιτεχνικής δημιουργίας, ειδικά για τα φτωχότερα στρώματα.
- » Όχι στον επαγγελματικό αθλητισμό της ντόπας, της κερδοφορίας, της βίας και της διαπλοκής. Προώθηση του ερασιτεχνικού αθλητισμού, δημιουργία δημόσιων αθλητικών εγκαταστάσεων και δωρεάν πρόσβαση των νέων και της κοινωνίας.
- » Ενάντια στη διάλυση των δομών τέχνης και πολιτισμού (βιβλιοθήκες, μουσεία, ιδρύματα). Ελεύθερη πρόσβαση όλων των νέων στα επιτεύγματα της τεχνολογίας και του πολιτισμού.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ
ΦΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ
ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΧΩΡΟΥ.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΜΕ ΤΗΝ ΦΥΣΗ.

- » Όχι στη ληηλασία της φύσης και του περιβάλλοντος στο βωμό του κέρδους. Προστασία του φυσικού πλούτου της χώρας. Ανατροπή όλων των νόμων που ενισχύουν την απρόσκοπτη υπερεκμετάλλευση της γης προς χάριν των «στρατηγικών επενδύσεων».
- » Υπεράσπιση και διεύρυνση των δημόσιων χώρων. Όχι στην ιδιωτικοποίηση και την εμπορευματοποίηση. Αρνούμαστε την επιχειρηματική λειτουργία των πόλεων και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης

Οι παραπάνω στόχοι πάλης επιδιώκουμε να συνδεθούν, μέσα από τον αγώνα της νεολαίας και την ωρίμανση του, με ένα ευρύτερο διεκδικητικό πλαίσιο και σε σύνδεση με το εργατικό κίνημα στην πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης.

- » Ανατροπή όλου του μνημονιακού κεκτημένου, των κυβερνήσεων και μηχανισμών που τα στηρίζουν και εφαρμόζουν.
- » Μη αναγνώριση, παύση πληρωμής και διαγραφή του χρέους.
- » Αγώνας για λαϊκή κυριαρχία. Όχι στην επιτροπεία και την τρόικα. Άμεση ακύρωση όλων των δανειακών συμβάσεων και συμφωνιών με τους «θεσμούς».
- » Έξοδος από τη φυλακή του ευρώ και της ΕΕ, αποδέσμευση από αντικαπιταλιστική σκοπιά και με διεθνιστική προοπτική.
- » Εθνικοποίηση με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο των τραπεζών και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας χωρίς αποζημίωση.
- » Άμεση απαγόρευση των ιδιωτικοποιήσεων, όχι στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και του ενεργειακού πλούτου.
- » Ριζική αναδιανομή του πλούτου υπέρ της εργασίας. Γενναίες αυξήσεις στους μισθούς για αξιοπρεπή ζωή με άμεση άρση όλων των περικοπών σε όλους τους μισθούς και τις συντάξεις που επιβλήθηκαν από το Γενάρη του 2010.
- » Να μειωθεί δραστικά η έμμεση φορολογία και να καταργηθεί για τα είδη πρώτης ανάγκης. Βαριά φορολογία του κεφαλαίου και του πλούτου.

- » Απαγόρευση των απολήψεων- Εθνικοποίηση όλων των επιχειρήσεων που κλείνουν με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο.
- » Να διαγραφούν άμεσα τα χρέη προς τις τράπεζες όλων των ανέργων και των φτωχών. Να καταργηθούν όλα τα χαράτσια.

Δ.4. Για ένα restart του κινήματος: Ενωτικό Μαχητικό Κίνημα Νεολαίας

Η νΚΑ απαιτείται να ρίξει όλες τις δυνάμεις της για την πρωτόλεια οργάνωση της ίδιας της νεολαίας και του κινήματός της με την πολιτική γραμμή ενός «Ενωτικού Μαχητικού Κινήματος» της νέας γενιάς για τις σύγχρονες ανάγκες της ενάντια σε κυβέρνηση, ΕΕ, κεφάλαιο και με κεντρικό πολιτικό σύνθημα, «μόρφωση-δουλειά-ελευθερία-λαϊκή κυριαρχία». Στόχος της νέας πολιτικής γραμμής είναι μια επανεκκίνηση στο κίνημα της νεολαίας. Η πάλη για την οργάνωση της νεολαίας σε όλα τα επίπεδα και κυρίως της εργατικής, η δημιουργία νέων μαζικών φορέων οργάνωσης της μέσα από την προώθηση της αγωνιστικής της ενότητας και δράσης της. Στόχος μέσα από αυτή την γραμμή είναι να οργανωθεί η νεολαία ώστε να ξεδιπλωθούν νέοι αγώνες που θα καθυστερούν την επίθεση. Αγώνες οι οποίοι θα συγκρουστούν με την ποιοτική αύξηση της εκμετάλλευσης από το κεφάλαιο, θα προωθήσουν και θα διεκδικήσουν τα άμεσα δικαιώματα της νεολαίας σε παιδεία-εργασία-δημοκρατία.. Από αυτή τη σκοπιά, η νέα πολιτική γραμμή μας δεν υποκαθιστά, ούτε κομματιάζει τη γενικότερη επαναστατική τακτική, αλλά της δίνει συγκεκριμένο περιεχόμενο και μορφή, που να ανταποκρίνεται στη σημερινή φάση και τη δυναμική της.

Η πολιτική γραμμή για ένα «Ενωτικό Μαχητικό Κίνημα Νεολαίας» είναι μια συνολική πολιτική πρόταση και πρακτική που σε κάθε χώρο δουλειάς, σπουδών, γειτονιάς παίρνει συγκεκριμένη μορφή και περιεχόμενο. Για την προώθηση αυτής της πολιτικής γραμμής απαιτείται η ενισχυτική δράση των μαχόμενων δυνάμε-

ων και αγωνιστών της νεολαίας στην βάση της ταξικής αγωνιστικής ενότητας, υπερβαίνοντας τους στενά κομματικούς διαχωρισμούς, στους χώρους δουλειάς, σπουδών, στην πόλη.

Για να προωθηθεί αυτή η πολιτική γραμμή απαραίτητο στοιχείο της είναι η πολιτική παρέμβαση και συσπείρωση δυνάμεων. Απαιτούνται πολιτικές πρωτοβουλίες για συντονισμένες δράσεις, κοινούς αγώνες, για την ίδρυση νέων μορφών οργάνωσης αλληλά και συνολικές πολιτικές πρωτοβουλίες με άλλες μαχητικές αγωνιστικές δυνάμεις γύρω από βασικά διακυβεύματα της ταξικής πάλης, με στόχο να ανεβάζουν πολιτικά την πάλη από το επίπεδο του χώρου ή του κλάδου σε ανώτερο επίπεδο, με αιχμή το «κοινωνικό ζήτημα», δηλαδή την επιβίωση και τη ζωή της νεολαίας.

Η συγκρότηση ενός νέου «ενωτικού μαχητικού κινήματος της νέας γενιάς» αποτελεί αντικειμενική δυνατότητα και αναγκαιότητα με βάση τα νέα κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα στη ζωή της νεολαίας, όπως τα περιγράψαμε και παραπάνω. Η κοινωνική κατάσταση δημιουργεί δυνατότητες ανάπτυξης κοινωνικών αντιστάσεων ακόμα και αυθόρμητα. Πρέπει να αξιοποιηθούν αυτές οι δυνατότητες ώστε να ανασυγκροτηθεί και να αναπτυχθεί στο σύνολο του το νεολαϊστικό κίνημα. Μέσα από τις συλλογικές αναπαραστάσεις στην καθημερινή πρακτική, τους καθημερινούς αγώνες και τις επιδιωκόμενες νίκες που θα βελτιώνουν τη θέση της κοινωνικής πλειοψηφίας θα μπορέσουν να μετακινηθούν ευρύτερα τμήματα της νεολαίας προς τ' αριστερά, να μεγαλώσει το κοινωνικό και πολιτικό μπλοκ της ρήξης και να ενισχυθεί το σχέδιο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Στόχος μας πρέπει να είναι να κινηθούμε στον αντίποδα της σημερινής κατάστασης, προσπαθώντας να ενώσουμε τη σημερινή «πολυκοσμία» της νεολαίας και των εργαζομένων στην βάση της ηγεμονίας των ταξικών συμφερόντων σε ένα πλατύ μαχητικό κίνημα εργαζομένης και σπουδάζουσας νεολαίας για τις σύγχρονες ανάγκες της. Επιδίωξη μας θα πρέπει να είναι η αυτοτελής πολιτική συγκρότηση και δράση του μαζικού κινήματος της νεολαίας ενάντια στην Κυβέρνηση, την ΕΕ, το ΔΝΤ και συνολικά τον αστικό συνασπισμό εξουσίας.

Δ.5. Ανατρεπτική Πολιτική Κίνηση Νεολαίας

Για να μπορέσει να προχωρήσει σε κοινωνικό επίπεδο η πολιτική γραμμή για ένα «Ενωτικό Μαχητικό Κίνημα Νεολαίας» αλλή και για να προωθείται και να εκφράζεται και πολιτικά η γραμμή της αντικαπιταλιστικής ανατροπής με νεολαιίστικα χαρακτηριστικά, χρειάζεται η προώθηση της στο σχετικά αυτοτελές πεδίο της πολιτικής μέσω της συγκρότησης μιας **Ανατρεπτικής Πολιτικής Κίνησης Νεολαίας**.

Στην νεολαία, λόγω των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της αλλή και των αγώνων της τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, υπάρχουν μειοψηφικά, αλλή αρκετά οργανωμένα και διάχυτα, συνειδητά και ημισυνειδητά ρεύματα ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αναφοράς και αναζήτησης. Συνεπώς, υπάρχει η δυνατότητα συσπείρωσης δυνάμεων που δεν θα συμμετέχουν στο κάθε φορά μετωπικό εγχείρημα μας.

Χρειάζεται, συνεπώς, και στο επίπεδο της νεολαίας η προσπάθεια για μια προγραμματική, πολιτική και πολιτιστική ενοποίηση και ανάπτυξη των διαφορετικών υπαρκτών τάσεων και ρευμάτων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής πάλης, ιδιαίτερα των ανεξάρτητων αγωνιστών. Η πολιτική αυτή ενοποίηση δεν μπορεί να γίνει πάνω σε συνοδικά ιδεολογικά-πολιτικά ζητήματα και με στρατηγική ενοποίηση (παρότι πρέπει να γίνεται προσπάθεια και προς αυτή την κατεύθυνση) αλλή πάνω στον κοινό στόχο για την ανατροπή της πολιτικής της Κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, την ανατροπή του μνημονιακού κεκτημένου, του αγώνα για ένα κίνημα νεολαίας και την προσπάθεια οργάνωσης της σε ανεξαρτησία από τους αστικούς μηχανισμούς, τον αγώνα για τις σύγχρονες ανάγκες και δικαιώματα της νεολαίας για αυτή την περίοδο. Αυτή η προσπάθεια πρέπει να γίνει πηλά-πηλά αλλή και με αυτοτέλεια, με το εγχείρημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την συνοδική προσπάθεια που γίνεται για την συγκρότηση του Πόλου. Η συγκρότηση μιας τέτοιας κίνησης δεν πρέπει να αφήσει πίσω της προσπάθεια για συγκρότηση γραμματείας νεολαίας στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπου θα την βοηθήσει να επεξεργαστεί την πολιτική της γραμμή για την νεολαία.

Στόχος πρέπει να είναι μια μαζική πολιτική κίνηση νεολαίας που θα συσπειρώνει όλες τις πρωτοπόρες και ριζοσπαστικές δυνάμεις του νεολαιίστικου κινήματος στη βάση ενός προγράμματος πάλης αναγκών και δικαιωμάτων της νεολαίας. Μια κίνηση που θα επιδιώκει να έχει ανάληψη για τη σύγχρονη πραγματικότητα που ζει η νεολαία, θα συμβάλει και θα συγκεντρώνει δυνάμεις σε όλα τα μέτωπα πάλης της νεολαίας (εκπαίδευση, εργασία, περιβάλλον, δημοκρατικά δικαιώματα, αντιπολεμικό, πόλη, πολιτισμό). Μια τέτοια κίνηση θα προσπαθεί να προσεγγίσει απαντήσεις συνοδικά πολιτικά για το πώς θέλει να ζήσει η νεολαία. Η κίνηση αυτή δεν είναι αντιπαραθετική με τις επιμέρους συνδικαλιστικές ή κοινωνικές πρωτοβουλίες στα διάφορα μέτωπα πάλης αλλή συμπληρωματική, αφού θα συσπειρώνει δυνάμεις σε ανώτερο επίπεδο και θα προσπαθεί να τις κατευθύνει στο μαζικό κίνημα.

Η κίνηση αυτή θα πρέπει να συγκροτηθεί ισότιμα ανάμεσα σε πολιτικά ρεύματα, οργανώσεις και αγωνιστές, στην βάση «φυσικών προσώπων» (1άτομο-1ψήφος), πάνω σε μια συνοδική πολιτική διακήρυξη, οι ανατρεπτικές, ριζοσπαστικές και κομμουνιστικές δυνάμεις θα πρέπει να στηρίξουν μια τέτοια πρωτοβουλία με τα μέλη τους και ταυτόχρονα να σεβαστούν την αυτοτέλεια που πρέπει να έχει από αυτές, η οποία θα συγκροτηθεί μέσα από τους ίδιους του αγωνιστές του κινήματος αλλή και την ίδια την εργατική και σπουδάζουσα νεολαία. Δεν πρέπει να είναι μια απλή συνάθροιση των γνωστών δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς ούτε μια «μεγάλη συνάντηση» χωρίς συνεκτικό πρόγραμμα.

Η προσπάθεια και η συζήτηση για την συγκρότηση μιας τέτοιας κίνησης πρέπει να ανοίξει άμεσα. Οι δυνάμεις της ΝΚΑ θα πρέπει να πάρουν τις απαραίτητες πρωτοβουλίες για την συγκρότηση. Οι δυνάμεις που θα πρέπει να καλεστούν σε συζήτηση είναι: οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, ΟΚΔΕ, αποχωρήσεις από την ΚΝΕ, τα νεολαιίστικα ρεύματα, οργανώσεις και αγωνιστές της ΛΑΕ, τα τμήματα που αποχώρησαν από τη ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΥΡΙΖΑ, πολιτικοποιημένες δυνάμεις της αναρχίας και αυτονομίας και φυσικά το ανένταχτο δυναμικό των σχημάτων και του κινήματος που θα βλέπει τον εαυτό του σε αυτή την προσπάθεια.

Κεφάλαιο Ε

Για μια μαζική εργατική στροφή

Ε.1. Η εργατική νεολαία και η οργάνωσή μας

Για τη δουλειά μας στην εργατική νεολαία, η νΚΑ εμφορείται και «καθοδηγείται» από τις θεωρητικές συλλήψεις και αρχές του ΝΑΡ για το Επαναστατικό Υποκείμενο και το Νέο Εργατικό Κίνημα που επιχειρούν να θέσουν σε νέες βάσεις την αντίληψη για τη διπλή φύση της εργατικής τάξης, για τη διαλεκτική σχέση κόμματος – μετώπου – ταξικού εργατικού κινήματος και τη σχέση οικονομικού – πολιτικού – θεωρητικού αγώνα στην εποχή μας, σε διάκριση από τις μηχανιστικές αντιλήψεις και πρακτικές του εργατικού ρεφορμισμού (με «κομμουνιστικό», «σοσιαλιστικό», «κινηματικό» ή «αναρχικό» προσανατολισμό) και ενάντια στον αστικοποιημένο, εργοδοτικό, κυβερνητικό, γραφειοκρατικό συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και της συντριπτικής πλειονότητας των ομοσπονδιών και των εργατικών κέντρων.

Η νέα γενιά χρειάζεται ένα Νέο Εργατικό Κίνημα και το Νέο Εργατικό Κίνημα χρειάζεται την εργατική νεολαία.

Η νΚΑ και το Συνέδριό μας έχει λόγο για όλα τα παραπάνω, μπορεί και πρέπει να ασκήσει κριτική για τις αντιφάσεις, τις στρεβλώσεις και τις οφθαλμοφανείς ανεπάρκειες του ΝΑΡ σε αυτά τα πεδία, αλλά δεν μπορεί από τη φύση της να συληλάβει στο σύνολό τους και να αποφασίσει για όλα αυτά. Πρόκειται για έργο που υπερβαίνει το χαρακτήρα της σαν οργάνωση της επαναστατικής νεολαίας. Το κύριο έργο της είναι να εξετάσει αυτοκριτικά τη μέχρι τώρα εργατική δουλειά της και να συμβάλει

πρακτικά στην προώθησή τους στην εργατική νεολαία.

Η νΚΑ έχει πολλές φορές εξαγγείλει μια «εργατική στροφή», όμως πέρα από κάποια σημαντικά αλλά οπωσδήποτε μικρά βήματα (ειδικά το τελευταίο διάστημα, π.χ. *Attack*, *Λάντζα*, *Radical I.T.*) η παρέμβασή μας στην εργατική νεολαία είναι πολύ πίσω, όχι μόνο από τις μεγάλες δυνατότητες, αλλά και από τις επείγουσες ανάγκες των νέων εργαζόμενων. Μια από τις βασικές αιτίες αυτής της μόνιμης υστέρησης είναι το γεγονός, ότι δεν εντοπίσαμε θεωρητικά και πολιτικά την κοινωνική σημασία, συνοδικά για τη νεολαία και την εργατική τάξη, της συγκεντρωμένης εργατικής νεολαίας σε ορισμένους κλάδους και ειδικά σε χώρους, δηλαδή, σε εργοστάσια, σε υπηρεσίες και σε επιχειρήσεις της σύγχρονης βιομηχανίας, καθώς και σε συγκεκριμένους χώρους σπουδών που προετοιμάζουν ειδικά την εργατική νεολαία. Φυσικά, αυτό καθορίστηκε από το γεγονός ότι το ίδιο το ΝΑΡ δεν ασχολήθηκε ποτέ ουσιαστικά (θεωρητικά, πολιτικά και πρακτικά) με τα παραπάνω.

Επίσης και οι άλλες πολιτικές οργανώσεις και ρεύματα μέσα στη νεολαία, είτε έχουν υποβιβάσει είτε δεν προσανατολίζονται καν προς την εργατική νεολαία. Η ΚΝΕ, που είχε μια προϊστορία, κάτω από τη μη διαλεκτική αντίληψή της για τη νεολαία και την απώλεια της σχετικής αυτοτέλειάς της από το «κόμμα», αλλά και κάτω από τη λαθεμένη θεωρητική και πολιτική οπτική του ΚΚΕ για τη δουλειά στην εργατική τάξη, έχει στενέψει την εργατική δράση της σχεδόν αποκλειστικά στις Επιτροπές Νέων του ΠΑΜΕ, που ουσιαστικά δεν

δρουν. Και η όποια θετική παρέμβασή της στο χώρο των ΙΕΚ έχει ατονήσει. Οι άλλες οργανώσεις (ΛΑΕ, ΑΡΑΝ – ΑΡΑΣ, παλιότερα η νεο-λαία ΣΥΡΙΖΑ, ορισμένα αναρχοκινηματικά και αντιεξουσιαστικά ρεύματα κ.α.), παρά τις διαφορές τους, δεν αναγνωρίζουν γενικά στην εργατική νεολαία κάποιον ειδικό κοινωνικό, ταξικό, πολιτικό ρόλο και για αυτό, δεν προσανατολίζονται καθόλου σε αυτή την κατεύθυνση.

Το αποτέλεσμα είναι η ουσιαστική ανυπαρξία οργανωμένου μαζικού κινήματος στους αντίστοιχους μαζικούς και νεανικούς εργατικούς χώρους εργασίας και σπουδών, με δραματικές επιπτώσεις για τους όρους εργασίας και ζωής της νεολαίας, οι οποίοι στα χρόνια της ευρωμνημονιακής αστικής επίθεσης έχουν χειροτερέψει ποιοτικά.

Από πού να αρχίσουμε λοιπόν; Τι πρέπει να ιεραρχήσουμε;

Η νΚΑ χρειάζεται μια ουσιαστική «Νέα Εργατική Στροφή».

Είναι απολύτως αναγκαία και χρειάζεται να συνεχιστεί με επιμονή, η δουλειά μας στην επισφάλεια και την ανεργία ή μια εργατικού τύπου δουλειά στη σπουδάζουσα νεολαία γενικά (μαθητική και φοιτητική). Αλλά, το γεγονός ύπαρξης μιας πηλατιάς ζώνης σπουδών και περιπλάνησης στη νεολαία, δεν πρέπει να μας αποκρύψει ότι υπήρχαν, υπάρχουν και θα αναπτυχθούν μέσα από την κρίση, α) συγκεκριμένοι κλάδοι και επιχειρήσεις στον ελληνικό καπιταλισμό και β) συγκεκριμένοι χώροι σπουδών, όπου συγκεντρώνεται μαζικά, εργάζεται και σπουδάζει η εργατική νεολαία από την άποψη της ένταξης ή της προοπτικής για ένταξη στην εργατική τάξη.

Αυτές πρέπει να είναι οι δυο πρώτες ιεραρχήσεις μας. Από τη σκοπιά του αριθμού και του ποσοστού της, αυτή η συγκεντρωμένη εργατική νεολαία μπορεί να είναι μειοψηφική στο σύνολο της νεολαίας, αλλά από τη σκοπιά της ποιότητας και της προοπτικής, είναι καθοριστική για το μέλλον του ταξικού εργατικού κινήματος. Δεν γνωρίζουμε αυτή τη νεολαία και δεν μελετάμε την κατάστασή της, για αυτό και δεν παρεμβαίνουμε σε αυτήν, κάτι που σχετίζεται και με τον φοιτητοκεντρισμό μας. Για αυτούς τους λόγους χρειάζεται ειδική συζήτηση,

προσανατολισμός και σχεδιασμός. Βεβαίως, δεν πρέπει και δεν μπορούμε να ασχοληθούμε με το σύνολο της εργατικής τάξης.

Ε.2. Παρέμβαση στην εργατική νεολαία

Ε.2.1. Παρέμβαση στη συγκεντρωμένη εργατική νεολαία

Γνωρίζουμε εμπειρικά και μπορούμε να τεκμηριώσουμε όσο το δυνατόν επιστημονικά το γεγονός ότι υπάρχει ειδικά συγκεντρωμένη εργατική νεολαία σε μεγάλες και πολύ μεγάλες επιχειρήσεις στους εξής κλάδους: α) στις τηλεπικοινωνίες και νέες τεχνολογίες, β) στο μεγάλο εμπόριο και τα σούπερ μάρκετ, γ) στη δημόσια και ειδικά στην ιδιωτική υγεία, δ) στον τουρισμό, ε) στον επισιτισμό – διασκέδαση (με την ιδιομορφία των μικρών και πολύ μικρών επιχειρήσεων) και στ) προοπτικά, στις ναυτιλιακές επιχειρήσεις (που είναι και στρατηγικός κλάδος για τον ελληνικό καπιταλισμό). Θα μπορούσαν να προστεθούν και άλλοι κλάδοι, κάτι που μπορεί να γίνει μετά από έρευνα και συζήτηση.

Βασική κατεύθυνσή μας, με βάση την υπάρχουσα κατάσταση, είναι η δημιουργία μαζικών δομών και διαδικασιών ένταξης, οργάνωσης και πάλης της εργαζόμενης νεολαίας σε σωματεία. Επιτακτική ανάγκη αποτελεί η πρωτόληια αφητηριακή συσπείρωση και ένταξη των νέων εργατών και εργαζομένων στο μαζικό κίνημα, η οργάνωση και πάλη γύρω από τα άμεσα ζητήματα, ενάντια στη βαθιά εργοδοτική εκμετάλλευση στους χώρους εργασίας, η ανάπτυξη του εργατικού αγώνα για την επιβίωση, για τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και την αξιοπρέπεια του νέου εργαζόμενου.

Σε αυτή την κατεύθυνση επιδιώκουμε τη δημιουργία εργατικών σωματείων στους χώρους που εργάζεται μαζικά η νεολαία, ενισχύουμε τυχόν ήδη υπάρχοντα ταξικά σωματεία, δημιουργούμε μαζικές ενωτικές επιτροπές αγώνα όπου κρίνεται αναγκαίο. Ο συνοδικός ταξικός συσχετισμός βίας και η υποχώρηση συνολικά του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος,

επιβάλλει να αρχίσουμε από «από το Α» της ταξικής πάλης. Να δουλέψουμε στην πλειοψηφία των περιπτώσεων με συγκεκριμένο σχέδιο μακράς πνοής, με περιφρούρηση και με όρους «ημιπαράνομης ακόμα και παράνομης δουλειάς», προκειμένου να φτιαχτεί μια πρώτη νεανική, εργατική συνδικαλιστική δομή. Να πάρουμε πρωτοβουλίες με στόχο τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση νεολαιίστικων εργατικών δυνάμεων στον κάθε χώρο και κλάδο προκειμένου να επανακατοχυρωθεί η δυνατότητα συνδικαλισμού, να καμφθούν οι πιέσεις της εργοδοσίας ειδικά στους νέους και να επιβληθεί μια καινούρια κατάσταση μέσα στους χώρους δουλειάς με ενιαιομετωπική κατεύθυνση στην πάλη και πηλατύ άνοιγμα της δουλειάς μας στους νέους εργάτες και εργαζόμενους. Ο στόχος θα πρέπει να είναι η εμφάνιση μιας πρώτης νέας «μαγιάς» εργατικών σωμάτων και μαζικών ενωτικών επιτροπών αγώνα της νέας εργατικής βάρδιας που θα φέρουν ξανά στο προσκήνιο τον εργατικό ταξικό αγώνα στη νεολαία γενικά. Ειδικά στις συνθήκες του ιδιωτικού τομέα έχει επιβληθεί μια κατάσταση όπου μόλις το 7% των εργαζομένων είναι γραμμένο σε σωματεία και συνδικάτα. Είναι κρίσιμο σε αυτούς τους κλάδους και χώρους να διαμορφωθεί ένα νεολαιίστικο ρεύμα εργατικής οργάνωσης και αντίστασης.

Ένα ρεύμα που θα δώσει μάχες απέναντι κατεξοχήν στη «ρατσιστική» διάκριση του κατώτατου μισθού στους νέους εργάτες και εργαζόμενους, αλλά και γενικά, απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία, τις απολύσεις, τα ελαστικά ωράρια, τους μισθούς πείνας και την παράνομη κατακράτηση του δεδουλευμένου μισθού, την απληρωσιά. Παλεύουμε για να νοσηματοδοτηθεί εκ νέου η ουσία του ταξικού συνδικαλισμού στους νέους. Να μετουσιωθεί η σημερινή συνδικαλιστική δράση σε μαχητική υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων, σε ενότητα και αλληλεγγύη των εργαζομένων απέναντι στον εργοδοτικό δεσποτισμό. Κινούμαστε ενάντια στη λογική του εργοδοτικού συνδικάτου, του συνδικάτου «σφραγίδα». Θέλουμε ζωντανά σωματεία παντού, στα χέρια των νέων και γενικά των εργατών, που να υπερβαίνουν τα σημερινά με την εκφυλισμένη και γραφειοκρατική λειτουργία. Ταξική ενότητα και ανεξαρτησία από την όποια κυβέρνηση, το κράτος και την εργο-

δοσία. Προωθούμε την ανεξάρτητη ταξική δράση, μακριά από την λογική του κομματικού συνδικαλισμού και του κόμμα-παράταξη-συνδικάτο. Μαζικά σωματεία που θα ενώνουν την εργατική νεολαία στον αγώνα για τα οικονομικά και πολιτικά της δικαιώματα. Που θα συμβάλλουν στο να προκύψει ένας μαζικός συντονισμός σωμάτων και επιτροπών που θα σπάσει την αναμονή, θα παλέψει για την ανατροπή της επίθεσης, για να πάνε αλλιώς τα πράγματα.

Παράλληλα, κινούμαστε προς τη δημιουργία νεανικών μαζικών ταξικών συσπειρώσεων – σχημάτων ή στη συμβολή σε υπάρχοντα. Σε αυτή την κατεύθυνση, στη σημερινή κατάσταση, οι εργατικές συσπειρώσεις οφείλουν να πηλατύνουν υπερβαίνοντας τους παραταξιακούς διαχωρισμούς και ενοποιώντας πάνω στα ταξικά συμφέροντα. Ξεκινώντας από τη συσπείρωση των εργαζόμενων που αντιλαμβάνονται την αναγκαιότητα και θέλουν να παλέψουν απέναντι στον εργοδότη στους χώρους δουλειάς μαζί με τους εργαζόμενους που αντιλαμβάνονται την αναγκαιότητα του συνολικού πολιτικού αγώνα απέναντι στο κεφάλαιο, την κυβερνητική πολιτική και τις πολιτικές της Ε.Ε.

Βασικά στοιχεία ενός προγράμματος για την ενωτική δράση των νέων εργαζόμενων και την οικοδόμηση μιας αγωνιστικής ταξικής ενότητας αναφέρονται στο αντίστοιχο πλαίσιο της Χάρτας Αναγκών και Δικαιωμάτων της Νεολαίας. Το πλαίσιο αυτό μπορεί να εμπλουτισθεί και να δεθεί με τα ιδιαίτερα αιτήματα κάθε εργασιακού χώρου και κλάδου. Να αποτελέσει την απάντηση των νέων εργατών στην εποχή του μοντέρνου εργασιακού μεσαίωνα και της σύγχρονης βαρβαρότητας. Να μπει στην κρίση των εργαζόμενων, στα σωματεία, στις γενικές συνελεύσεις. Αυτό το πρόγραμμα πρέπει στην ανάπτυξη της πάλης να συνδέεται με το γενικότερο πολιτικό, αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα του ΝΑΡ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της επαναστατικής Αριστεράς για την ιστορική περίοδο που διανύουμε.

Σε αυτή την κατεύθυνση απαιτείται:

α) Η δημιουργία Οργάνωσης Μεγάλων Επιχειρήσεων (ΟΜΕ) της ΝΚΑ, όπου θα συγκεντρωθούν οι σύντροφοι και συντρόφισσες που εργάζονται σε τέτοιους κλάδους και ειδι-

κά σε μεγάλες και πολύ μεγάλες επιχειρήσεις.

β) Ειδική συνεδρίαση του νέου ΚΣ, που θα μελετήσει θεωρητικά, θα συζητήσει βαθιά και θα εκπονήσει ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα πάλης και ένα συγκεκριμένο σχέδιο δράσης για αυτούς τους χώρους.

γ) Με πρωτοβουλία των δυνάμεων της νΚΑ, δημιουργία ταξικής συσπείρωσης - σχήματος και σωματίου (όπου δεν υπάρχουν), ή (εάν υπάρχουν) σε συνεργασία με το ΝΑΡ.

Ε.2.2 Στροφή προς τη σπουδάζουσα νεολαία της τεχνικής επαγγελματικής εκπαίδευσης

Αν θέλουμε να επιτύχουμε ουσιαστική διείσδυση στη σημερινή εργατική νεολαία απαιτείται η συγκέντρωση δυνάμεων και η σταθερή και μεθοδική παρέμβασή μας στο χώρο της Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, διότι από αυτήν προκύπτει ένα καθοριστικό τμήμα της αυριανής νέας εργατικής βάρδιας.

Είναι αναγκαίο να οργανωθεί η παρέμβαση της οργάνωσης ιδιαίτερα στη νεολαία εργατικής καταγωγής και προοπτικής που σπουδάζει στην Τεχνική Εκπαίδευση-Κατάρτιση, δημόσια και ιδιωτική, με στόχο την υπέρσπιση και ανάπτυξη των εργασιακών και εκπαιδευτικών δικαιωμάτων της. Βασική πλευρά της παρέμβασής μας θα πρέπει να είναι η «Ενιαία, δημόσια, δωρεάν, υποχρεωτική, δωδεκάχρονη Εκπαίδευση» με δικαίωμα ελεύθερης πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση χωρίς ταξικούς φραγμούς. Στόχος μας είναι η κατάργηση του «διπλού δικτύου» τεχνικής και γενικής εκπαίδευσης και όχι η κατάργηση των τεχνικών σχολών, όπως λαθεμένα υποστηρίζουν διάφορες απόψεις. Μια τέτοια θέση θα σήμαινε στην ουσία κατάργηση των όποιων εκπαιδευτικών και εργασιακών δικαιωμάτων έχουν κατακτήσει τα παιδιά της εργατικής τάξης σήμερα. Μέχρι να επιτευχθεί ο στόχος της κατάργησης του διπλού δικτύου οφείλουμε να ξεκινήσουμε μεθοδικά μια δουλειά οικοδόμησης στους χώρους της ΤΕΕ.

Ένα αναγκαίο πλαίσιο αιτημάτων για την εξόρμηση στους σπουδαστές των επαγγελματικών σχολών του ΟΑΕΔ, του Υπουργείου Υγείας,

του Υπουργείου Παιδείας, του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης, του ΟΤΕΚ, όλων των δημόσιων σχολών και ιδιωτικών ΙΕΚ μπορεί να είναι:

- ▶ Χρηματοδότηση όλων των σχολών αποκλειστικά από τον κρατικό προϋπολογισμό, κατάργηση των ΙΕΚ και ΚΕΣ, ίδρυση κρατικών σχολών Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης. Μέχρι την κατάργηση των ιδιωτικών παλεύουμε για μείωση των διδάκτρων, για κατάργηση των χαρατσιών κάθε είδους, για ανακούφιση της εργατικής λαϊκής οικογένειας.
- ▶ Δωρεάν σίτιση-στέγαση των σπουδαστών. Επίδομα ενοικίου για όσους μέχρι τότε δεν μπορούν να καλυφθούν. Δωρεάν μετακίνηση με τις δημόσιες συγκοινωνίες. Δωρεάν παροχή σύγχρονων και επαρκών συγγραμμάτων και αναλώσιμων. Πλήρης υλικοτεχνική υποδομή των χώρων σπουδών.
- ▶ Όχι στην απλήρωτη και ανασφάλιστη εργασία των σπουδαστών. Πρακτική με βάση την ειδικότητα. Κατάργηση της μαθητείας, πρακτική άσκηση ενταγμένη οργανικά στη μάθηση, ασφάλιση και αμοιβή με βάση την συλλογική σύμβαση του κλάδου. Πλήρη εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα για τους μαθητευόμενους. Όχι στην υπερεργασία και τα εξοντωτικά ωράρια που επιβάλλονται. Οι μαθητευόμενοι να δουλεύουν 6ωρο/5μερο/30ωρο με πλήρεις αποδοχές. Διευκόλυνση με άδεια και αποδοχές στην περίοδο των εξετάσεων.
- ▶ Το πτυχίο μόνη προϋπόθεση για δουλειά. Κατάργηση της πιστοποίησης. Ενιαίο σύστημα επαγγελματικής εκπαίδευσης.

Το επόμενο διάστημα άμεσα πρέπει να συγκροτήσουμε ομάδα παρέμβασης στην τεχνοεπαγγελματική εκπαίδευση. Άμεσος στόχος πρέπει να αποτελεί η συγκρότηση Οργάνωσης Βάσης από συντρόφους που σπουδάζουν σε τέτοιες σχολές. Οφείλουμε να μελετήσουμε βαθύτερα την κατάσταση που επικρατεί στους χώρους αυτούς δεδομένου ότι έχουμε ανύπαρκτα δεσμά, καθώς και να διερευνήσουμε τις μορφές οργάνωσης και πάλης που μπορούν να αναπτυχθούν. Χρειάζεται να ξεκινήσουμε μια δουλειά παρέμβασης με ενημέρωση, συζήτηση και δράση στις συγκεκρι-

μένες σχολές, τα τμήματα και τα εργαστήρια με στόχο να υπάρξει μια πρώτη συσπείρωση, να έρθουμε σε επαφή με τον κόσμο των σχολών και να χτίσουμε τα πρώτα δεσμά μας μαζί του. Με βάση το παραπάνω πρόγραμμα, να προωθήσουμε την οργάνωση των ίδιων των σπουδαστών για αρχή γύρω από τα άμεσα προβλήματα τους. Να επιδιώξουμε τη διαμόρφωση πρωτόλειων μορφών συγκρότησης και οργάνωσης με επιτροπές σε κάθε τάξη και τμήμα και συντονισμό τους σε επίπεδο σχολής που θα γενικεύει και θα διαπραγματεύεται με τον εργοδότη. Ακόμη στόχος θα είναι σε ένα επόμενο επίπεδο η συγκρότηση και με μορφή ενιαίου συλλόγου.

Ε.2.3. Εργατική στροφή προς τους νέους άνεργους

Βασική πλευρά της δράσεως θα πρέπει να είναι η παρέμβαση στην ανεργία. Η ψυχοκοινωνική υποβάθμιση και σταδιακή κοινωνική περιθωριοποίηση που εγγράφεται ολόένα και περισσότερο στην πλειοψηφία των νέων δίνει πάτημα στον εμπαιγμό της ιδιωτικής φιλανθρωπίας, στην κάθε λογής υποκριτική ελεημοσύνη των αστικών δυνάμεων για τη διαφθορά της ταξικής συνείδησης του άνεργου και την εκμετάλλευση της κατάστασής του. Όλες οι αστικές δυνάμεις, ακόμα και οι φασίστες της Χρυσής Αυγής κάνουν πολιτική στο όνομα της υπεράσπισης των νέων.

Απαιτείται σε αυτό το τοπίο να δούμε τα επιτακτικά καθήκοντα που συνεπάγεται αυτή η κατάσταση για τις δυνάμεις μας. Επιβάλλεται σήμερα να αρχίσει, μια συνεχής και υπομονετική δουλειά για την οργάνωση ενός κινήματος μαχητικής διεκδίκησης των ίδιων των νέων με ιδιαίτερο βάρος στους νέους, σε συμμαχία συνοδικά με το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Σε ένα τέτοιο τοπίο βασική κατεύθυνσή μας πρέπει να αποτελέσει η δημιουργία ενός σχετικά αυτοτελούς, μαζικού πολιτικού κινήματος των νέων νέων σε συμμαχία με το εργατικό λαϊκό κίνημα. Ένα κίνημα που θα αγωνίζεται για μέτρα ουσιαστικής ανακούφισης των νέων και, κυρίως για μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους.

Με τη σημερινή κατάσταση και τις δυσκολίες

που έχουν επιβληθεί στο εργατικό κίνημα καθίσταται ακόμη πιο δύσκολη η κάλυψη του αγώνα για τα δικαιώματα των νέων νέων από τις υπάρχουσες συνδικαλιστικές δομές. Ειδικά οι μακροχρόνια άνεργοι αλλά και τα τμήματα αυτά της εργατικής νεολαίας που αλληλίζουν συχνά χώρους δουλειάς και κλάδους με πολλαπλά μικρότερα ή μεγαλύτερα ενδιάμεσα διαστήματα ανεργίας, δεν μπορούν εύκολα να συσπειρωθούν αποκλειστικά σε επίπεδο συνδικάτων για να παλέψουν για τα δικαιώματά τους όσο καιρό κρατάει η ανεργία. Σε αυτή την κατάσταση αναβαθμισμένο ρόλο έχει η συσπείρωση των νέων στην γειτονιά. Με δημιουργία επιτροπών όπου πρωταγωνιστές θα είναι οι ίδιοι οι νέοι άνεργοι. Οι ίδιοι οι άνεργοι θα παίρνουν τις αποφάσεις και θα βάζουν πλάτες στην οργάνωση του αγώνα τους για την επιβίωση και τη βελτίωση των συνθηκών ζωής τους. Να ξεφύγουμε από τις λογικές που θέλουν τους «αυτόκλητους αντιπροσώπους» των νέων, τους φορείς, τα κόμματα και τους συνδικαλιστές να μιλούν γενικά για τα ζητήματα των νέων χωρίς τους νέους οργανωμένους και πρωταγωνιστές του αγώνα τους.

Η ανάδειξη των νέων σε συλλογικούς οργανωτές του αγώνα τους, η διαμόρφωση συλλογικότητας και ενότητας γύρω από τα προβλήματα τους, η πάλη για νίκες και κατακτήσεις στο σήμερα μπορεί να φέρει στο προσκήνιο ξανά μια άλλη εικόνα του νέου. Αυτού που αγωνίζεται για το πρόβλημα, συλλογικοποιεί τα ζητήματά του, δεν αποδέχεται τις ελεημοσύνες, δε συμβιβάζεται στη μισή ζωή, αποκτά αυτοπεποίθηση απέναντι στην κατάσταση που του επιβάλλεται, αντιμετωπίζει τη ζωή του ξανά με θάρρος.

Σημαντική πλευρά αποτελεί η ενασχόληση και του ίδιου του εργατικού κινήματος της νεολαίας και γενικά με τα ζητήματα που αφορούν την πάλη των νέων. Ιδιαίτερα σε κλάδους που μαστίζονται από τη μαζική ανεργία το σωματείο πρέπει να επιδιώκει να συσπειρώνει τους νέους του κλάδου, να τους οργανώνει σε επιτροπή, να βάζει μπροστά ζητήματα που αφορούν το άνοιγμα θέσεων εργασίας στον κλάδο.

Για να γίνουν όλα αυτά χρειάζεται συσπείρωση των πιο πρωτοπόρων νέων νέων σε

μια μαχητική αγωνιστική συλλογικότητα για την ανεργία που με σταθερό τρόπο και ανώτερη συνείδηση θα παρέμβει, θα ανοίξει τα ζητήματα και θα αναλάβει γενικές πολιτικές πρωτοβουλίες. Από αυτή τη σκοπιά, πρέπει να στηριχθεί, κυρίως από τον άνεργο κόσμο της οργάνωσης, η δουλειά των Ενεργών Άνεργων, με ενωτική απεύθυνση προς όλες τις συλλογικότητες των ανέργων. Σημαντική επίσης πρέπει να είναι η στήριξη μας στο Δίκτυο Ανέργων στη Θεσσαλονίκη και η διεύρυνση της δράσης του. Οι μάχες που έχουν οργανωθεί μέχρι τώρα κατάφεραν, με όρια και αντιφάσεις φυσικά, να φέρουν στο προσκήνιο τα ζητήματα «αυτών που δεν έχουν φωνή» (μαζική επιβολή των διαγραφών εισιτηρίων των ανέργων στη Θεσσαλονίκη, ο αγώνας και η κατάκτηση για τη δωρεάν μετακίνηση των ανέργων και η καμπάνια για το επίδομα ανεργίας στην Αθήνα).

Ε.2.4 Παρέμβαση στους νέους των προγραμμάτων κοινωνοφειδούς εργασίας

Η γενική κατεύθυνση του περιεχομένου παρέμβασης μας σε αυτές τις σχέσεις θα πρέπει να προσανατολίζεται στην πάλη για μόνιμη και σταθερή δουλειά, για εργασία με δικαιώματα. Οι νέοι εργαζόμενοι θα πρέπει να οργανωθούν σε ενότητα με τους υπόλοιπους εργαζόμενους και να παλέψουν για ίσα δικαιώματα των «ωφελομένων» με το σύνολο των υπόλοιπων εργαζόμενων, για αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας μπροστά στα θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα που ολοένα και πληθαίνουν σε αυτές τις σχέσεις εργασίας, αξιοπρεπή ασφάλιση, για επαρκείς άδειες και κάλυψη σε περίπτωση ασθενειών, για επαρκή τεχνικό εξοπλισμό στη δουλειά. Ακόμη, η πάλη των νέων εργαζόμενων στα προγράμματα αυτά πρέπει να προσανατολιστεί στην πάλη για μισθό με βάση τις συλλογικές συμβάσεις, για μείωση των ωρών εργασίας. Να συνδεθούν με το κίνημα των ανέργων.

Για να γίνουν όλα αυτά οφείλουν να μετρηθούν βήματα στη συνδικαλιστική κάλυψη των ιδίων των νέων εργαζόμενων αυτών από τα σωματεία και τα συνδικάτα, να ξεπερα-

στούν τα εμπόδια της γραφειοκρατίας. Αναγκαίο κρίνεται όμως και με βάση την εμπειρία των πρόσφατων αγώνων στα προγράμματα αυτά, οι ίδιοι οι νέοι εργαζόμενοι να χτίσουν τις δικές τους επιτροπές που θα σκώσουν τα ζητήματα τους, θα τα βγάλουν στο προσκήνιο και θα πιέσουν για κατακτήσεις και βελτίωση της θέσης τους. Με συντονισμό των επιτροπών μεταξύ τους και συντονισμό με τα σωματεία για αγώνα μόνιμων και «ωφελομένων» για μόνιμη και σταθερή αξιοπρεπή δουλειά και μισθό.

Ε.2.5. Για την Attack και το μέλλον της

Από όλη την παραπάνω ανάλυση απαιτείται να δούμε τις δυνατότητες και τις αντιφάσεις της **Attack**, *την ανάγκη υπέρβασής της σε ανώτερο επίπεδο*.

Η Attack έχει καταφέρει, με τα όρια και τις αντιφάσεις της, να αποτελέσει μια πρωτοπόρα μαχητική συλλογικότητα που συμμετείχε με σταθερό τρόπο στους αγώνες των προγραμμάτων κοινωνοφειδούς εργασίας και στα voucher, κατόρθωσε να σκώσει ορισμένες μάχες ενάντια στη μαύρη εργασία όπου δεν υπήρξε συνδικαλιστική κάλυψη από φορείς, να λειτουργήσει σαν συλλογικότητα προπαγάνδης των εργατικών δικαιωμάτων σε χώρους επισφαλούς εργασίας. Ακόμη, μέσω της Attack μπόρεσε να κινητοποιηθεί ένας κρίσιμος αριθμός μελών μας από την Οργάνωση Νέων Εργαζόμενων, αποκτώντας ξανά ένα σαφέστερο, πιο άμεσο καθήκον παρέμβασης στον ιδιαίτερα δαιδαλώδη χώρο συγκρότησης της ONE. Όλα αυτά τα ζητήματα δεν πρέπει να υποτιμηθούν. Η Attack συνδέθηκε πραγματικά με μια πρώτη προσπάθεια εργατικής στροφής της ONE και συνολικά της νΚΑ. Αποδείχθηκε ότι η συγκρότηση της ανταποκρίνεται σε μια υλική αναγκαιότητα του χώρου της επισφάλειας.

Σήμερα η επισφάλεια και οι κατακερματισμένες εργασιακές σχέσεις ολοένα και περισσότερο διευρύνονται σε τμήματα του συνόλου της τάξης, ξεφεύγοντας από τα στενά πλαίσια της νέας εργατικής βάρδιας. Ακόμη και στα κοινωνοφειλή προγράμματα των Δήμων, εργάζονται πλέον κυρίως άνθρωποι μεγαλύτερων

ηλικιών, με μακροχρόνια ανεργία, πολύτεκνοι κλπ, που καλούνται να συνυπάρξουν και να παλέψουν στους χώρους δουλειάς μαζί με τους εργαζόμενους που δουλεύουν μόνιμα και σταθερά. Συνεπώς, αυτές οι συνθήκες εργασίας δεν αφορούν αποκλειστικά και μόνο τους νέους, αλλά ολόένα και περισσότερο αποτελεί τάση και για τις μεγαλύτερες γενιές.

Η Attack συγκροτήθηκε με στόχο να αποτελέσει μια κοινωνικοπολιτική πρωτοβουλία παρέμβασης στη νεολαία που εργάζεται με τέτοιους όρους. Επιπλέον, το πρόγραμμα της Attack προσεγγίζει θέσεις χειραφετητικού και ανατρεπτικού περιεχομένου, και έχει σαφή συνοδική γραμμή για το εργατικό κίνημα, ξεφεύγοντας από τα πλαίσια μιας ηλιθίας πρωτοβουλίας και συλλογικότητας μάχης. Οι αντιφάσεις αυτές, επομένως, οδήγησαν σε μια λειτουργία της Attack που, κατά περιπτώσεις, θυμίζει μια «ομπρέλα» για όλα τα ζητήματα, που παρεμβαίνει σε όλες τις μάχες του εργατικού κινήματος, επιφορτιζόμενη με καθήκοντα προγραμματικά, πολιτικά, οργανωτικά, απάντησης επί του συνόλου των ζητημάτων που αφορούν το εργατικό κίνημα. Μαζί με αυτό, αναδείχθηκε μια σημαντική αδυναμία στην ανάπτυξη αυτοτελούς παρέμβασης στο ζήτημα της ανεργίας. Με βάση αυτά, στην Attack τίθενται μια σειρά.

Α Η Attack καλείται να συμβάλει προς μια διαδικασία δημιουργίας «Επιτροπή Νέων για μια Εργατική Ταξική Κίνηση», στα πλαίσια των αποφάσεων του NAP για δημιουργία Ταξικής Κίνησης.

Β Στην δημιουργία «Νεανικών Επιτροπών Ενάντια στην Επισφαλή Εργασία» στα πλαίσια της συνοδικότερης οργάνωσης του εργατικού κινήματος.

Γ τη συμβολή στη σταθερή συνδικαλιστική οργάνωση του κόσμου της επισφάλειας.

Δ Διεύρυνση της με νέο αγωνιστικό δυναμικό και πολιτικές δυνάμεις

Ε Συμβολή στη διαμόρφωση ενός συντονισμού όλων των αγωνιστικών συλλογικοτήτων γύρω από τις νέες εργασιακές σχέσεις.

Ε.2.6. Πανελλαδική ανεξάρτητη ταξική κίνηση για την Ανατροπή και τη Χειραφέτηση

Είναι πλέον ώριμο να δημιουργηθεί μια μαζική, πανελλαδική εργατική Κίνηση, που θα ενώσει τις ταξικές πρωτοπορίες και αγωνιστές, αντίστοιχες των μεγάλων αναγκών αλλά και των μεγάλων δυνατοτήτων για ένα πρωτοπόρο εργατικό κίνημα της εποχής μας. Μια κίνηση που θα δυναμώνει τις ταξικές συσπειρώσεις στα σωματεία και τους κλάδους και θα συμβάλει αποφασιστικά στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Μια κίνηση ανεξάρτητη από την αστική πολιτική και τις παρατάξεις της στο εργατικό κίνημα (ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚΕ κλπ), αλλά και με τις αριστερές εργατικές «παρατάξεις» που αναπαράγουν τη γραφειοκρατική ιεραρχική αντίληψη «κόμμα – παράταξη – συνδικάτο» (ΠΑΜΕ, ΜΕΤΑ κ.α.). Με αυτοτέλεια από την κομματική χειραγωγήση αλλά σε δημιουργική αλληλεπίδραση με τις πολιτικές και στρατηγικές πρωτοπορίες (αντικαπιταλιστικά κόμματα, μέτωπα κ.α.). Με εργατοδημοκρατική λειτουργία και πρόγραμμα για την ανατροπή και τη χειραφέτηση των εργαζομένων. Με τη συμβολή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλων ρευμάτων, με την αξιοποίηση υπαρχόντων πρωτοβουλιών (π.χ. Πρωτοβουλία για μια Ταξική Κίνηση) και άλλων αγωνιστών.

Η πρωτοπόρα εργατική νεολαία μπορεί να συμβάλει καθοριστικά σε αυτή τη διαδικασία. Να εμπλουτίσει το πρόγραμμα και τη δράση της Κίνησης με τα ζητήματα των κλάδων που εργάζεται, τα προβλήματα και τις δυσκολίες του νέου εργάτη στους χώρους δουλειάς αλλά και να δώσει νέα στρατηγική πνοή μέσα από τις ανώτερες χειραφετητικές δυνατότητες που συμπυκνώνει. Μέσα από μια Επιτροπή Νέων της Ταξικής Κίνησης που θα επιδιώκει, παράλληλα, μια μάχιμη και γόνιμη παρέμβαση στον πολιτισμό, τη θεωρία, τις επιστήμες και τις νέες τεχνολογίες, πλευρά σημαντική στην κατεύθυνση του αγώνα για την εργατική χειραφέτηση.

Για μια μαζική
εργατική
στροφή

Κεφάλαιο ΣΤ

Για το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα

Στ.1. Παρέμβαση στους μαθητές και φοιτητές με νέα εργατική αντίληψη

Η παρέμβαση μας στην μαθητική και σπουδάζουσα νεολαία πρέπει να επικεντρωθεί, κατά κύριο λόγο, στους χώρους όπου μαζικά εντοπίζεται η νεολαία της εργατικής προοπτικής, δηλαδή οφείλουμε να στραφούμε με σοβαρούς όρους σε μια οργανωμένη παρέμβαση με χαρακτηριστικά εργατικής στροφής στα σχολεία, τα ΤΕΙ και με διαφορετικό τρόπο στα ΑΕΙ.

Χρειάζεται να κατανοήσουμε ότι δεν έχει το σύνολο της μαθητώσας και σπουδάζουσας νεολαίας την ίδια εργασιακή προοπτική. Εντός της υπάρχουν τα παιδιά των εργατικών οικογενειών, των λαϊκών φτωχοποιημένων από την κρίση οικογενειών, των μεσαίων αλλήλ και των μεγαλοαστικών οικογενειών. Από τη σκοπιά της καταγωγής, λοιπόν, είναι ένα σχετικά διαταξικό στρώμα που φέρει εντός του διαφορετικά κοινωνικά status και πολιτισμό. Με βάση αυτά διαμορφώνεται μια αντίστοιχη διαφορετική αφετηρία ως προς ταξική προοπτική του μαθητή και του φοιτητή που θα καθοριστεί από την ίδια τη λειτουργία του ταξικού κατανομτικού ρόλου του εκπαιδευτικού συστήματος προς τον υπάρχοντα κοινωνικό καταμερισμό εργασίας. Δεν θα αποτελέσουν οι απόφοιτοι όλων των βαθμίδων εκπαίδευσης το αυριανό προλεταριάτο, ούτε αντίστοιχα όλοι οι μαθητές και οι φοιτητές είναι ή θα γίνουν εργάτες που πουλάνε την εργατική τους δύναμη για να ζήσουν.

Στη σημερινή κατάσταση, ωστόσο, λόγω της συμπίεσης των μεσαίων στρωμάτων και της προλεταριοποίησης τμημάτων της μισθωτής διανοήσης εντείνεται η τάση προλεταριοποίησης του φοιτητικού και μαθητικού σώματος. Από αυτή τη σκοπιά αυτή χρειάζεται βαθύτερη μελέτη και διάκριση των χώρων, των σχολείων, των σχολών και των ιδρυμάτων που θα ιεραρχηθούν ψηλά στην παρέμβασή μας και θα σηματοδοτήσουν μια πραγματική εργατική στροφή στο μαθητικό και φοιτητικό κίνημα.

Εδώ και τώρα απαιτείται ειδική στροφή προς τη δουλειά και την παρέμβαση στα ΤΕΙ. Η παρέμβαση μας, μετά τους αγώνες γύρω από το σχέδιο Αθηνά έχει υποχωρήσει δραματικά με τους σπουδαστικούς συλλόγους να απομαζικοποιούνται, σε πολλές περιπτώσεις να ελέγχονται από τις μνημονιακές αστικές παρατάξεις και τα σχήματα της ΕΑΑΚ να βρίσκονται σε ιστορικά χαμηλή επιρροή. Η κατάσταση των ΟΒ κινείται στα ίδια επίπεδα σημαντικής υποχώρησης. Πρέπει να βαθύνουμε τις επεξεργασίες της οργάνωσης για το χώρο αυτό όπου προετοιμάζεται ένα μεγάλο μέρος της αυριανής εργατικής βάρδιας υψηλής σύνθετης αξίας και όπου ετοιμάζεται μια νέα υποβάθμιση των εκπαιδευτικών και εργασιακών δικαιωμάτων της. Αν δεν αρθεί ο μονομερής προσανατολισμός στα ΑΕΙ και αν δεν στηριχτεί ολόπλευρα η ειδική σπουδαστική και εργατική παρέμβαση στα ΤΕΙ, δεν πρόκειται να αντιμετωπιστούν η σημερινή πλήρης υποχώρηση της ΕΑΑΚ (εκλογικά κάτω από 1%) και η συντριπτική κυριαρχία των ΔΑΠ-ΠΑΣΠ.

Σε ό,τι αφορά τα ΑΕΙ χρειάζεται στροφή στις σχολές οι απόφοιτοι των οποίων πηλύνονται

περισσότερο από την ανεργία αλλά και σε σχολές με απόφοιτους που κατανέμονται σε ανερχόμενους οικονομικούς κλάδους (π.χ πληροφορική, ναυτιλία). Να προσεγγίσουμε την εργασιακή προοπτική του απόφοιτου αλλά και να προσανατολιστούμε προς την σπουδάζουσα νεολαία που εργάζεται για να τα βγάλει πέρα με τις σπουδές της. Το τμήμα εργατικής προοπτικής των ΑΕΙ πρέπει να βρει δρόμους ενοποίησης με την «εργατική» πλειοψηφία των φοιτητών-σπουδαστών των ΤΕΙ, ΙΕΚ, ΤΕΣ, ΤΕΕ και συμμαχίας με τα τμήματα μικροαστικής προοπτικής, για να «απομονώσει» τα στρώματα αστικής καταγωγής και προοπτικής, την πανεπιστημιακή-εκπαιδευτική ιεραρχία και τα επιχειρηματικά συμφέροντα.

Για να γίνουν όλα αυτά πρέπει να σκύψουμε βαθύτερα στην επεξεργασία του προγράμματος των φοιτητικών συλλόγων. Στον προσανατολισμό της παρέμβασης για την εργασιακή προοπτική των νέων, και στην ενίσχυση των δεσμών με τα σωματεία των χώρων με έμφαση στην πάλη για την κάλυψη των δικαιωμάτων των εργαζόμενων φοιτητών.

Στ.2. Για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος

Στ.2.1. Για την Αναγέννηση των φοιτητικών συλλόγων και του συντονισμού τους

Η υποχώρηση που επικρατεί στους κόλπους του φοιτητικού κινήματος επιβάλλει ένα νέο σχέδιο και μια νέα πολιτική γραμμή που θα μπορέσει να αντιστρέψει τη σημερινή κατάσταση.

Στα πλαίσια της νέας πολιτικής γραμμής μας για τη νέα φάση, βασικές κατευθύνσεις αποτελούν η μάχη για την υλική βελτίωση των συνθηκών φοίτησης, η πάλη ενάντια στην όξυνση των ταξικών φραγμών, η αύξηση των δαπανών για την παιδεία, το δικαίωμα στην εργασία με δικαιώματα ενάντια στο σύγχρονο μεσαίωνα, τον αγώνα για αναχαίτιση, ρήξη και ανατροπή της προώθησης και επιβολής του επιχειρηματικού πανεπιστημίου.

Η τακτική μας αυτή υπηρετείται μέσα από την ανάληψη της νΚΑ γύρω από την ανάγκη οικοδόμησης ενός νέου πολιτικού φοιτητικού κινήματος. Βασική πλευρά αυτής της κατεύθυνσης αποτελεί η προγραμματική και οργανωτική ανασυγκρότηση των οργάνων του φοιτητικού κινήματος. Με συλλόγους ανεξάρτητους και ριζοσπαστικούς, με αυτοτελή λειτουργία και πολιτική-πολιτιστική ζωή, με αναζωογονημένες συλλογικές διαδικασίες και αυτοτελή απεύθυνση του ίδιου του συλλόγου στους φοιτητές. Σύλλογοι που μέσα από τις συλλογικές τους διαδικασίες θα κατακτούν θέσεις και πρόγραμμα πάλης για τη σχολή, τις σπουδές, την παιδεία, την εργασία, την κοινωνία. Σύλλογοι που θα ενθαρρύνουν τη μαζική συμμετοχή των φοιτητών στις διαδικασίες τους, θα εμπλέκουν το σύνολο της σπουδάζουσας πλειοψηφίας στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων τους, αποτελώντας το μαζικό φορέα οργάνωσης και πάλης των φοιτητών.

Απαιτείται σκληρή μάχη ενάντια στον αστικό συνδικαλισμό που θέλει τον φοιτητικό σύλλογο να μην έχει διαδικασίες και πολιτικό ρόλο αλλά και ενάντια στον κομματικό συνδικαλισμό τύπου ΚΝΕ/ΜΑΣ, που θέλει την πλήρη ταύτιση και έλεγχο του συλλόγου από την παράταξη. Οικοδόμηση της πολιτικής λογικής για συλλόγους και κίνημα ανεξάρτητο από τις πανεπιστημιακές διοικήσεις, τις κυβερνήσεις, και τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-BLOCO. Ταυτόχρονα, όμως με διαφορετικό τρόπο «ανεξάρτητους» από τις αριστερές και αγωνιστικές δυνάμεις. Οι συλλογικότητες-παράταξεις-σχήματα του αγώνα θα πρέπει να σέβονται την αυτοτέλεια του συλλόγου.

Βασικό κύτταρο του νέου φοιτητικού κινήματος πρέπει να είναι οι Γενικές του Συνελεύσεις και η εργατο-δημοκρατική του συγκρότηση στη βάση της αιρετότητας και ανακλητότητας. Στόχος πρέπει να είναι η καθιέρωση σε όλους του συλλόγους τακτικών Γενικών Συνελεύσεων και η εκλογή από αυτές πλήρως αναλογικά, αιρετών και ανακλητών αντιπροσώπων και συντονιστικών επιτροπών από όλα τα πλαίσια που συμμετέχουν στην συνέλευση και κατακτούν ένα ελάχιστο όριο ψήφων.

Η ανάπτυξη της πάλης γύρω από τα ζητήματα που αφορούν την κοινωνική πλειοψηφία των

φοιτητών απαιτεί ένα μάχιμο αγωνιστικό συντονισμό φοιτητικών συλλόγων που θα ανεβάσει την πάλη των φοιτητών σε ανώτερο επίπεδο από αυτό των επιμέρους χώρων και σχολών. Θα φέρνει σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο τους στόχους πάλης του φοιτητικού κινήματος, θα επιδιώκει τη συνοληκοποίηση και κεντριοποίηση του αγώνα των φοιτητών.

Κατεύθυνση και προοπτική συνολητικά για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε πανελλήνιη κλίμακα αποτελεί η δημιουργία του δευτεροβάθμιου οργάνου του κινήματος, ενός μόνιμου δημοκρατικού συντονισμού φοιτητικών συλλόγων, το Συνέδριο των Γενικών Συνελεύσεων. Το Συνέδριο θα αποτελείται από τους ανά πάσα στιγμή ανακλήτους αντιπροσώπους των Γενικών Συνελεύσεων, με πλήρη αναληγοτικότητα κι ενιαίο μέτρο από όλα τα πολιτικά πλαίσια, θα συγκροτείται ανά Ίδρυμα, Πόλη, Πανελλήνιη. Θα μπορεί να εκλέγει και να ανακαλεί οληγομελές Κεντρικό Συντονιστικό. Μόνο ένα όργανο που θα δίνει τη δυνατότητα εκπροσώπησης με αναληγοτικό τρόπο σε όλα τα ρεύματα που συμμετέχουν στις Γ.Σ μπορεί να είναι πραγματικά δημοκρατικό, να εκφράζει όλους τους φοιτητές και να μην είναι απλά μια συσπείρωση πολιτικών δυνάμεων. Ο τεχνητός αποκλεισμός των παρατάξεων του κεφαλαίου δεν μπορεί άληλωστε να εξασφαλίσει τη μη ύπαρξη των αντιδραστικών κοινωνικών ρευμάτων που αυτές εκφράζουν. Τα ρεύματα αυτά θα συνεχίζουν να υπάρχουν όσο υπάρχει και η ίδια η πάλη των τάξεων και οι αντικαπιταλιστικές αριστερές δυνάμεις πρέπει να επιδιώκουν τη διαπάλη και τη διεκδίκηση της ηγεμονίας, εκφράζοντας τις πραγματικά προοδευτικές και δημοκρατικές τάσεις που ενυπάρχουν στην κοινωνία και το φοιτητικό κίνημα.

Η οληκληρωμένη συγκρότηση αυτού του οργάνου θα γίνει μέσα από την κινήματική έξαρση του φοιτητικού κινήματος. Η συμμετοχή ή όχι στις κοινοβουλευτικού τύπου διαδικασίες των σημερινών συλλόγων και των οργάνων τους κρίνεται με βάση την ηγεμονία ή όχι αυτής της γραμμής. Σε κάθε περίπτωση, στο βαθμό που δεν ηγεμονεύει στην πράξη αυτή η γραμμή, όπως τώρα στην αρχική της φάση, επιβάλλεται η συμμετοχή στις γενικές φοιτητικές εκληγοές και στα υπόλοιπα όργανα, χωρίς να ακυρώνεται ή να υποβαθμίζεται η δημιουργία τέτοιων ανεξάρτητων και μαχόμενων οργάνων.

Στ.2.2. Για τα ανώτερα καθήκοντα της ΕΑΑΚ

Σήμερα απαιτείται η ενδυνάμωση και υπέρβαση της Ε.Α.Α.Κ. μέσα από τον ανώτερο μετασχηματισμό της σε μια αριστερή, αντικαπιταλιστική πτέρυγα, συσπείρωση των πιο πρωτοπόρων αγωνιστών και δυνάμεων του φοιτητικού κινήματος. Σε αυτή τη διαδικασία αναγκαίο βήμα αποτελεί η συζήτηση και κατάκτηση μιας νέας πολιτικής προγραμματικής συμφωνίας με ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Στα πλαίσια αυτά πρέπει να ξεκινήσει με δημοκρατικούς όρους σεβασμού όλων των απόψεων του μορφώματος η συζήτηση.

Η Ε.Α.Α.Κ. απαιτεί ένα νέο μοντέλο συγκρότησης. Για την αριστερή αντικαπιταλιστική πτέρυγα του φοιτητικού κινήματος, που θα συγκροτείται στην βάση των αγωνιστών-μελών, θα βασίζεται στην αρχή της πηλατίας ηλιοψηφίας, με σεβασμό στην ποημορφία απόψεων, την αυτοτέλεια των ρευμάτων και των οργανώσεων στο εσωτερικό της. Με αποφασιστικά όργανα τη συνέλευση αυτών, με αιρετά και ανακλητά συμβούλια ανά πόλη και πανελλήνιη, με σεβασμό και δέσμευση από όλους στις δικές της αποφάσεις.

Σε όλη αυτή την πορεία η Ε.Α.Α.Κ. θα πρέπει να επικοινωνήσει με τα ανατρεπτικά ρεύματα και αγωνιστές του φοιτητικού κινήματος, να προχωρήσει σε μετωπικές πρωτοβουηίες διαλόγου και κοινής παρέμβασης μαζί τους. Μέσα από τη συγκρότηση σχημάτων στις σχολές, η ΕΑΑΚ θα πρέπει να επιδιώκει τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων μέσω τις μετωπικής της πολιτικής, σε αριστερή ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση ανάληγο και με τους συσχετισμούς και τις δυνατότητες σε κάθε σύληλογο. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει την δημιουργία συνδικαλιστικών συσπειρώσεων κυλής χωρίς καμία προγραμματική ενότητα, ούτε φυσικά ότι καταργούνται οι διαφορετικές συληλογικότητες εντός των κινήματων που εκφράζουν και διαφορετικά πολιτικά και ταξικά συμφέροντα. Έχει να κάνει όμως με την πλήρη άρνηση μας στον κηλασικό τρόπο διάταξης κόμμα-παρατάξη όπως αυτός έχει διαμορφωθεί διαχρονικά.

Βασικοί άμεσοι στόχοι για τη νΚΑ στη σημερινή φάση:

- » Για τη φάση αυτή χρειάζεται η επαναδιατύπωση και εκ νέου ιεράρχηση των προγραμμάτων πάλης,

ιεραρχώντας πολύ ψηλά τις άμεσες ανάγκες, την πάλη για να μπορούν οι φοιτητές να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους. Αγώνας τώρα για αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης. Για μείωση του κόστους σπουδών με ανάπτυξη και συντονισμό αγώνων για δωρεάν καθολική μέριμνα-σίτιση, στέγαση-μεταφορές, οικονομικό επίδομα. Για κάλυψη των αναγκών σε μόνιμο προσωπικό. Την πάλη ενάντια στα δίδακτρα σε προπτυχιακά και μεταπτυχιακά.

- » Πάλη ενάντια στην ανεργία και τη μετανάστευση των νέων από την σκοπιά της σταθερής δουλειάς με δικαιώματα.
- » Κοινή συμφωνία και δέσμευση όλων των αγωνιστικών δυνάμεων στη βάση ενός επαρκούς πλαισίου πάλης με στόχο την επανεκκίνηση των μαζικών διαδικασιών, την αγωνιστική διεκδίκηση των ζητημάτων των φοιτητών μέσα από ενωτικά όργανα του φοιτητικού κινήματος.
- » Χρειάζεται οργανωμένη προπαγάνδισι στους ίδιους τους φοιτητές για τη σημασία του φοιτητικού συλλόγου και διαρκής παρέμβαση για να οργανωθούν στο σύλλογό τους.
- » Οργάνωση πανελλαδικής ολομέλειας σπουδάζουσας που θα εξειδικεύσει τις γενικές κατευθύνσεις και θα αποφασίσει ένα μάχιμο σχεδιασμό.

Στ.3. Για ένα σημαντικό βήμα στο μαθητικό κίνημα

Το μαθητικό κίνημα έχει το δικό του αυτοτελή ιδιαίτερο ρόλο στο συνολικότερο νεολαιίστικο κίνημα. Χαρακτηρίζεται από μαχητικότητα και ορμή, στοιχεία τα οποία κατορθώνει να δι-οχετεύει σε πολλές κρίσιμες στιγμές της ανάπτυξης των νεολαιίστικων αγώνων. Ωστόσο, σήμερα βρίσκεται σε κατάσταση υποχώρησης και κυρίως αδυναμίας οργανωτικής και πολιτικής συγκρότησης και ενοποίησης του. Θα

παίξει καθοριστικό ρόλο για τις επόμενες μάχες, το ανέβασμα της πολιτικοποίησης στους χώρους των μαθητών, η οργάνωση του μαθητικού συνδικαλισμού, η ανάπτυξη του μαθητικού κινήματος και η δημιουργία ενός ριζοσπαστικού κομμουνιστικού ρεύματος εντός του.

Χρειάζεται στροφή στους μαθητές των σχολείων με έμφαση στις εργατικές και λαϊκές γειτονιές, στους μαθητές των νυχτερινών λυκείων και των ΕΠΑΛ. Στα σχολεία αυτά συγκεντρώνονται μαζικά οι μαθητές της εργατικής προοπτικής, οι μαθητές οι οποίοι εργάζονται παράλληλα με την παρακολούθηση των μαθημάτων και οι μαθητές οι οποίοι θα κατευθυνθούν προς τις τεχνικές σχολές στη συνέχεια.

Βασικοί στόχοι στην παρέμβαση μας στο μαθητικό κίνημα αποτελούν:

- » Η δημιουργία δομών οργάνωσης των ίδιων των μαθητών.
- » Η ανάπτυξη και καθιέρωση των μαζικών διαδικασιών στα σχολεία όπου θα αναπτύσσεται η συζήτηση γύρω από τα προβλήματα των μαθητών και θα επιδιώκεται η λήψη συλλογικών αποφάσεων. Θα έχουν το λόγο για το πλαίσιο πάλης και τις αγωνιστικές δράσεις. Θα επιδιώκεται η κατάκτηση πολιτικού περιεχομένου πάλης ενάντια στις κυβερνητικές πολιτικές για υποβάθμιση των σπουδών και του μέλλοντος της μαθητώσας νεολαίας.
- » Η επανανομηματοδότηση των **15μελών και 5μελών συμβουλίων** ως όργανα που θα συζητούν και θα παλεύουν για τα προβλήματα του σχολείου και της μαθητικής κοινότητας σε τακτική βάση, θα ενημερώνουν τους μαθητές, θα αναλαμβάνουν την έκδοση ανακοινώσεων, εφημερίδων και όχι όργανα διασκέδασης και συνδιαλλαγής για τις διακοπές των μαθητών. Θα οργανώνουν την κουβέντα και τις αγωνιστικές πρωτοβουλίες του σχολείου. Θα πρωτοστατούν στο ζωντάνεμα της εσωτερικής ζωής και των προβληματισμών της μαθητικής κοινότητας. Τα μέλη των οργάνων θα ελέγχονται από τις γενικές συνελεύσεις των τμημάτων και του σχολείου.
- » Η ανάπτυξη ενός πλατιού δημοκρατικού συντονισμού σχολείων ανά περιοχή, πόλη,

πανελλαδικά που θα παίρνει αποφάσεις με αυτοτέλεια. Με τη συμμετοχή των αντιπροσώπων των σχολείων, επιδιώκουμε τη λειτουργία του σε σταθερή βάση. Μακριά από τη λογική 10 συντονισμοί για κάθε 10 πολιτικές οργανώσεις-συλλογικότητες.

Η μαθητική κοινότητα σε κάθε σχολείο πρέπει να αναπτυχθεί σε ζωντανό κύτταρο συλλογικών διεργασιών και διεκδικήσεων γύρω από τα προβλήματα του σχολείου και της περιοχής. Να αναπτύσσει πολιτιστικές και αθλητικές δραστηριότητες. Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να δοθεί στους μετανάστες μαθητές αυξάνονται τα τελευταία χρόνια, την ομαλή ένταξή τους.

Το μαθητικό κίνημα να μπει στην πρώτη σειρά του αγώνα για δημόσια και δωρεάν παιδεία, ποιοτική μόρφωση για ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας, δημιουργική εκπαιδευτική διαδικασία. Να συνδεθεί με το φοιτητικό

κι ευρύτερα το νεολαιίστικο κίνημα στην πάλη γύρω από τις σύγχρονες ανάγκες της νεολαίας. Να συνδεθεί με την αγωνιστική δράση των συλλόγων καθηγητών, των συλλόγων γονέων, των μαζικών χώρων στις γειτονιές. Να αποκτήσει γόνιμους δεσμούς με το εργατικό λαϊκό κίνημα.

Στα πλαίσια αυτά ο Αυυπότακτος Μαθητής οφείλει να αποτελέσει μια πανελλαδική κίνηση πρωτοπόρων μαθητών και μαθητριών που θα συγκροτούν πυρήνες ανά περιοχή και θα στοχεύουν στη χάραξη κι ενιαία προώθηση ενός αγωνιστικού σχεδίου κι ενός αναγκαίου πλαισίου πάλης στο μαθητικό κίνημα. Ο Αυυπότακτος Μαθητής να αποτελέσει χώρο υποδοχής των ανήσυχων νέων και στράτευσης τους στη λογική του συλλογικού αγώνα και της ριζοσπαστικής πάλης.

Κεφάλαιο 7

Στα ειδικά Μέτωπα Πάλης της νεολαιίας

Ζ.1. Το νεολαιίστικο κίνημα στις γειτονιές

Η πόλη αποτελεί ένα σημαντικό πεδίο εκδήλωσης των κοινωνικών και ταξικών ζητημάτων, ένα κέντρο διαρκών εξελίξεων όπου εκδηλώνονται ειδικότερα όλα τα προβλήματα και οι πτυχές της επίθεσης του κεφαλαίου. Ο χώρος και τα προσδιοριζόμενα απ' αυτόν πλαίσια, αποτελούν εξαιρετικά σημαντικό παράγοντα στην ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής πάλης. Οι αγώνες ενάντια στο ξεπούλημα των δημόσιων χώρων και του φυσικού πλούτου καθώς και στις περιβαλλοντικές και κοινωνικές επιπτώσεις τους, οι αντιστάσεις και τα πολύμορφα κινήματα που ξεπηδούν γύρω από την επιδρομή του κεφαλαίου (Κερατέα, Σκουριές, Φιλαδέλφεια /Αθήνα, κ.α) έδειξαν ότι μπορούν να υπερβούν τα στενά όρια της πόλης και να διαδραματίσουν σημαντικό ρόλο την έκβαση της ταξικής πάλης.

Η παρουσία και συσπείρωση της νεολαιίας στις γειτονιές κινείται γύρω από υπάρχουσες ή νέες δομές συλλογικής οργάνωσης-αλληλεγγύης-παρέμβασης (εργατικές λέσχες, λαϊκές συνελεύσεις, στέκια νεολαιίας κτλ) ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες κάθε περιοχής. Είναι αναγκαίο σ' όλα αυτά τα εγχειρήματα ακόμα κι αν δεν αφορούν αποκλειστικά τους νέους, να δίνεται διακριτά ο νεολαιίστικος τόνος της εποχής μας, όσον αφορά τον πολιτισμό αλληλότητας και συγκεκριμένα αιτήματα πάλης. Αυτά τα εγχειρήματα, όπως είναι οι εργατικές λέσχες, μπορούν να αποτελέσουν χώρο για την ανάπτυξη της ταξικής αλληλεγγύης, του εργατικού πολιτισμού, να οργανώσουν το λαό της

γειτονιάς γύρω από εργατικές διεκδικήσεις (την εργασία, για τους άνεργους, τα δημόσια αγαθά, το περιβάλλον), επιδιώκοντας να βρεθούν και να δράσουν σε συνάρτηση με το ευρύτερο λαϊκό εργατικό κίνημα.

Είναι ανάγκη στη σημερινή πολυκατακερματισμένη νέα εργατική βάρδια της τεράστιας ανεργίας και επισφάλειας να υπάρξει οργάνωση της πάλης και στις γειτονιές. Υπάρχει ανάγκη για σύσταση ενός ευρύτερου παρατηρητηρίου καταγραφής και ανάδειξης των περιστατικών εργασιακής αυθαιρεσίας, που θα προπαγανδίζουν την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων και την ανάγκη οργάνωσης των εργαζομένων. Αυτές οι ιδιότυπες ομάδες υπεράσπισης εργασίας θα συμβάλουν στη συνολικότερη ταξική οργάνωση και θα συμβάλουν ιδεολογικά στην ανάγκη ταξικής οργάνωσης προάγοντας τη βοήθεια, την αλληλεγγύη αλληλότητας και το θάρρος στους εργαζόμενους να οργανωθούν στους χώρους δουλειάς τους και να παλέψουν. Οι ομάδες αυτές μαζί με όλες τις συλλογικότητες της γειτονιάς όπως οι εργατικές λέσχες θα βάζουν πλάτη στη συσπείρωση, την πάλη σε δύσκολους εργασιακούς χώρους, χωρίς να υποκαθιστούν τα σωματεία και το εργατικό κίνημα αλληλότητας συμπληρώνοντας και ενισχύοντας τη δράση τους.

Ζ.2. Πάλη για τα σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Αγώνας ενάντια στο φασισμό και το ρατσισμό

Η πολιτική του κεφαλαίου για το ξεπέρασμα της κρίσης του συνδέεται άρρηκτα με τη γενοικευσμένη συντηρητική-αντιδραστική επίθεση σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής ζωής του εργαζόμενου ανθρώπου. Η βαθύτερη εξάρτηση και υποταγή των κρατών στα υπερεθνικά κέντρα λήψης αποφάσεων – ως απαραίτητο εργαλείο ελέγχου και προστασίας του κεφαλαίου, η συγκέντρωση της πολιτικής εξουσίας στα μη εκλεγμένα, αλλά διορισμένα- εκτελεστικά όργανα και στα στενά επιτελεία τους, η αποδυνάμωση του κοινοβουλίου και η τακτική της “έκτακτης ανάγκης”, η διακυβέρνηση μέσα από πράξεις νομοθετικού περιεχομένου αποτελούν βασικές πλευρές της σύγχρονης διάστασης του δημοκρατικού ζητήματος. Ακόμη, η αναβάθμιση του ρόλου και της σημασίας της ιδεολογικής εκστρατείας κατατρομοκράτησης και εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων μέσα από τους κρατικούς μηχανισμούς και τα παντοδύναμα ΜΜΕ, η όξυνση της κρατικής και παρακρατικής καταστολής απέναντι στον εχθρό λαό συνιστούν τις σημερινές ιδιαίτερες μορφές που παίρνει η συνολική αντιδραστική αναμόρφωση του πολιτικού σκηνικού. Τελικά αυτές δένουν με την κατάσταση που επιβάλλεται στους χώρους εργασίας όπου δεσπόζει η εργοδοτική τρομοκρατία και η ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης.

Από την άλλη μεριά, η πρόσφατη ιστορική εμπειρία, από το Δεκέμβριο του 2008, τους αγώνες των πλათειών και των μεγάλων απεργιών μέχρι το μαζικό ΟΧΙ του δημοψηφίσματος, δείχνει την αντίρροπη τάση που αναπτύσσει το μαχόμενο εργατικό-λαϊκό-νεολαϊστικό κίνημα ενάντια στο νέο αυταρχισμό, τους εκβασμούς και την τρομοκρατία του αστικού πολιτικού συστήματος και των ΜΜΕ, αναδεικνύει τις ανώτερες δυνατότητες ανατροπών που κυοφορούνται με επίκεντρο την πάλη για τα σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες

Τα στοιχεία αυτά αποδεικνύουν από τη μία ότι η αντίσταση στον πολύπλευρο αυταρχισμό

και η διεκδίκηση των σύγχρονων δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών αποτελούν πλευρές μια μαζικής γραμμής συσπείρωσης και πάλης με ιδιαίτερη αναφορά και διείσδυση στην νεολαία, από την άλλη ότι η πάλη αυτή αντικειμενικά αποκτά βαθύτερο αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο στο σήμερα.

Βασικός στόχος μας αποτελεί η αναβάθμιση του δημοκρατικού ζητήματος. Η ανάπτυξη στους χώρους δουλειάς, σπουδών και στη γειτονιά, της μαζικής δράσης για το δικαίωμα των νέων στη συλλογική οργάνωση, τον συνδικαλισμό, την διεκδίκηση, τον αγώνα και την απεργία. Σε τελικό επίπεδο η πάλη για την δυνατότητα άσκησης συνολικού εργατικού και φοιτητικού ελέγχου και την *de facto* αναγνώριση των οργάνων του μαζικού κινήματος και των αποφάσεών τους.

Βασική πλευρά της παρέμβασης μας θα πρέπει να αποτελέσει η επεξεργασία μιας νέας γραμμής σε συνεργασία με το ΝΑΡ, μαζί και με τις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για μια κίνηση πηλατιάς συσπείρωσης δυνάμεων και αγωνιστών για την υπεράσπιση και διεύρυνση των σύγχρονων δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Ειδικό καθήκον που προβάλλει επιτακτικά σήμερα αποτελεί η αναχαίτιση και το τσάκισμα της φασιστικής απειλής. Το νεοφασιστικό και ευρύτερα το εθνικιστικό ρεύμα, με ιδιαίτερη απήχηση στην νεολαία και τα λαϊκά στρώματα που πλήττονται περισσότερο από την κρίση, εμφανίζεται τα τελευταία χρόνια εντονότερα σε διάφορες χώρες της Ε.Ε, διαμορφώνοντας μια δυναμική η οποία πρέπει να προβληματίσει και να μην υποτιμηθεί από τις επαναστατικές και κομμουνιστικές δυνάμεις. Από την άνοδο της ακροδεξιάς Λεπέν στην Γαλλία, μέχρι τον ενεργό (με πολιτικούς και κινηματικούς όρους) ρόλο που έπαιξαν οι φασίστες στην Ουκρανία, φαίνεται ότι τα διάφορα φασιστικά μορφώματα σε όλη την Ευρώπη βγαίνουν από το περιθώριο και εισβάλλουν στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό έχοντας την δυνατότητα να καθορίζουν σε πολλές χώρες τις πολιτικές εξελίξεις.

Στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης τα νεοσυντηρητικά/ακροδεξιά ή/και ανοιχτά φασιστικά μορφώματα καταφέρνουν να εκπράξουν κοινωνικά ρεύματα που στρέφονται

ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ένωση από εθνικιστική ευρωσκεπτικιστική σκοπιά, ιδιαίτερα εκεί όπου η Αριστερά συνειδητά επιλέγει τον Ευρωπαϊκό μονόδρομο και απουσιάζει μια αντικαπιταλιστική και αντιΕΕ πολιτική πρόταση. Από την άλλη πλευρά δεν πρέπει να υποτιμηθεί το -δευτερεύον για την ώρα, αλλά υπαρκτό- ενδεχόμενο αξιοποίησης του φασισμού ως εν δυνάμει κυρίαρχο μέσο άσκησης της αστικής πολιτικής και εμπέδωσης των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων από πλευράς κεφαλαίου. Το «πείραμα» της Ουκρανίας, το μίγμα δηλαδή ακραίου νεοφιλελευθερισμού και φασιστικών ταγμάτων εφόδου αποτελεί καμπανάκι κινδύνου και αποδεικνύει ότι μπροστά στην κρίση του, το κεφάλαιο δε διστάζει να επαναφέρει στην πολιτική ατζέντα ανοιχτά τη ρύση του φασισμού.

Τέλος, πρέπει να τονιστεί η αναγκαία και πολιτικά χρήσιμη διάκριση μεταξύ αστικής δημοκρατίας και φασισμού (ακόμα και στην περίοδο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού) καθώς και η σχετική αυτοτέλεια που διακρίνει τον αντιφασιστικό αγώνα από τον συνοδικό αντικαπιταλιστικό πολιτικό αγώνα.. Αυτός ο αναγκαίος διαχωρισμός φασισμού –ως ακραία και ειδική άσκηση της αστικής πολιτικής, σε συγκεκριμένη ιστορική περίοδο- και του σημερινού κυρίαρχου τρόπου άσκησης της αστικής πολιτικής γίνεται για να τονιστεί ότι ο αγώνας ενάντια στον φασισμό (και άρα οι συμμαχίες, το πρόγραμμα κλπ) δεν προϋποθέτει την αποδοχή ενός συνοδικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Αυτή η θέση, αποτελεί και αυτοκριτική για την δράση μας στο μέτωπο του αντιφασιστικού αγώνα σε γειτονιές, συλλόγους κλπ, όπου πολλές φορές με πρόσχημα την «συστημική» φύση του φασισμού, επιλέξαμε να μη συμμετέχουμε σε πρωτοβουλίες, επιτροπές και δράσεις με άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια, λόγω της μη ύπαρξης, του αναγκαίου αντικαπιταλιστικού περιεχομένου.

Στην ελληνική πραγματικότητα η εμφάνιση της Χρυσής Αυγής στην κεντρική πολιτική σκηνή και η προσπάθεια της να συγκροτηθεί τόσο σε πολιτικό εκφραστή της εθνικιστικής και φασίζουσας στροφής τμήματος της ελληνικής κοινωνίας, όσο και να δράσει με όρους «αντιδραστικού κινήματος» δεν έμεινε αναπάντητη από το εργατικό – λαϊκό και κυρίως το νεολαϊστικό κίνημα. Αντιφασιστικές ομάδες,

συνελεύσεις, επιτροπές και μέτωπα δημιουργήθηκαν σε όλη την Ελλάδα με τη νεολαία να πρωτοστατεί σε αυτή τη διαδικασία. Η αντιφασιστική πάλη κορυφώθηκε με τις μεγάλες συγκεντρώσεις για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και έπαιξε σημαντικό ρόλο στο να ανακοπεί η πορεία ανόδου του νεοφασιστικού μορφώματος.

Βασικό καθήκον μας αποτελεί η εμπλοκή των μαζικών νεολαϊστικών και εργατικών φορέων στην αντιφασιστική πάλη λαμβάνοντας ειδικές πρωτοβουλίες. Η παρέμβαση και η πάλη ενάντια στο φασισμό έχει ιδιαίτερο βάρος σε ό,τι αφορά τον σχεδιασμό μας στο μαθητικό κίνημα καθώς τα σχολεία έχουν εξελιχθεί σε μεγάλο βαθμό δεξαμενή για τη στρατολόγηση νεολαίων από τις φασιστικές συμμορίες.

Κρίσιμη πλευρά σε αυτή την κατεύθυνση αποτελεί η πάλη ενάντια στο ρατσισμό και την ξενοφοβία. Η οργάνωση της δουλειάς μας και οι πρωτοβουλίες στο μέτωπο των μεταναστών με κέντρο την κοινή πάλη Ελλήνων και μεταναστών εργαζομένων, με έμφαση στα αιτήματα για ίσα δικαιώματα, άνοιγμα των συνδικάτων σε όλους τους μετανάστες, ενάντια στην περιθωριοποίηση των μεταναστών, με πρόγραμμα πάλης που θα βάζει σαν στόχο τη βελτίωση της θέσης τους και την καλύτερη ζωή τους. Η οργάνωση της ταξικής αλληλεγγύης αποτελεί σημαντική πλευρά επίσης, σε αυτή τη διαδικασία.

Ορισμένες πλευρές της παρέμβασης μας πλευρές που δεν πρέπει να υποτιμηθούν το επόμενο διάστημα θα πρέπει να είναι η συγκρότηση πλατιών αντιφασιστικών πρωτοβουλιών/επιτροπών σε κάθε χώρο που ζει και αναπνέει η νεολαία και η κατεύθυνση πανελλαδικού συντονισμού τους. Η μαζική πίεση για λήψη μέτρων ενάντια στους φασίστες δολοφόνους της Χρυσής Αυγής ταυτόχρονα με την ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική αντιπαράθεση πρέπει να ιεραρχηθεί πολύ ψηλά.

2.3. Το εθνικό ζήτημα, ο πόλεμος και η προσφυγική κρίση

Η σημερινή νεολαία πρόλαβε να ζήσει την άνοδο του αστικού κοσμοπολιτισμού και τις

υποσχέσεις για διαρκή ειρήνη μέσω της περίφημης παγκοσμιοποίησης, που γέννησε η προηγούμενη ευφορία της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Τώρα ζει την κατάρρευσή της, μέσα από την ένταση όλων των ανταγωνισμών μεταξύ γιγαντιαίων πολυεθνικών, ολοκληρώσεων και εθνών, τον κλονισμό της ΕΕ, την επάνοδο των αστικών εθνικισμών, τους υπερτοπικούς «proxys» («δί' αντιπροσώπων») πολέμους των μεγάλων δυνάμεων, με τη γενοκευμένη προετοιμασία για νέα κλιμάκωση των πολεμικών αναμετρήσεων, με την άνοδο των πολεμικών δαπανών και παραγγελιών, το αντίστοιχο στρατοκρατικό πνεύμα, στο όνομα της «ισλαμικής» ή άλλης «τρομοκρατίας» και της «ασφάλειας». Αυτή η καταπιεστική υλική και πνευματική ατμόσφαιρα, η επαφή με τις φρικαλεότητες του πολέμου και της συνακόλουθης προσφυγιάς, δεν μπορεί παρά να συγκλονίζει τις ευαισθησίες της νέας γενιάς, ενώ την ίδια στιγμή θα καλείται να στρατευθεί με τη «νέα ιδέα» υπέρ του «έθνους» και της «πατρίδας», στη θέση της φθαρμένης ιδέας της «Ευρώπης» και του «παγκοσμιοποιημένου χωριού». Ο νεοϊμπεριαλιστικός πόλεμος στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού συμβαδίζει με το νεοεθνικισμό. Δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί ο πρώτος χωρίς σωστή θέση για τον δεύτερο και αντίστροφα. Και οι δυο συμβαδίζουν, αφενός με την ταξική καταπίεση και αφετέρου με την εθνική καταπίεση των μικρότερων κι αδύναμων εθνών και των λαών τους από τα μεγαλύτερα.

Οι εργαζόμενοι, τα λαϊκά στρώματα και η νεολαία έρχονται σε επαφή με το εθνικό ζήτημα, άμεσα, μέσω της ξένης επιτροπείας που επιβλήθηκε από τα μνημόνια και μακρόχρονα μέσω της εντεινόμενης αντιδραστικότητας της ΕΕ. Ο νέος και ειδικά ο εργαζόμενος, καταπιέζονται και πρέπει να αποτινάξουν πλέον, όχι μόνον το αφεντικό ή τον σχολάρχη τους, το κράτος ή την κυβέρνησή τους, αλλά και την «τερατοίκα» των θεσμών ΕΕ-ΕΚΤ-ΕΜΣ-ΔΝΤ, που αποτελούν, όχι μόνον τον έμμεσα οικονομικό αλλά και τον άμεσα πολιτικό επικυρίαρχο. Πάνω σε αυτή την υπαρκτή εθνική καταπίεση και το αίσθημα ταπείνωσης της λαϊκής υπερηφάνειας του νέου και της νέας επενδύουν τα εθνικιστικά, ακροδεξιά και νεοφασιστικά ρεύματα, η Χρυσή Αυγή, το «κόμμα Σώρρα» κ.α.

Η ανατρεπτική και αντικαπιταλιστική αριστερή νεολαία δεν πρέπει και δεν θα υποκύψει σε αυτά τα ρεύματα, όπως σε ένα βαθμό, φαίνεται να κάνουν κάποια ρεύματα που φλερτάρουν επικίνδυνα με έναν αταξικό «αντιμνημονιακό, προοδευτικό πατριωτισμό», αφήνοντας το σημαία του «διεθνισμού» στα αστικά κοινοπολιτικά ρεύματα και ειδικά στον ΣΥΡΙΖΑ. Ούτε, όμως, μπορούν να κερδίσουν τη νεολαία απέναντι στους νεοεθνικιστές εκείνα τα αριστερά ρεύματα που σνομπάρουν το ζήτημα της εθνικής καταπίεσης, στο όνομα ενός αφηρημένου «διεθνισμού» και του «κοινωνικού ταξικού ζητήματος». Απόψεις που επηρεάζουν σε σημαντικό βαθμό την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλες δυνάμεις.

Για το εθνικό ζήτημα, η ανατρεπτική επαναστατική νεολαία και η νΚΑ χρειάζονται μια νέα επαναστατική θεωρία και μαζική πολιτική γραμμή. Χρειάζεται να αντιτάξουν και μπορούν να κερδίσουν τις πρωτοπόρες συνειδήσεις με το δίπτυχο, «διεθνιστική κομμουνιστική απελευθέρωση – αντιιμπεριαλιστική εθνική αυτοδιάθεση».

«Αντιιμπεριαλιστική εθνική αυτοδιάθεση», ως πεδίο πάλης για την κοινωνική απελευθέρωση γιατί η πολυεθνική εθνική καταπίεση είναι σύμφυτη με τον καπιταλισμό και την εκμετάλλευση και δεν έρχεται μόνο από το παρελθόν αλλά κυρίως από το μέλλον του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Εργατική, λαϊκή και νεολαιίστικη πάλη για «εθνική αυτοδιάθεση», για να «επιστρέψουμε» στο διεθνιστικό κομμουνιστικό ρεύμα του Λένιν και των μπολσεβίκων, που απάντησαν πιο ολοκληρωμένα και νικηφόρα σε αυτό το ζήτημα. Κατανοούμε και επικοινωνούμε με ρεύματα που υποστηρίζουν μια αντιιμπεριαλιστική «εθνική ανεξαρτησία» με την αποσαφήνιση ότι δεν μπορεί να υπάρξει συνεργασία με μια ανύπαρκτη «εθνική» ή «αντιιμπεριαλιστική – αντιμονοπωλιακή αστική τάξη», όπως κατοχυρώθηκε από το ΠΑΣΟΚ της μεταπολίτευσης και τα ηττημένα αριστερά και κομμουνιστικά ρεύματα.

Σήμερα και για τη νεολαία, «εθνική αυτοδιάθεση» σημαίνει ενωτικό μαχητικό κίνημα της νέας γενιάς πρώτα από όλα για να φύγει η ξένη επιτροπεία από τη χώρα, μαζί με τα μνημόνια, το χρέος και τις κυβερνήσεις της, για να βγει η Ελλάδα έξω από ευρώ, ΕΕ και

NATO, για μια Ελλάδα της κοινωνικής και πολιτικής ισότητας σε ειρηνική διεθνιστική συνεργασία με όλους τους λαούς.

Στην αντιπολεμική πάλη, η νΚΑ συνέβαλε μέσα από την Αντιπολεμική Διεθνιστική Κίνηση και τον «Σπάρτακο», που αποτελούν σημαντικές κατακτήσεις της προσπάθειάς μας. Η δράση τους αποτέλεσε στήριγμα για πολλούς νέους στο στρατό και η απήκυσή τους ενόχλησε την ηγεσία του ΥΕΘΑ και μπήκε στο στόχαστρο της Χρυσής Αυγής αλλά και των δικαστικών μηχανισμών.

Ωστόσο, είναι ανησυχητική η διαπίστωση ότι όσο εντείνεται η προσφυγή και προετοιμασία για τον πόλεμο, και μάλιστα στην περιοχή μας, τόσο χαμηλότερες είναι οι αντιπολεμικές αντιδράσεις στη χώρα μας, αλλά και στην Ευρώπη και τον κόσμο, σε αντίστιξη με το γιγάντιο αντιπολεμικό κίνημα του 2003 ενάντια στην στρατιωτική επέμβαση στο Ιράκ, στο οποίο πρωταγωνίστησε η νεολαία και ειδικά η μαθητική. Αυτό οφείλεται σε δυο αιτίες: Η μια είναι το γεγονός ότι το τότε αντιπολεμικό κίνημα γεννήθηκε μέσα από τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις εντός της καπιταλιστικής Δύσης, γεγονός που του έδωσε σε μαζικότητα αλλά και του αφαίρεσε σε πολιτικό βάθος και συνέχεια, πολύ περισσότερο που τώρα υπάρχει ενδοϊμπεριαλιστική και ευρωπαϊκή ομοφωνία στις πολεμικές επεμβάσεις. Η δεύτερη είναι ότι η αντιιμπεριαλιστική αντιπολεμική πάλη δένεται βαθύτερα με την αντικαπιταλιστική πάλη και με την επαναστατική προοπτική, λόγω της στενότερης σύμφυσης του πολέμου με την ταξική εκμετάλλευση, κάνοντας δυσκολότερο και πιο σύνθετο το έργο του αντιπολεμικού νεανικού κινήματος.

Υπάρχουν όμως και υποκειμενικές αιτίες. Κυρίως, η προηγούμενη σωστή διαπίστωση οδήγησε πολλές φορές τις δυνάμεις μας που δρουν στο αντιπολεμικό κίνημα, σε μια μηχανιστική και λαθεμένη ταύτιση της νεανικής αντιπολεμικής πάλης με τον αγώνα για την ταξική απελευθέρωση. Έτσι, στένευε το πεδίο παρέμβασης του αντιπολεμικού κινήματος, χανόταν η επικαιρότητα και αιχμηρότητα των συνθημάτων δράσης, μειωνόταν η δυναμική μαζικότητα του. Η αντιιμπεριαλιστική αντιπολεμική πάλη, από πεδίο παρέμβασης των μαζών της νεολαίας, από ειδικό ζήτημα κινη-

τοποίησης των μαζικών συλλογικοτήτων της νεολαίας, μετατρεπόταν σε μια σχεδόν ηρωική δράση κάποιων «ειδικών» της «αντιπολεμικής ομάδας».

Το πνεύμα αυτό μπορεί να αλλάξει, όχι με διοικητικά μέτρα, όπως πολλές φορές επιχειρείται εναντίον τους, αλλά με συντροφική κριτική και αυτοκριτική επανεξέταση της δράσης μας, με συλλογική δημοκρατική συζήτηση για την κατάκτηση μιας νέας, μαζικής και ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής αντίληψης και γραμμής για το αντιπολεμικό κίνημα στη νέα εποχή και στην τωρινή ιστορική φάση, στη βάση του προγράμματος που αναφέρθηκε και της νέας πολιτικής γραμμής που προτείνεται για το Ενωτικό Μαχητικό Κίνημα της Νεολαίας, με κύριο αίτημα την ειρήνη και συνεργασία των λαών της περιοχής και όλου του κόσμου. Ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τις στρατιωτικές επεμβάσεις, την πολεμική προετοιμασία και τις πολεμικές δαπάνες, τον μιλιταρισμό. Για ένα αντιπολεμικό κίνημα μέσα κι έξω από το στρατό, που θα στρέφεται ενάντια στο σύστημα που γεννά αδιάκοπα όλο και πιο καταστροφικούς πολέμους, ακόμη και τη δυνατότητα πυρηνικής καταστροφής του πιθανή. Στραμμένο πρώτα από όλα ενάντια στην κυβέρνηση, τις ΗΠΑ, το NATO και την ΕΕ, χωρίς να υποτάσσεται σε καμία από τις άλλες μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, στη Ρωσία ή την Κίνα. Ειδικά, η νΚΑ έχει βοηθήσει στις διεθνείς επαφές του ΝΑΡ και καλείται να συνεχίσει με μεγαλύτερη ένταση, στην προετοιμασία για μια διεθνιστική συνάντηση εργατικών, κομμουνιστικών και αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων στην περιοχή της Αν. Μεσογείου που θα επιχειρήσει να ενώσει σε ένα μεγάλο αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό «μπλοκ Ειρήνης» όσο το δυνατόν περισσότερα συνδικάτα, συλλόγους ειρήνης και δυνάμεις του νεολαϊστικού κινήματος, από την Τουρκία μέχρι την Τυνησία και από την Ελλάδα μέχρι το Κουρδιστάν, τη Συρία και την Παλαιστίνη.

Στην παραπάνω κατεύθυνση μπορεί να κινηθεί πιο μαχητικά και μαζικά η νεανική παρέμβαση στο προσφυγικό ζήτημα, όπου η ευαίσθητη νεολαία της χώρας μας πραγματοποιεί την πρώτη συγκληονιστική συνάντηση με τη φρίκη του πολέμου. Και εδώ, η δράση μελών και στελεχών της νΚΑ ήταν άμεση και μαζική,

βρεθήκαμε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στις διαδηλώσεις αλληλὰ και στις καταλήψεις υπέρ τους, σταθήκαμε μαχητικά ενάντια στον αντιπροσφυγικό (και αντιμεταναστευτικό) ρατσισμό. Η επαίσχυντη Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας και η πιστή εφαρμογή της από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, η αναβίωση της δράσης της Χρυσής Αυγής και άλλων αντιδραστικών ρευμάτων, ειδικά στα νησιά και σε σχολεία (Ωραιόκαστρο), δείχνει τους κινδύνους. Το κίνημα αλληλεγγύης έδειξε τη δύναμή του και απέκρουσε, για την ώρα, την ρατσιστική απειλή, αλληλὰ οι πόλεμοι στην περιοχή, η μακρόχρονη παραμονή και εγκλεισμός, η απομόνωση των προσφύγων και η ένταση των βίαιων «επαναπροωθήσεων» θα εντείνουν το πρόβλημα.

Η δράση του Συντονισμού για το προσφυγικό και η προσπάθεια να οργανώσει την αλληλεγγύη και τον αγώνα των προσφύγων συγκαταλέγεται αναντίρρητα στις πλέον θετικές προσπάθειες της οργάνωσης μας. Ακόμη, οι καταλήψεις στέγης (City Plaza, Νοταρά, Θεσ/νίκη κλπ) αναδεικνύουν την πολυμορφία ενός κινήματος αλληλεγγύης στους πρόσφυγες, που σπάει το ρατσισμό και την ξενοφοβία, λειτουργώντας σαν ένα υπαρκτό παράδειγμα κοινής συνύπαρξης και αλληλεγγύης μεταξύ Ελλήνων και μεταναστών. Σε αυτή την κατεύθυνση χρειάζεται να συνδυάσουμε δημιουργικά την πολιτική οργάνωση του κινήματος με τις πιο μαχητικές μορφές αλληλεγγύης, όπως οι καταλήψεις στέγης. Θέλουμε ένα κίνημα που θα συνδυάσει την επιβίωση με τα συνοδικά αντιπολεμικά- αντιμπεριαλιστικά αιτήματα και την πάλη για τα δικαιώματα προσφύγων και μεταναστών. Έτσι, ούτε αρκούμαστε στη διαχείριση κάποιων χώρων ούτε την υποτιμούμε αλληλὰ συμβάλλουμε γόνιμα σε αυτή, την ενισχύουμε και παλεύουμε για κοινή οργάνωση του αγώνα και την επιβολή μέτρων προς όφελος του κινήματος.

Η παρέμβασή μας χρειάζεται να στραφεί πιο αποφασιστικά στην ίδια τη νεολαία των προσφύγων, με συγκεκριμένα αιτήματα, βοηθώντας στη δική τους αυτοτελή οργάνωση, ενάντια στη μετατροπή τους σε πάμφθινο εργατικό, ειδικευμένο και ανειδίκευτο προσωπικό, σε σύνδεση με τη μαζική εργατική λαϊκή πάλη ενάντια στη Συμφωνία ΕΕ – Τουρκίας, για το άνοιγμα των στρατοπέδων αλληλὰ και

των συνόρων της ΕΕ, την έξοδο από τη Σένγκεν και την αντιμπεριαλιστική πάλη για να φύγουν όλες οι ξένες δυνάμεις, πρώτα από όλα της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, από τη Συρία και ολόκληρη την περιοχή.

Z.4. Για μια σύγχρονη κομμουνιστική παρέμβαση στον πολιτισμό

Πολιτισμός δεν είναι μόνο το σύνολο της καλλιτεχνικής και διανοητικής παραγωγής, αλληλὰ το σύνολο των υλικών και πνευματικών προϊόντων που παράγει καθημερινά η ανθρωπότητα και παρήγε σε όλες τις στιγμές της ιστορικής της περιπέτειας. **Είναι ο τρόπος που ζούμε, που τρεφόμαστε, που διασκεδάζουμε, τα μέρη που κατοικούμε και οι συνθήκές μας.** Ειδικά στο επίπεδο της καλλιτεχνικής παραγωγής, σήμερα, παρατηρούμε δύο τάσεις, όχι ανεξάρτητες από την μορφή που παίρνει η ταξική πάλη και η ανισότητα. Ως προς τους δημιουργούς καλλιτεχνικών προϊόντων, βλέπουμε από τη μια κλειστή κατάσταση υψηλά αμειβόμενων δημιουργών-έρμαιων των μεγάλων ιδιωτικών ιδρυμάτων, της εφήμερης δημοφιλίας και της -ως επί το πλείστον- καλλιτεχνικής ευτέλειας και, από την άλλη, ένα πλήθος χαμηλόμισθων ή ανέργων καλλιτεχνών που φυτοζωούν στις συμπληγάδες της ανάγκης για δημιουργία αφενός και της αδυναμίας βιοπορισμού αφετέρου. Η δεύτερη «τάξη» καλλιτεχνών, έχει όλους τους αντικειμενικούς όρους για να δημιουργήσει ή να παρασυρθεί από ένα ριζοσπαστικό κίνημα της νεολαίας το οποίο θα κινείται με στόχο την ανθρώπινη χειραφέτηση. Παρόλα αυτά, βλέπουμε αυτό το κομμάτι, με τα ασύνδετα και ανεργάσιμα ποιοτικά του χαρακτηριστικά, να διέπεται από μια ατομοκεντρική συμπεριφορά, να αδυνατεί να συμμετέχει σε συλλογικές διεκδικήσεις και να πλέει, χωρίς πυξίδα, σε ένα πέλαγος γεμάτο από μεταμοντέρνες ξέρες και μισοβυθισμένα εγώ. Το ίδιο το κίνημα της νεολαίας, αδυνατώντας να «διαβάσει» την καλλιτεχνική δραστηριότητα ως κεντρικό πολιτικό ζήτημα και θεωρώντας την ακόμη ως το «απαραίτητα περιττό» πέφτει συχνά στην παγίδα του αστικού ιδεολογήματος.

Ως προς το ζήτημα της ίδιας της Τέχνης κι εδώ διακρίνονται δύο κυρίαρχες τάσεις. Από τη μία, υπάρχει μια κυρίαρχη, αστική τέχνη, η οποία με τις αντιφάσεις της, ηγεμονεύει παντού. Μέσα και πηλά της ανθεί μια καλλιτεχνική στάση αντίστασης, άλλοτε από συλλογικότητες, συχνότερα από μεμονωμένες περιπτώσεις, που δημιουργεί ρήγματα στην καθεστηκυία καλλιτεχνική αντίληψη, ενώ κρύβει μέσα της γνήσια απελευθερωτικά χαρακτηριστικά. Ένα κίνημα της νεολαίας που θα μπορέσει να κατανοήσει αυτή τη συμπεριφορά, θα κατορθώσει και να την ανατρέψει, αναδεικνύοντας τις διαλεκτικές σχέσεις τόσο εντός των καλλιτεχνικών στάσεων, όσο και εντός των ίδιων των καλλιτεχνών. Χωρίς να απορρίπτει την μεγάλη καλλιτεχνική παράδοση του αστικού κόσμου, αλλιά αντίθετα γνωρίζοντάς την βαθιά και αξιοποιώντας τα πιο ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά της θα μπορέσει να δημιουργήσει τους όρους για μια πραγματική καλλιτεχνική επανάσταση. Μια επανάσταση στην οποία θα καταργηθεί η εξουσιαστική και εκμεταλλευτική σχέση πάτρωνα-καλλιτέχνη-κοινού και θα αντικατασταθεί από μια κοινωνία στην οποία η τέχνη θα είναι απαραίτητη και θα παράγεται από όλους και για όλους. Μια τέχνη γνήσια εργατική και καθόλου εργατίστικη, πηγαία λήϊκή αλλιά όχι φοιτηκόρ, ουσιαστικά ανθρωπινή αλλιά όχι ποπ και συγκλονιστικά ωραία αλλιά εκτός βιτρίνας.

Με βάση αυτή την κατεύθυνση η ΝΚΑ πρέπει να βαθύνει την πολιτιστική και ιδεολογική της παρέμβαση. Χρειάζεται να αναπτύξει σταθερές και μόνιμες σχέσεις με καλλιτέχνες, να αναπτύξει την πολιτιστική δράση των Αναιρέσεων τόσο στις λέσχες όσο και στο φεστιβάλ. Χρειάζεται να έρθει σε επαφή, να αναδείξει, να επηρεάσει και να επηρεαστεί από την «ερασιτεχνική» δημιουργία.

Ιδιαίτερα στην νέα γενιά χρειάζεται να δοθεί σοβαρή και επίμονη ιδεολογική διαπάλη γύρω από θεωρητικά και επιστημονικά ζητήματα, όπου ηγεμονεύει από την μια ένας «ριζοσπαστικός» αγνωστικισμός πηλά σε έναν σύγχρονο θετικισμό. Σε αυτή την κατεύθυνση πρέπει να εξετάσουμε την δημιουργία πολιτιστικών και θεωρητικών λεισχών συζήτησης σε σχολές (ιδιαίτερα των θετικών και ανθρωπιστικών επιστημών).

Τέλος χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια μας τόσο στην γνωριμία μας με τον επαναστατικό μαρξισμό όσο και την συμβολή για την δημιουργική του ανάπτυξη. Το νέο ΚΣ, μαζί με την ιδεολογική επιτροπή του ΝΑΡ, πρέπει να εξετάσει σοβαρά το ζήτημα αυτό και να αναζητήσει τρόπον για μια συνεχή και δημιουργική μαρξιστική επιμόρφωση των μελών μας σε μια σειρά ζητήματα. Επίσης πρέπει με όλες μας τις δυνάμεις να συμμετέχουμε και να στηρίξουμε την προσπάθεια του Ομίλου

**Στα ειδικά
Μέτωπα
Πάλης
της νεολαίας**

Μαρξιστικών Ερευνών, σεβόμενη την αυτοτέλεια του.

2.5. Πάλη ενάντια στις εξαρτήσεις

Στην περίοδο της κρίσης οι εξαρτήσεις και η εξάπλωσή τους ως φαινόμενο -ειδικά στη νεολθαία- έρχεται να επικυρώσει την κρίση και στο επίπεδο της κοινωνίας, του σύγχρονου πολιτισμού και των θεσμών τους. Οι εξαρτήσεις, ως ακραία μορφή αλλοτρίωσης του σύγχρονου ανθρώπου, αποτυπώνουν με τον πιο δραματικό τρόπο στο επίπεδο του μοναχικού, κατακερματισμένου, μονοδιάστατου και δυστυχισμένου ατόμου όλη την κοινωνική παθολογία που παράγεται από τον σύγχρονο καπιταλισμό.

Μία κομμουνιστική οργάνωση νεολθαίας οφείλει να έχει ξεκάθαρη θέση ενάντια σε κάθε μορφή εξάρτησης κυρίως από αυτή τη σκοπιά. Η διάκριση των ουσιών δε μπορεί να γίνεται με αποκλειστικό κριτήριο τις φαρμακολογικές τους ιδιότητες, το αν ανήκουν, δηλαδή, στην κατηγορία των «σκληρών» ή των «μαλακών» ναρκωτικών. Όταν αναφέρεται κανείς σε ένα κοινωνικό φαινόμενο, όπως η τοξικομανία, όπου η χρήση της ουσίας παίζει κοινωνικό ρόλο, τότε και η εφαρμοζόμενη σε σχέση μ' αυτό πολιτική οφείλει να θέσει το ιστορικό-κοινωνικό πλαίσιο ως βασικό κριτήριο. Σε συνθήκες βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης διαμορφώνονται όλο και πιο ευνοϊκοί όροι σε όλο και μεγαλύτερα τμήματα της νεολθαίας για τάσεις φυγής διαμέσου των ουσιών. Όσο, λοιπόν, μέσα σε αυτούς τους όρους γίνεται -μέσω της νομιμοποίησης- ευκολότερη η πρόσβαση στις ουσίες και αυξάνεται η διαθεσιμότητά τους, τόσο αυξάνεται και η διάδοση της χρήσης του. Οι πολιτικές που προωθούν την ναρκοκουλτούρα δεν μπορούν, επομένως, να φαντάζουν ως προοδευτικές καθώς αυτό που προβάλλουν εν τέλει είναι πως οι ουσίες μπορούν να αποτελέσουν μία μορφή ατομικής «μαγικής» λύσης στα συλλογικά αδιέξοδα που παράγει το σύστημα. Ούτε μπορούν να αποτελέσουν λύση οι κατασταλτικές πολιτικές που τιμωρούν το χρήστη. Ουσιαστικά, το δίπολο νομιμοποίηση/

καταστολή δρα συμπληρωματικά, χωρίς να επιλύει το πρόβλημα.

Η πάλη ενάντια σε κάθε μορφή εξάρτησης είναι απόλυτα αλληλεπένδετη με το βασικό καθήκον μιας κομμουνιστικής νεολθαίας να οργανώσει την εργατική και σπουδάζουσα νεολθαία σε ανατρεπτική κατεύθυνση προκειμένου να μπορεί να αντιπαλέψει μέσα από το δικό της πρόγραμμα και τις δικές της μορφές τη σύγχρονη εξαθλίωση. Γι' αυτό πρέπει να μπαίνει ψηλά στην ιεράρχησή μας η πάλη για την αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης στα κέντρα απεξάρτησης, για μόνιμους διορισμούς προσωπικού και φυσικά για την ποιότητα των προγραμμάτων αυτών προκειμένου να μην αποτελούν φορείς που θα αποβλέπουν απλώς στον κοινωνικό έλεγχο μέσω της «ομαλοποίησης» της συμπεριφοράς του εξαρτημένου ατόμου αλλά θα μεριμνούν πραγματικά για την απεξάρτησή του ως διαδικασία απελευθέρωσης από τα δεσμά της ουσίας και πραγματικής κοινωνικής επανένταξης του ατόμου με συλλογικούς όρους. Ως νΚΑ, οφείλουμε να αναβαθμίσουμε την ανάλυση και την παρέμβαση και να σταθούμε πρωτοπόροι στον αγώνα ενάντια στη ναρκοκουλτούρα και στις εξαρτήσεις. Ειδική πλευρά αυτής της πάλης είναι η στάση μας ενάντια σε όσους επιχειρούν να αθωώσουν την κάνναβη και να διευρύνουν ακόμα περισσότερο τη χρήση της στη νεολθαία.

2.6. Για την κοινωνική απελευθέρωση της οικογένειας, της γυναίκας και της σεξουαλικότητας

Το έλλειμμα στη μελέτη και τη συγκρότηση ενός σύγχρονου προγράμματος, από μεριάς των κομμουνιστικών δυνάμεων γύρω από το ζήτημα της οικογένειας, της θέσης της γυναίκας και της σεξουαλικότητας, έχει επιφέρει καθυστέρηση όσον αφορά στην πάλη στο σήμερα και τη διαμόρφωση της κομμουνιστικής προοπτικής. Η αδυναμία αυτή, έχει ως αποτέλεσμα την ηγεμονία σε θεωρητικό και πολιτικό επίπεδο, στις αντιλήψεις των νέων και στο υπάρχον γυναικείο και ΛΟΑΤ κίνημα, είτε αστικών ρευμάτων (μεταμοντέρνες θεωρίες «ταυτότη-

τας» των φύλων, αταξική λογική «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», «αυτόνομα κινήματα», νεοφιλελεύθερη οπτική «ατομικής επιλογής» κ.α.), είτε παρωχημένων αντιδιαλεκτικών αντιλήψεων στη ριζοσπαστική και κομμουνιστική Αριστερά («απελευθέρωση και ισότητα» της γυναίκας μόνον αν ενταχθεί στην παραγωγή, ομοφοβία κ.α.).

Σήμερα πιο πολύ από ποτέ εμφανίζονται οι αντικειμενικές τάσεις για μείωση του εργασιμου χρόνου, κοινωνικοποίηση του νοικοκυριού και της ανατροφής των παιδιών, κοινωνικής απελευθέρωσης της γυναίκας (και των παιδιών, με άλλο τρόπο) από την καταπίεση της ατομικής ιδιοκτησίας, της μισθωτής εργασίας, από την πατριαρχία και ανδροκρατία, των αντιδραστικών μορφών και σχέσεων της οικογένειας, την εμπορευματοποίηση της σεξουαλικότητας, την αλλοτρίωση των βιολογικών και κοινωνικών χαρακτηριστικών των φύλων, την αποξένωση και ανταγωνισμό αναμεταξύ τους. Παρόλα αυτά στις συνθήκες της σύγχρονης κρίσης, η επίθεση στη ζωή της εργατικής τάξης και του λαού οδηγεί σ' ένα ιστορικόπισωγύρισμα όσον αφορά την οικογένεια των νέων ζευγαριών, τη νέα γυναίκα και τους νέους ανθρώπους ομόφυλου σεξουαλικού προσδιορισμού.

Οι νέοι άνθρωποι αναγκάζονται να παραμείνουν εξαρτημένοι για την επιβίωσή τους από το οικογενειακό περιβάλλον για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα. Η νέα γενιά δυσκολεύεται να αποκτήσει την αυτονομία της, να χτίσει τις δικές της συνιστάμενες, να αναπτύξει ελεύθερες, δημιουργικές και σταθερές σχέσεις. Μεταθέτοντας έτσι στο αβέβαιο μέλλον τη συμβίωση του νέου ζευγαριού, τη δημιουργία νέων οικογενειών και τη γέννηση παιδιών. Επιτείνεται η αλλοτρίωση των ανθρωπίνων σχέσεων, ο κοινωνικός απομονωτισμός.

Συγχρόνως η επίθεση στα εργατικά δικαιώματα, η διάλυση του κράτους πρόνοιας, της δημόσιας παιδείας και η ιδιωτικοποίηση των δημόσιων αγαθών φορτώνουν το εργατικό οικογενειακό εισόδημα, ειδικά όσον αφορά τα νέα ζευγάρια, με τα βάρη της ανατροφής, φροντίδας, εκπαίδευσης, περίθαλψης των παιδιών. Επιβάλλουν μία νέα βαρβαρότητα για τη νέα γυναίκα, που αναγκάζεται να επιστρέψει «πίσω στο σπίτι», υπεύθυνη για την φροντί-

δα των υπερηλίκων, των παιδιών, τη ρύθμιση των ιδιωτικών όρων επιβίωσης. Οι γυναίκες και ειδικά οι νέες, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της επίθεσης του κεφαλαίου: υψηλότερα ποσοστά ανεργίας, ελαστικών μορφών εργασίας, απολύσεων, κατώτεροι μισθοί.

Η οικονομική βαρβαρότητα ενάντια στην εργατική τάξη και το λαό εμφανίζεται παράλληλα με μία αντιδραστική στροφή στο επίπεδο της ιδεολογίας και της κουλτούρας. Δημιουργείται έτσι ένας νέος συντηρητισμός στη νέα γενιά.

Αυξάνονται τα περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας κι όλων των μορφών κακοποίησης απέναντι στις γυναίκες και σε άτομα ομόφυλου σεξουαλικού προσδιορισμού. Οικοδομούνται νέα αντιδραστικά ιδεολογήματα για το γυναικείο κι ανδρικό σώμα, για το σεξ και τις ανθρώπινες σχέσεις, η ανθρωπινή σεξουαλικότητα εμπορευματοποιείται. Από εκεί που το σύστημα φυλάκιζε τους ομοφυλόφιλους τώρα τους επιβάλλει μία κοινωνική κανονικότητα, χτίζει μια αγορά γύρω από τη γκέι και λεσβιακή σεξουαλικότητα, αντιμετωπίζοντας τους ως καταναλωτές. Δημιουργείται, έτσι, ένα συγκεκριμένο καταπιεστικό κοινωνικό πλαίσιο μέσα στο οποίο ο νεοφιλελεύθερισμός «πουλάει» την ισότητα με όρους μάρκετινγκ, προσπαθώντας να ενσωματώσει τόσο το γυναικείο όσο και το ΛΟΑΤ κίνημα και ειδικά τους νέους και νέες. Ταυτόχρονα, συμπληρωματικά με αυτή την τάση, αναπτύσσεται ένα νέο «κυνήγι μαγισσών» που έχει στην πρωτοπορία του τα ακροδεξιά και τα φασιστικά ρεύματα με κάλυψη κράτους – παρακράτους και εκκλησίας. Από την άλλη η ανάγκη αντίστασης στη διάλυση των κοινωνικών δεσμών στη σύγχρονη εποχή, γεννά μία νέα αλληλεγγύη μεταξύ των νέων ανθρώπων και της οικογένειας. Γεννιέται όμως και ένας νέος ριζοσπαστισμός στη νέα γενιά γύρω από τα ζητήματα της οικογένειας, της γυναίκας, του έρωτα και της σεξουαλικότητας.

Συνεπώς μία κομμουνιστική χειραφετητική πολιτική στο σήμερα πρέπει να θέσει στο στόχαστρο της τον αλλοτριωτικό καπιταλιστικό χαρακτήρα των σύγχρονων ανθρώπινων σχέσεων, τη σεξουαλική καταπίεση και την παρακμή του οικογενειακού θεσμού με τη σημαντική μορφή του.

Ποια είναι τα καθήκοντά μας;

1 Συγκρότηση επιτροπής του ΚΣ για το ζήτημα της γυναίκας, της οικογένειας και της σεξουαλικής καταπίεσης που θα αναλάβει τη θεωρητική μελέτη και τη συγκρότηση πολιτικής γραμμής γύρω από το συνολικό αυτό ζήτημα. Θα αναλάβει την ανάδειξη κι επικαιροποίησή του στο χώρο του μαζικού κινήματος και το χώρο των πρωτοποριών, ανοίγοντας παράλληλα και πολιτικό μέτωπο απέναντι στα άλλα αστικά και ρεφορμιστικά πολιτικά ρεύματα.

2 Συγκρότηση ενός διεκδικητικού πλαισίου γύρω από το οποίο μπορεί να εκφραστεί, να συσπειρωθεί και να παλέψει η σύγχρονη νεολαία και να οικοδομηθεί ένα νεανικό γυναικείο και ΛΟΑΤ κίνημα σε συμμαχία με το εργατικό και λαϊκό κίνημα:

α) Ίσα δικαιώματα για όλες τις νέες γυναίκες που εργάζονται σε επίπεδο μισθών, εργασιακών σχέσεων, χρόνου εργασίας, προστασία της μητρότητας με άδειες και επιδόματα, προστασία της γυναίκας από τη βαριά σωματική εργασία, μειωμένος συντάξιμος χρόνος εργασίας.

β) Δημόσιο πανελλήνιο σύστημα βρεφονηπιακής φροντίδας, μέτρα προστασίας των παιδιών, μέριμνα για τις μονογονεϊκές οικογένειες. Για μία στεγαστική πολιτική που θα ενισχύει το νέο ζευγάρι με διαγραφή των χρεών στις τράπεζες και οικογενειακά επιδόματα.

γ) Ενάντια σε οποιοδήποτε μορφή διάκρισης, καταπίεσης, κακοποίησης και βίας με βάση το φύλο ή το σεξουαλικό προσανατολισμό στο σχολείο, τα πανεπιστήμια, το χώρο εργασίας, το στρατό. Όχι στην ομοφοβία, στην εμπο-

ρευματοποίηση του ομοσεξουαλικού προσανατολισμού. Απόκρουση της υποταγής του ΛΟΑΤ κινήματος στην αμερικανική κ.α. πρεσβείες και στους επιχειρηματίες.

δ) Νομική κάλυψη της συμβίωσης των ζευγαριών (ετεροφυλόφιλων, ομοφυλόφιλων) και της υιοθεσίας παιδιών.

ε) Συμβολή στη διαμόρφωση μίας νέας πολιτιστικής αντίληψης και κουλτούρας για τον έρωτα, τις σχέσεις, την ανθρώπινη κοινωνία.

3. Σε αυτή τη διαδικασία είναι ζωτική ανάγκη να δημιουργηθούν ομάδες νέων γυναικών στα εργατικά σωματεία, στους σπουδαστικούς – φοιτητικούς συλλόγους, σε λαϊκές συνελεύσεις και εργατικές λέσχες. Να οργανωθεί η παρέμβασή μας στο κίνημα των ΛΟΑΤ.

Το γυναικείο κίνημα, το ΛΟΑΤ κίνημα, το καθένα με την ειδική αυτοτέλειά του, έχει συμφέρον την αγωνιστική συμπόρευση με το εργατικό κίνημα και τις αντικαπιταλιστικές τάσεις των ευρύτερων κοινωνικών κινήματων στον αγώνα ενάντια στη σημερινή αντεργατική-λαϊκή επίθεση της κυβέρνησης, της ΕΕ και του ΔΝΤ και την προσπάθεια καπιταλιστικής ανασυγκρότησης.

Η προβολή των κοινωνικών ζητημάτων των σχέσεων, της σεξουαλικής συμπεριφοράς και των προτιμήσεων, της ελευθερίας επιλογής συντρόφου και συμβίωσης στο σήμερα κι η μαχητική διεκδίκηση αυτών μπορούν να πραγματοποιήσουν σημαντικές βελτιώσεις στη ζωή μας. Παράλληλα όμως μπορούν να αναδεικνύουν με σαφέστερο και πειστικότερο τρόπο ότι η ολοκλήρωσή τους προϋποθέτει τον κοινωνικό μετασχηματισμό.

Κεφάλαιο Η

Η Κομμουνιστική Οργάνωση Νεολαίας

Η.1. Η κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων

«Οι επιταχυνόμενες ανατροπές που συντελούνται στον σημερινό κόσμο όχι μόνο δεν πνίγουν τον "κεραυνό που δεν ακούγεται", αλλά επιτρέπουν επιτέλους να ακουστεί».

ΝΤ. ΜΠΕΝΣΑΪΝΤ

Η ανάπτυξη ενός σύγχρονου κομμουνιστικού κινήματος είναι περισσότερο αναγκαία από κάθε άλλη εποχή. Η διεκδίκηση μιας πραγματικά ανθρώπινης ζωής και μιας αντίστοιχα οργανωμένης κοινωνίας αναδύεται σαν ανάγκη μέσα στη σύγχρονη ιστορία. Η κοινωνία του κομμουνισμού στηρίζεται στις υπαρκτές ιστορικές τάσεις και αντικειμενικές υλικές δυνατότητες που ενυπάρχουν στο σύγχρονο καπιταλισμό και τείνουν να διαρρήξουν το εκμεταλλευτικό περίβλημα των σχέσεων παραγωγής. Ο κομμουνισμός αποτελεί μια συγκεκριμένη και ιστορικά καθορισμένη αντικειμενική δυνατότητα, που γεννιέται μέσα από τις ίδιες τις ενδογενείς αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος.

Σε αυτή τη βάση, ο κομμουνισμός δεν είναι μια υπερϊστορική επιθυμία, δεν εδράζεται στο επίπεδο της βούλησης του ενός ή του άλλου κόμματος. Αντίθετα, πηγάζει μέσα από την ίδια την πραγματικότητα και τους δυνητικούς μετασχηματισμούς της. Στην όλη διαδικασία μετάβασης εισέρχεται ο υποκειμενικός παράγοντας. Η ωρίμανση των αντικειμενικών συν-

θηκών, η σύγκρουση παραγωγικών σχέσεων και παραγωγικών δυνάμεων, η κρίση των καπιταλιστικών κοινωνιών δεν οδηγεί γραμμικά στην προλεταριακή επανάσταση. Η αναγκαιότητα και η δυνατότητα δεν συνεπάγεται την ντετερμινιστικά νομοτελειακή μετάβαση στην κομμουνιστική κοινωνία, δεν εκφράζει έναν τελικό σκοπό ούτε έναν προκαθορισμένο σταθμό της ιστορίας. Η νομοτέλεια νοείται υπό το πρίσμα του νόμου-τάσης και όχι του θετικιστικού αιτιοκρατισμού, ως προς την ανάγνωση της ιστορικής εξέλιξης. Με αυτή την έννοια η μετάβαση σε μια νέα ιστορική εποχή, νοείται σαν μια βαθιά μετατροπή της ίδιας της πραγματικότητας από τα υποκείμενα, που δρουν εντός της και εν πολλοίς τη συναποτελούν και τη διαμορφώνουν εκ νέου. Η μετάβαση, τελικά, εξαρτάται από την ίδια τη δυναμική της πάλης των τάξεων και τον ενεργό ρόλο των υποκειμένων που εμπλέκονται στην εξέλιξη της.

Ο κομμουνισμός είναι ο σκοπός και η πράξη ενός κινήματος που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Με αυτή την έννοια προσανατολίζει το υποκείμενο, παραπέμπει στην ανώτερη προοπτική του, διαμορφώνει τα κριτήρια, τους δρόμους και τα μέσα προς την επίτευξη αυτού του σκοπού. Μέσα από τη σύγκρουση των δυνάμεων της μισθωτής εργασίας και των κοινωνικών κινήματων που αντιπαρά τίθενται στην αντιδραστική εκστρατεία του κεφαλαίου, η κομμουνιστική προοπτική συμβάλλει στη διαμόρφωση μιας σειράς μετασχηματισμών του υποκειμενικού παράγοντα σε περιεχόμενο και μορφές συγκρότησης. Η κομμουνιστική προοπτική συνδέεται άρρηκτα με την αναγέννηση του εργατικού

κινήματος, την πάλη του για την υπεράσπιση των άμεσων αναγκών και δικαιωμάτων του κόσμου της εργασίας, με ανυποχώρητο τρόπο απέναντι στην ενσωμάτωση και το όριο του καπιταλιστικά εφικτού ου αντιτίθεται με το κοινωνικά αναγκαίο. Η κοινωνία και το κίνημα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης αποτελεί ταυτόχρονα πρωτότυπη συλλογική δημιουργία της εργατικής τάξης και των λαϊκών δυνάμεων. Η κομμουνιστική κοινωνία προεικονίζεται στις προσπάθειες των λαϊκών δυνάμεων να χτίσουν δομές και θεσμούς αλληλεγγύης, ειρηνικής συνύπαρξης, αξιών ισότητας και αμοιβαιότητας, να συνυπάρξουν πέρα από τα όρια της αλληλοτρίωσης και των προωθούμενων διαχωρισμών. Ο ίδιος ο εργατικός και λαϊκός πολιτισμός φέρει εντός του το όραμα μιας κοινωνίας χωρίς αδικία και καταπίεση. Αλλήλωστε η συλλογική οργάνωση και οι σχέσεις αλληλεγγύης μέσα στις κοινωνίες έρχονται πάντα πρώτα σαν «τέκνο της ανάγκης».

Η κομμουνιστική κοινωνία δεν αποτελεί ένα ιδεατό τέλος αλλήλ την έναρξη μιας πορείας δημιουργίας και απελευθέρωσης της ανθρωπότητας. «Οι κομμουνιστές μπορούν να συνοψίσουν τη θεωρία τους σε αυτήν τη μοναδική διατύπωση: κατάργηση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας» των μέσων παραγωγής και ανταλλαγής. Ο κομμουνισμός είναι η θεμελιώδης αρχή της ελεύθερης ατομικής ανάπτυξης, των ιδιαίτερων αναγκών και ικανοτήτων του καθενός και της καθεμιάς, ως όρος και προϋπόθεση για την καθολική ανάπτυξη του ανθρωπίνου είδους. Η διεκδίκηση του χρόνου που απελευθερώνει την ίδια την εργασία από κάθε αλληλοτρίωση και εκμετάλλευση αποτελεί αφετηρία προς την κομμουνιστική κοινωνία. Η διεκδίκηση της αυτοδιεύθυνσης στην παραγωγή και στην οργάνωση της κοινωνίας, επίσης.

Η κομμουνιστική προοπτική συνεπάγεται μια ριζική αλλαγή στην οικογένεια και στις σχέσεις μεταξύ των φύλων. Κινείται στην κατεύθυνση της άρσης των δυσμενών διακρίσεων και της κυριαρχίας μεταξύ των διαφορετικών ανθρώπων λόγω φύλου, πολιτισμού, χρώματος ή σεξουαλικού προσανατολισμού.

Η νεολαία γενικά και ειδικά η εργατική, συνάπτοντας προνομιακή σχέση με το μέλλον, βιώνοντας τις δυσκολίες και τις δυστοπίες της

εποχής της αλλήλ και όντας ο κοινωνός και ο «κληρονόμος» όλης της ραγδαίας ανάπτυξης των σύγχρονων παραγωγικών δυνάμεων, βρίσκεται αντικειμενικά εντός του κομμουνιστικού μέλλοντος. Διαμορφώνει προνομιακή σχέση με τη δυνητική εποχή του κομμουνισμού, κατανοεί βαθύτερα τις δυνατότητες της σημερινή εποχής για μια καλύτερη ζωή. Την ίδια στιγμή καλείται να ζήσει στην «εποχή των τεράτων» και των κινδύνων για μια μεγάλη συντηρητική οπισθοδρόμηση, να γίνει η ίδια θύμα της.

Στη δική μας εποχή η νεολαία έχει ανάγκη από ένα το σύγχρονο όραμα του κομμουνισμού στον 21^ο αιώνα. Μια σύγχρονη κομμουνιστική «αφήγηση» που θα ξεκινάει, αποσαφηνίζοντας τις σχέσεις της με τις προηγούμενες επαναστάσεις και την ιστορία, χωρίς να τις μηδενίζει αλλήλ και χωρίς να θεωρεί ότι αυτές είναι το έργο που πρέπει να επαναληφθεί. Αναδεικνύοντας την τεράστια συμβολή τους, τα όριά και την κατάλληλότητά τους. Θα αναγνωρίζει την πλευρά ότι αποτέλεσαν μαζικές προληταριακές επαναστάσεις της εποχής τους, που έκαναν την μεγάλη έφοδο στον ουρανό, κλονίζοντας βαθιά την αστική κυριαρχία και ηγεμονία σε διεθνές επίπεδο, κατοχυρώνοντας τεράστιες εργατικές και νεολαιίστικες κατακτήσεις. Θα αναγνωρίζει όμως και την άλλη πλευρά, δηλαδή ότι δεν κατάφεραν να κάνουν ολόκληρο το άλμα, προσπέφτοντας στα αντικειμενικά και υποκειμενικά όρια και λάθη της εποχής τους κάτι που οδήγησε στο να πάρουν κεφάλι και να εδραιωθούν οι νέες αντεπαναστατικές τάσεις, διαμορφώνοντας τις μεγάλες αυτές χειραφετητικές απόπειρες σε ιδιότυπα εκμεταλλευτικά καθεστώτα.

Θα ολοκληρώνεται τελικά μέσα από την επισημονική τεκμηρίωση του κομμουνισμού στο σήμερα σύμφωνα με τις δυνατότητες της εποχής, μέσα από την σύγχρονη στρατηγική της διαρκούς κομμουνιστικής επανάστασης, μέσα από μια σύγχρονη θεωρία για την επανάσταση και την εργατική εξουσία και μια θεωρία μετάβασης για την εργατική δημοκρατία και τον σοσιαλισμό-κομμουνισμό.

Στη δική μας εποχή, για τη νεολαία κρίνεται με ανώτερο τρόπο το ζήτημα της επαναστατικής και σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής. Η σημερινή της κοινωνική κατάσταση κυοφορεί

εκρήξεις και ανατροπές για τη γέννηση μιας σύγχρονης απελευθερωτικής και κομμουνιστικής «κατάφας» που θα δίνει νόημα και προοπτική στην αναγκαία άρνηση της σημερινής καπιταλιστικής πραγματικότητας. Από την άλλη μια βαθύτερη αντιδραστική πορεία είναι ορατή μέσα στις τάσεις υποταγής, τη διαστροφή και την ανώτερη αλληλοτρίωση που χαρακτηρίζει το δύσκολο παρόν. Το μέλλον της νεολαίας θα κριθεί από την επικράτηση των τάσεων χειραφέτησης, την εξάπλωση στο χώρο και το χρόνο των επαναστατικών χειραφετητικών ιδεών και της επαναστατικής πράξης. Από αυτή την οπτική η οικοδόμηση της σύγχρονης κομμουνιστικής οργάνωσης νεολαίας μέσα και γύρω από ένα πρωτοπόρο κόμμα, η βαθύτερη επεξεργασία της κομμουνιστικής προοπτικής, η ανάπτυξη της μαχόμενης επαναστατικής θεωρίας και η ενίσχυση της εργατικής νέας κομμουνιστικής πλευράς της οργάνωσης αποτελεί ανώτερο στρατηγικό καθήκον για το συνέδριό μας.

Η.2. Η κομμουνιστική οργάνωση της νεολαίας

«Το εγχείρημά μας από άποψη συσχετισμών φαίνεται τελείως παράλογο, αλλά από κοινωνική άποψη είναι τελείως απαραίτητο».

SUB-COMANDANTE MARCOS

Στο σήμερα πιο αναγκαίος από ποτέ κρίνεται ο συλλογικός δρόμος του αγώνα και της ζωής. Στη σημερινή εποχή, αναδύεται η αναγκαιότητα της συνάντησης, συγκέντρωσης και οργάνωσης της συλλογικότητας όλων των ατομικών και συλλογικών αρνήσεων, βουλήσεων και πράξεων απέναντι στο σύστημα. Της σύνθεσής τους σε μια πηλατιά ενωτική ισχύ, ικανή να αντιπαρεσθαι με τη συγκεντρωμένη ισχύ του αντιπάλου και να νικήσει αλληλάζοντας την κοινωνία ριζικά. Η συλλογική πάλη των νέων μέσα από τις συνδικαλιστικές συλλογικότητες, τις συλλογικότητες των γειτονιών, των ομάδων για την γυναικεία και σεξουαλική καταπίεση, τις πρωτοβουλίες δράσης για το περιβάλλον και την ειρήνη, τις πολιτικές

πρωτοβουλίες και μέτωπα δε θα κατορθώσει να κατακτήσει τη βαθύτερη στρατηγική διάρκεια και πνοή αν δεν μπολιαστεί με τη σύγχρονη κομμουνιστική προοπτική. Αλλά και αντίστροφα, μια σύγχρονη κομμουνιστική νεολαία δυναμώνει όταν καταφέρει να αλληλολεπιδράσει με τις συλλογικές αναφορές των νέων, δυναμώνει όσο δυναμώνει ο συλλογικός αγώνας. Αυτό αποτελεί το ιστορικό καθήκον της κομμουνιστικής οργάνωσης νεολαίας της εποχής μας. Το καθήκον αυτό πρέπει να διαπνέεται και να πρεσβεύεται σε περιεχόμενο, σύνθεση και επαφή με τις ιστορικές κοινωνικές διεργασίες της εποχής, με το αντικαπιταλιστικό νεανικό μέτωπο και το ρηξιακό κίνημα της εργατικής και σπουδάζουσας νεολαίας και όχι σε αντίθεση με αυτά.

Η οικοδόμηση της κομμουνιστικής οργάνωσης νεολαίας αποτελεί αναγκαίο όρο για να μπορέσει να αναπτυχθεί αποτελεσματικά και σε όλη του την έκταση το μαζικό κίνημα και το αντικαπιταλιστικό μέτωπο. Να μπορέσει να προσανατολιστεί και να παλέψει με διάρκεια απέναντι στις αναδιαρθρώσεις του σημερινού ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Να μπορέσει να προσεγγίσει, στη συλλογική σκέψη και δράση, επιστημονικά, ριζικά και συνοδικά την προοπτική της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Η κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας είναι αυτοτελής πολιτική οργάνωση. Αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι η νεολαία είναι μια διακριτή κοινωνική κατηγορία με διαταξική σύνθεση και σύσταση και ορισμένα διακριτά βιολογικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά. Αντίστοιχα διαμορφώνεται το σύνολο των πτυχών του υποκειμένου εντός της ανάλογα με τα διάφορα επίπεδα ανάπτυξης της συνείδησης των νέων. Από το μαζικό κίνημα, τις πτέρυγες, τις μαζικές μετωπικές πρωτοβουλίες, το πολιτικό μέτωπο και την κομμουνιστική οργάνωση.

Η κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας υπηρετεί την ανάγκη αυτοτελούς προβολής του σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος στη νεολαία, την προώθηση της κομμουνιστικής στρατηγικής εντός του μαζικού κινήματος των νέων, την διαρκή επεξεργασία και εμβάθυνση στο σκοπό, τους στόχους και τα μέσα, τη διαρκή μελέτη της σημερινής κοινωνικής

πραγματικότητας, την αδιάκοπη κριτική στον καπιταλισμό της εποχής μας από τη σκοπιά των νέων ανθρώπων. Η ανάγκη αυτή δεν μπορεί να υπηρετηθεί ούτε από τη διάχυση των νέων κομμουνιστών σαν τάση μέσα στα ευρύτερα ριζοσπαστικά κόμματα ή οργανώσεις νεολαίας. Δεν μπορεί να υπηρετηθεί ούτε από τη διάχυση της κομμουνιστικής νεολαίας στο σύγχρονο κόμμα των κομμουνιστών.

Διαχωρίζομαστε από το μοντέλο της «οργάνωσης-φρούριο» κατά το «κόμμα-φρούριο» που χαρακτηρίζει τον κομμουνιστικό ρεφορμισμό της ΚΝΕ και του ΚΚΕ. Η κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας αποτελεί μέρος του επαναστατικού υποκειμένου, δεν αποτελεί παραγωγό της γραμμής που θα υπηρετήσουν το μέτωπο και το κίνημα. Κάθε πτυχή του υποκειμένου παράγει πολιτική που διαπλέκεται και επιδρά πολυπληθώς με τα υπόλοιπα μέρη που το συνθέτουν. Η κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας αποτελεί την ειδική ιδεολογικοπολιτική πρωτοπορία και όχι την αποκλειστική πρωτοπορία του νεολαιίστικου κινήματος. Σε αντίθεση με τη γραφειοκρατική αντιστροφή που θέλει τη γενικότερη πρωτοπορία, από μορφή κίνησης της ιστορικής επαναστατικής πράξης των ιδίων των εργαζόμενων, να περιορίζεται στην ειδική πρωτοπορία και το επιμέρους, δηλαδή το κόμμα και τις συνεπαγόμενες γραμμικές μεταφορές τους στο επίπεδο του νεολαιίστικου κινήματος. Διαχωρίζομαστε από το μοντέλο του «πολυσυνληκτικού κόμματος – κοινοβουλίου» όπως και των «κομμάτων – ομοσπονδιών» που αναπαράγουν διάφορες όψεις του ρεφορμισμού, του μεταμοντέρνου ριζοσπαστισμού ή του αναρχοκινήματισμού και των αντίστοιχων εκφράσεών τους στη δόμηση των οργανώσεων νεολαίας. Με την επίφαση της αστικής δημοκρατικότητας ή της ατομικής ελευθεριότητας οι προσεγγίσεις αυτές αποσυνθέτουν και κατακερματίζουν τελικά την κομμουνιστική πρωτοπορία σε ένα χαλαρό δίκτυο ή ένα ασπόνδυλο σώμα από ομάδες και ατομικότητες χωρίς τελικά συνεκτικό ιστό και ενότητα περιεχομένου. Η πολυπόθητη δημοκρατία είτε μετατρέπεται σε ανηλεή μάχη μηχανισμών για την «εξουσία» στο κόμμα είτε η συζήτηση οργανώνεται με όρους «αυλής» γύρω από τη μία ή την άλλη «υψηλή προσωπικότητα» του «χώρου».

Η κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας δεν

αποτελεί μια χαλαρή ενότητα κομμουνιστών αλλά μια στρατηγικού τύπου ενότητα, καθοριζόμενη από το πρόγραμμα της, τις αρχές λειτουργίας της, τις ανάγκες της επαναστατικής πολιτικής και της ταξικής πάλης.

Η ενότητα της αναπτύσσεται μέσα από την ανάπτυξη της πολύμορφης και ελεύθερης ενότητας στην αντίληψη και όχι μέσα μια καταναγκαστική «ενιαία» αντίληψη, σαν αποτέλεσμα ιδεολογικής, θεωρητικής συζήτησης, αντιπαράθεσης, διαπάλης και αναζήτησης. Τροφοδοτείται από την ανάγκη της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, την αναζωογόνηση του μαχόμενου επαναστατικού μαρξισμού. Βασίζεται στη μελέτη, κατανόηση και εμβάθυνση της μαρξιστικής θεωρίας της πάλης των τάξεων και της αλληλαγής της κοινωνίας. Διαχωρίζεται από τη στατική μελέτη του μαρξισμού και τη δογματική εγχειριδιακή χρήση του. Ακόμη, διαχωρίζεται από τον μεταμοντέρνο πολυσυνληκτισμό και τον αγνωστικισμό, την συμφωνία σε ένα γενικό αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο. Μέσα από τη γόνιμη ανάπτυξη του μαρξιστικού κεκτημένου, με τις απαραίτητες διορθώσεις και τομές με βάση τη σύγχρονη πραγματικότητα διαμορφώνει τη θεωρητική ιδεολογική της ενότητα, σαν οργάνωση νεολαίας για την επαναστατική επαναθεμελίωση του κομμουνισμού.

Η ενότητά της αναπτύσσεται μέσα από τη συμφωνία στο πρόγραμμα. Αυτό απορρέει από την επαναστατική επιστημονική μελέτη και θεωρία και όχι από μια αποστήθιση και φετιχιστική επανάληψη συνθημάτων γύρω από το τρέχον. Θέτει σαν καθήκον την υπεράσπιση των συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα μέχρι τη συνολική απελευθέρωση από τα δεσμά των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και της αλλοτρίωσης. Θέτει τα κριτήρια για την κομμουνιστική οργάνωση της κοινωνίας, προσδιορίζει σαφέστερα το σκοπό και τα μέσα. Κατευθύνει το κίνημα της νεολαίας προς τη συμμαχία με το εργατικό και προς τη στρατηγική της νέας κομμουνιστικής επαναστασης, της εργατικής δημοκρατίας, της εργατικής εξουσίας, του κομμουνισμού της εποχής μας. Συνδέει την αντικαπιταλιστική επαναστατική τακτική με την κομμουνιστική στρατηγική και με αυτό τον τρόπο συμβάλλει τελικά στο να συγκεκριμενοποιεί η οργάνωση τη μάχη

πολιτική γραμμή και την τακτική πρόταση για την εκάστοτε ιστορική περίοδο, φάση και κατάσταση.

Η ενότητά της αναπτύσσεται μέσα από τη μάχιμη μαζική παρέμβαση και δράση. Ο αδιάσπαστος δεσμός ανάμεσα στη θεωρία και την πράξη μέσα στην πάλη των τάξεων, δεν είναι εγκεφαλική εφεύρεση διανοούμενων. Όταν αυτός ο δεσμός καταργείται τότε μπορεί να πραγματοποιηθούν πολλές και σημαντικές πράξεις ή να διατυπώνονται ενδιαφέρουσες σκέψεις και ιδέες, οι πρώτες, όμως, καταλήγουν εύκολα σε πρακτικισμό και οι δεύτερες σε θεωρητικολογία. Η ιδεολογική και προγραμματική συμφωνία δοκιμάζεται στην πράξη, στον καθημερινό αγώνα. Η αποτελεσματική πράξη και η νικηφόρα έκβαση του ιδεολογικού, πολιτικού και πρακτικοοικονομικού αγώνα, η πρακτική προσέγγιση από το επαναστατικό υποκείμενο των σκοπών και των στόχων, η δοκιμασία, η αποτυχία ή η επιτυχία της μίας κατεύθυνσης ή της άλλης, αποτελούν κριτήρια βαθέματος αυτού του δεσμού. Η πράξη σαν κριτήριο επαναστατικής αλήθειας και γνώσης του κόσμου, αντεπιδρά στη θεωρία και την καθορίζει εκ νέου. Σε αυτά τα τρία επίπεδα σφυρηλατείται συνολικά η θεωρητικοπολιτική ενότητα της κομμουνιστικής οργάνωσης νεολαίας.

Αποτέλεσμα αυτή της ενότητας και στα τρία επίπεδα είναι το αναγκαίο στοιχείο της ενότητας στην δράση των μελών της κομμουνιστικής οργάνωσης. Ενότητα στην δράση μέσα από την όλη και μεγαλύτερη ενότητα στην αντίληψη. Ενότητα στην δράση πάνω στην πολιτική κατεύθυνση με βάση τα κοινά αποφασισμένα κριτήρια, ενότητα στην δράση που θα έρχεται σε αλληλεπίδραση και ανατροφοδότηση με τα υπόλοιπα κομμάτια του πολιτικού υποκειμένου (μέτωπο, κίνημα) και όχι με την λογική του κόμματος παντογνώστη καθοδηγητή. Ενότητα στην δράση για να υπάρχει συγκεντρωμένη δύναμη απέναντι στην συγκεντρωμένη δύναμη της αστικής εξουσίας. Ενότητα στην δράση μέσα από τον πλήρη διάλογο, τον σεβασμό στην πλειοψηφία αλλά και στην μειοψηφία, με την παραχώρηση όλων των μέσων για να γίνει πλειοψηφία και την δυνατότητά της να εκφράσει τη θέση της γύρω από σημαντικά ζητήματα ακόμα και στην ίδια την εργατική τάξη και το πολιτικό μέτωπο.

Η.3. Η ιστορική συμβολή και τα όρια της νΚΑ

Η νΚΑ αποτελεί μια μεγάλη κατάκτηση και σημαντικό βήμα για το αριστερό ανατρεπτικό νεολαιίστικο κίνημα της χώρας μας. Η συνολική συμβολή μας σε προγραμματικό επίπεδο μέσα και από το θεωρητικό κεκτημένο του ΝΑΡ ήταν καθοριστική για όλη την ιστορική πορεία των τελευταίων δεκαετιών ενός από τα πιο δυναμικά νεολαιίστικα κινήματα της Ευρώπης, μετά και την κατάρρευση των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Μέσα από τις αναλύσεις μας για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, την κριτική εξέταση των επαναστάσεων του 20^{ου} αιώνα, την ανάλυση μας για το επαναστατικό υποκείμενο της εποχής, η νΚΑ κατάφερε να αποτελέσει μια δύναμη ώθησης για την στρατηγική, πολιτική, πολιτιστική ανασυγκρότηση της επαναστατικής ανατρεπτικής αριστεράς. Συμβάλλουμε βαθιά με ιδιαίτερο αυτοτελή τρόπο σαν νΚΑ στην προσπάθεια συγκέντρωσης των αντικαπιταλιστικών επαναστατικών δυνάμεων δημιουργώντας τις συνθήκες για ένα ουσιαστικό προγραμματικό, πολιτικό και οργανωτικό άλημα στο σύνολο της Αριστεράς και κυρίως των αντικαπιταλιστικών ανατρεπτικών νεολαιίστικων ρευμάτων. Σε έναν πολύ μεγάλο βαθμό μπορούμε να πούμε ότι η νΚΑ συνέβαλλε στην ιστορικής σημασίας προσπάθεια να υπάρξει μια πρωτοπορία επαναστατικής αναφοράς ενάντια στο συνολικό μαζικό ρεύμα ενσωμάτωσης των αριστερών κομμάτων που σάρωσε τις εποχές της ξηρασίας του κομμουνιστικού κινήματος και της κομμουνιστικής στρατηγικής.

Μαζί και με το συνολικό εγχείρημα του ΝΑΡ, κρατήσαμε ψηλά τη σημαία της ανεξαρτησίας της εργατικής πολιτικής όταν η επίσημη αριστερά γινόταν ουρά του αστικού πολιτικού σκηνικού. Καταφέραμε να αλληλεπιδράσουμε και σε ένα βαθμό να συμπαρασύρουμε και άλλες ριζοσπαστικές ανατρεπτικές δυνάμεις, σεβόμενοι τα δικά τους ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και παρακαταθήκες σε μια προσπάθεια νέων ανώτερων υπερβάσεων για ένα άλημα προς τα μπρος. Αποφασιστική είναι η παρέμβαση της νΚΑ όλα αυτά τα χρόνια στις μάχες του νεολαιίστικου κινήματος. Ιδιαίτερα στο

φοιτητικό κίνημα καταφέραμε να επιδράσουμε βαθιά στους αγώνες που ξέσπασαν απέναντι στις αναδιάρθρωσεις που επιχειρεί το κεφάλαιο μέσα στα Πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ. Χτίστηκαν γενιές αγωνιστών πάνω στην ψυχολογία και την πρόκληση της νίκης και όχι της ήττας και του συμβιβασμού. Σημαντική παρακαταθήκη και αιμοδότης των νέων προσπαθειών μας στο σήμερα για μια ουσιαστική παρέμβαση στο σύνολο της νεολαίας και τους εργασιακούς χώρους.

Σήμερα στην περίοδο της βαθιάς κρίσης του καπιταλισμού και της αδυναμίας διαμόρφωσης από μεριάς των αστικών δυνάμεων μιας συνοδικής στρατηγικής απάντησης, δεν μπορούμε να μείνουμε σε αναπόληση του δικού μας μικρού «ένδοξου» παρελθόντος. Στο σήμερα αναδεικνύονται πιο καθαρά και οι δικές μας στρατηγικές, πολιτικές και οργανωτικές ανεπάρκειες, τα δικά μας «ιστορικά όρια». Χρειαζόμαστε μια νέα κριτική ματιά στην ίδια μας τη συγκρότηση. Τα όρια μας γεννιούνται από στοιχεία του ίδιου του προγραμματικού και στρατηγικού μας πυρήνα, αποτελούν ζητήματα βαθιάς θεωρητικής αυτοκριτικής συζήτησης και διαπάλης.

Ο αναγκαίος διαχωρισμός και αντιπαράθεση με το παραδοσιακό κομμουνιστικό κίνημα και την επίσημη αριστερά μας καθυστέρησε σημαντικά στο να συγκροτήσουμε και να ενισχύσουμε τη θετική στρατηγική πλευρά της πρότασης μας. Η αδυναμία αυτή δεν εντοπίστηκε έγκαιρα. Η οργάνωση πολλές φορές έφτανε να ενοποιείται πάνω σε έναν γενικό καταγγελτικό λόγο απέναντι στον καπιταλισμό και μια γενική πολλή φορές υπερϊστορική κριτική στο «παλιό» κομμουνιστικό κίνημα. Πολλές φορές μάλιστα μέσα από την αντιπαράθεση με τα ρεύματα αυτά, «πετάγαμε» και θετικά στοιχεία της ιστορίας των επαναστάσεων και του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος του παρελθόντος χωρίς την ανάλογη υπέρβαση προς μια νέα θέση. Αποτέλεσμα ήταν η άσκηση σημαντικής επιρροής στο στρατηγικό, θεωρητικό και πολιτικό πρακτικό μας πυρήνα άλλων ριζοσπαστικών μεταμοντέρνων, ρεφορμιστικών και αναρχοαυτόνομων ρευμάτων. Ρευμάτων δηλαδή που γεννήθηκαν μέσα στις περιόδους της κρίσης του «επίσημου» κομμουνιστικού κινήματος, σαν άρνησή του και δεν κατόρθωσαν ποτέ να το υπερβούν θετικά.

Η αναζήτηση προς το «νέο» οδήγησε σε αντίρροπες τάσεις προς τον αγνωστικισμό. Πολλές φορές μαζί με τα «νερά πετάχτηκε και το μωρό». Μαζί με την αναγκαία αναψηλάφηση, απορριφτήκαν επιτεύγματα της ανθρώπινης και επαναστατικής σκέψης, όπως ο μαρξισμός. Προς την αναίρεση του ρόλου της εργατικής τάξης και την υποκατάσταση της από άλλα υποκείμενα. Τελικά προς την υποτίμηση του κομμουνιστικού προγράμματος στη διαμόρφωση της ενότητας των κομμουνιστών. Οι επιρροές οφείλουν να αξιολογηθούν κριτικά και να συζητηθούν βαθιά. Με αυτό τον τρόπο ορίστηκε σε πολλές περιπτώσεις και η ιδεολογική διαπάλη στο εσωτερικό μας με όρους σημειολογίας. Αυτοί που είναι με το «παλιό» και το «νέο», οι «ορθόδοξοι μαρξιστές» και αυτοί που είναι με την «επαναθεμελίωση», ή «μεταμοντέρνοι» και «συνεπείς κομμουνιστές». Τέτοια φαινόμενα είναι υπαρκτά και ανησυχητικά, αποτελούν ωστόσο διαστρεβλωμένη αντανάκλαση της αντιπαράθεσης υπαρκτών ιδεολογικών και, σε τελική ανάλυση, ταξικών ρευμάτων, και δεν είναι αποτέλεσμα απλώς γνωσιολογικών προβλημάτων. Οι προγραμματικές μας αδυναμίες λειτουργούν σαν αντεστραμμένος καθρέφτης της κοινωνικής μας σύνθεσης και της ισχνής επαφής και επιρροής μας μέσα στην εργατική νεολαία. Παρά τα βήματα που έχουν γίνει το τελευταίο διάστημα ο περιορισμός μας κατά κύριο λόγο σε φοιτητικά και «μεταφοιτητικά» στρώματα της μισθωτής διανόησης λειτουργεί καθοριστικά.

Μέσα σε αυτό πλαίσιο η προσπάθεια μας για την συγκρότηση ενός *στοιχειωδώς μαζικού, κομμουνιστικού ρεύματος και αντικαπιταλιστικού μετώπου στην νεολαία χαρακτηρίζεται από σημαντικά πιασχυρίσματα*. Η αδυναμία μας αυτή δεν μπορεί να στηριχθεί μόνο στους αρνητικούς συσχετισμούς. Δεν μπορεί να ξεπεραστεί εύκολα με αντιλήψεις ότι «η γραμμή ήταν σωστή, αλλιώς δεν την εφαρμόσαμε σωστά», ούτε με αντιλήψεις ότι δεν δράσαμε αρκετά ενιαία, δεν ήμασταν αρκετά πειθαρχημένοι.

Για ένα άλμα προς τα μπρος

Κατεύθυνση του συνεδρίου θα πρέπει να είναι η ουσιαστικότερη οργάνωση της θεωρητικής

και πολιτικής συζήτησης. Η εμπάθυνση στην προγραμματική και στρατηγική μας ενότητα. Οι βαθιές κοινωνικοπολιτικές διεργασίες που συντελούνται και η σχέση που συνάπτουμε μαζί τους επιδρούν βαθιά στην ίδια τη συγκρότηση μας. Οφείλουμε να εμβαθύνουμε στα θεωρητικά εργαλεία μας, να μελετήσουμε πιο ολοκληρωμένα την εποχή μας. Είναι υπαρκτές οι προγραμματικές, θεωρητικές και στρατηγικές μας αδυναμίες μας, οι οποίες δεν μπορούν να ξεπεραστούν βάζοντας τον πήχη κάτω από το αναγκαίο, ούτε να υπερσκελιστούν στη λογική «το περιεχόμενο το έχουμε, μας λείπει η οργάνωση».

Το συνέδριό μας πρέπει να βάλει τις βάσεις για τη συγκρότηση μια σύγχρονης προγραμματικής διακήρυξης και νέου καταστατικού σε πανελλαδική συνδιάσκεψη της νΚΑ με μοναδικό ζήτημα αυτό. Οι βασικοί άξονες αυτής θα πρέπει να είναι:

- » Η μελέτη του σημερινού ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της ελληνικής πραγματικότητας και η νεολαία.
- » Η εμπάθυνση πάνω στις ανώτερες δυνατότητες της εποχής. Η επίδραση των σύγχρο-

νων τεχνολογικών και επιστημονικών επαναστάσεων στη συνείδηση της νεολαίας.

- » Βαθύτερη επεξεργασία των χαρακτηριστικών και της κοινωνικής κατάστασης της νεολαίας της εποχής μας.
- » Η ανάπτυξη της σύγχρονης θεωρίας για το επαναστατικό υποκείμενο της εποχής μας και τη σχέση του με τη νεολαία. Η εμπάθυνση και στις τρεις πτυχές του. Ο ρόλος της νεολαίας σε αυτό.
- » Η σύγχρονη θεωρία της μετάβασης προς τον κομμουνισμό.
- » Η τακτική και η ειδική συνεισφορά της νεολαίας σε αυτήν.

Για όλα αυτά τα ζητήματα δεν έχουμε συζητήσει αρκετά, δεν έχουμε κατακτήσει την αντίστοιχη με τις αναγκαιότητες της εποχής προγραμματική στρατηγική ενότητα, σαν αποτέλεσμα της οποίας οφείλει να γίνεται κατανοητή η αντίστοιχη «κομμουνιστική φυσιογνωμία» και όχι σαν προϋπόθεση όπως συνηθίζεται.

Μέσα από το συνέδριο μας και τη συζήτηση για τη διακήρυξη μας, σαν νΚΑ φιλοδοξούμε να συμβάλουμε στην πορεία προς την κομ-

μουνιστική οργάνωση νεολαίας στα πλαίσια της γενικότερης πορείας που θέλει να συμβάλλει το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση προς το σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα.

Η.4. Η προσπάθεια συγκέντρωσης δυνάμεων για μια νέα κομμουνιστική πρωτοπορία

Το NAP με το πανελλαδικό σώμα για το υποκείμενο το 2012 και το 3^ο του συνέδριο το 2013 σωστά έκρινε την κομβική σημασία της προώθησης των διεργασιών για μια ανώτερη ποιότητα της ενότητας των κομμουνιστών στην κατεύθυνση ενός σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος. Από τότε λίγα βήματα μετρήθηκαν και υπάρχουν σημαντικές καθυστερήσεις σε όλη αυτή τη διαδικασία. Η προσπάθεια που ξεκίνησε με τα «Τετράδια Μαρξισμού» αποτελεί ένα σημαντικό, αν και καθυστερημένο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση. Από αυτή τη σκοπιά πρέπει να στηριχτεί ολόψυχα και από την οργάνωση της νΚΑ. Οι απαντήσεις, ωστόσο, για τα ζητήματα αυτά δεν αφορούν σε μεγάλο βαθμό τα βασικά καθήκοντα του συνεδρίου μας, αλλά του επερχόμενου συνεδρίου του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση.

Αυτό, όμως που αφορά το δικό μας συνέδριο είναι η καθυστέρηση σε επίπεδο συζήτησης και παρέμβασης, η συνολική απουσία πρωτοβουλιών προκειμένου να προχωρήσουμε σε ανώτερες διεργασίες προς μια νέα σύγχρονη κομμουνιστική νεολαία που να αντιστοιχεί στα πλαίσια του συνολικότερου σχεδίου συσπείρωσης των κομμουνιστικών δυνάμεων της εποχής. Οι καθυστερήσεις αυτές έχουν αντικειμενικό και υποκειμενικό πυρήνα. Εκκινούν από την λειψή επεξεργασία, εμβάθυνση και επικαιροποίηση με βάση τις νέες συνθήκες των στρατηγικών μας αναλύσεων και εργαλείων. Από την υποτίμηση της θεωρητικής, προγραμματικής και επιστημονικής συλλογικής δουλειάς στις ΟΒ και τα καθοδηγητικά όργανα του συνόλου της οργάνωσης. Με φυσικό επόμενο την εμφάνιση με ανώτερο τρόπο ενός εμπειρίστικου και πρακτικίστικου πολιτι-

σμού, σχεδιασμού και παρέμβασης τόσο των ΟΒ όσο και των καθοδηγητικών οργάνων. Με την επικράτηση μιας αντίληψης επηρεασμένης από αυτή του «κομμουνιστικού φρουρίου» στους κόλπους της νΚΑ, που συμπυκνώνεται τελικά στη λογική ότι η σύγχρονη νεολαία του Κόμματος του μέλλοντος είναι η νΚΑ, τα ρεύματα που αναζητούν με κομμουνιστική επαναστατική αναφορά στη νεολαία είναι στο σύνολο τους κατά βάση ρεφορμιστικά. Στο σήμερα πρέπει να ωριμάσει με συγκεκριμένα και σαφή βήματα μια γόνιμη διαδικασία υπέρβασης των υπαρχόντων ορίων της νΚΑ. Αυτή η διαδικασία είναι πολύπλευρη και πολύδιάστατη, επηρεάζεται από τις τάσεις και τις κοινωνικοπολιτικές διεργασίες της τωρινής φάσης και της εποχής. Έχει όμως δύο συγκεκριμένες βασικές πλευρές.

Η πρώτη πλευρά είναι η διαδικασία επεξεργασίας και ανάδειξης του γόνιμου θετικού προγραμματικού πυρήνα των θέσεων μας. Η επεξεργασία της σύγχρονης προγραμματικής διακήρυξης της νΚΑ μέσα από τις βασικές κατευθύνσεις που περιγράφονται και προηγούμενως. Αυτή τη διαδικασία θα συμβάλλει στο να κατακτηθεί βαθύτερα και ουσιαστικότερα η θετική «κομμουνιστική φυσιογνωμία» του μέλους μας. Θα συμβάλλει στο να ξεκαθαριστούν ζητήματα στρατηγικού χαρακτήρα προσδίδοντας νέα ποιότητα στην παρέμβαση μας, εμβαθύνοντας και συγκεκριμενοποιώντας ζητήματα στα οποία επικρατεί σύγχυση και κυρίως να κατακτηθεί μια νέα βαθύτερη γνώση και επαφή με τις αλλαγές που έχουν επέλθει στο σημερινό καπιταλισμό και στο υποκείμενο. Η διαδικασία αυτή θα μπορέσει να μας βγάλει δυναμωμένους και με θάρρος απέναντι στις προκλήσεις της ταξικής πάλης.

Η δεύτερη πλευρά έχει να κάνει με την αναγκαιότητα και φιλοδοξία να συγκεντρωθούν οι δυνάμεις κομμουνιστικής αναφοράς, ριζοσπαστικής – αντισυστημικής πολιτικής, πολιτιστικής, καλλιτεχνικής αναζήτησης που δρουν στους κόλπους του νεολαιίστικου κινήματος. Σε αυτή τη διαδικασία οφείλουμε να πάρουμε πρωτοβουλία για τη δημιουργία χώρων συσπείρωσης, διαλόγου και παρέμβασης γύρω από την αναγκαία κομμουνιστική προγραμματική κατεύθυνση. Με στόχο την αναγκαία υπέρβαση των υπαρχόντων μορφωμάτων και ρευμάτων που συσπειρώνονται οι νέοι που συ-

νειδοτοποιούν την αναγκαιότητα και προσεγγίζουν τον ορίζοντα της κομμουνιστικής προοπτικής. Οι νέοι και οι νέες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν ιδιαίτερο ρόλο σε αυτή τη διαδικασία και η ενεργή συμμετοχή τους σε μια τέτοια διαδικασία κρίνεται αναγκαία. Όλα τα υπάρχοντα θεωρητικά και πολιτικά ρεύματα επαναστατικής αναφοράς εντός του νεολαϊστικού κινήματος διαμορφώθηκαν σε παρελθούσες ιστορικές φάσεις, φέρουν εντός τους τις αντίστοιχες αδυναμίες και γόνιμες πλευρές της περιόδου του κομμουνιστικού κινήματος που τα γέννησε. Χωρίζονται με βάση το παρελθόν, οφείλουν όμως να ενωθούν με βάση το κοινό αναγκαίο μέλλον του νέου κομμουνισμού. Σε αυτή τη διαδικασία χρειάζονται υπερβάσεις. Η νΚΑ με την πρωτοπόρα συνολική συμβολή της όλα αυτά τα χρόνια μπορεί να ηγηθεί και να δράσει καθοριστικά σε αυτή την προσπάθεια.

Η.5. Σχέση NAP-νΚΑ

Στην προσπάθεια αποτίμησης της μέχρι τώρα πορείας του NAP και της νΚΑ και πάντα με γνώμονα την δημιουργική υπέρβαση των όποιων αδυναμιών εντοπίζονται, οφείλουμε να ασχοληθούμε πιο ουσιαστικά με την εσωτερική λειτουργία της οργάνωσής μας και στην σχέση που συνδέει το ίδιο το NAP με την νΚΑ. Ιδιαίτερα στις μέρες μας όπου ο τρόπος με τον οποίο η νεολαία βιώνει τα αποτελέσματα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης είναι τόσο έντονος με αποτέλεσμα οι νέοι να εντάσσονται ταχύτατα και με τους χειρότερους όρους στην αγορά εργασίας, κρίνεται αναγκαία η εμβάθυνση της συζήτησης και η λήψη πρωτοβουλιών για την ανάπτυξη του ρόλου του NAP και της νΚΑ στην νέα εργατική βάρδια όπως αυτή διαμορφώνεται.

Αρχικά στις σημερινές συνθήκες απαιτείται η κατευθείαν ένταξη στις γραμμές του NAP, πρώτα απ' όλα, νέων πρωτοπόρων εργατών, κυρίως της υψηλής σύνθετης εργασίας των καινοτόμων κλάδων, που εντάσσονται ήδη στην παραγωγή ή προετοιμάζονται στην εκπαίδευση. Αυτό, όχι μόνο δεν σημαίνει υποβάθμιση, αλλά τελείως αντίθετα, σημαίνει αναβάθμιση της νεολαϊκής Κομμουνιστική Απελευθέρωση, βαθύτερη σύνδεσή της με το NAP και περιφύρηση της σχετικής της αυτοτέλειας. Για

δύο λόγους: Ο ένας είναι ότι οι μεγάλες μάζες νέων εργατών που μπαίνουν στον άμεσο αντικαπιταλιστικό αγώνα και ιδιαίτερα αυτοί που προσεγγίζουν την επαναστατική εργατική πολιτική χρειάζονται οργανωτική στήριξη και πολιτικο-ιδεολογική ενίσχυση για το μετασχηματισμό τους σε συνειδητούς επαναστάτες μέσα από την οργάνωση νεολαίας. Και ο δεύτερος είναι ότι η νεολαία, ως ευρύτερη κοινωνική κατηγορία, περιλαμβάνει στους κόλπους της στρώματα που βρίσκονται είτε στην εκπαίδευση, είτε στην εργασιακή περιπλάνηση (σήμερα, πολύ περισσότερο από ποτέ), είτε σε κοινωνική κινητικότητα ένταξης σε κάποια τάξη ή στρώμα.

Το NAP καλείται να επεξεργαστεί πολύ πιο ολοκληρωμένα τις θέσεις του για τη σύγχρονη νεολαία και το κίνημά της, βοηθώντας τόσο σε επίπεδο θέσεων όσο και σε επίπεδο πρωτοβουλιών τη νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Σε αυτό το πλαίσιο, οφείλει να δει με βαθύτερο τρόπο τη σχέση NAP-νΚΑ στη βάση της, κάτι που δεν έχει γίνει σε επαρκή βαθμό και με συλλογικές διαδικασίες μέχρι σήμερα. Το σημερινό «μοντέλο» σχέσεων, όπου το μέλος της νΚΑ είναι αυτοδίκαια μέλος του NAP ενώ «δεν επιτρέπεται» στο NAP να έχει μέλη στη νΚΑ οδηγεί σε έναν ιδιόμορφο «ακρωτηριασμό» και την ίδια στιγμή στη «γήρανση» και των δυο: Το πολιτικό-στρατηγικό πρόβλημα είναι ότι υποβαθμίζεται η «υποχρέωση» του NAP να ασκεί αυτοτελή πολιτική παρέμβαση στη νεολαία. Το NAP έχει πολύ λίγα μέλη κάτω των 30 ετών ενώ η νΚΑ έχει πολλὰ μέλη άνω των 30. Το αποτέλεσμα είναι να υπονομεύεται η αναγκαία αυτοτέλεια του NAP. Χρειάζεται να προχωρήσουμε, σε συνεννόηση και συντονισμό με το NAP, στην κατάργηση της έννοιας του «αυτοδίκαιου μέλους» και της ισότιμης συμμετοχής στις διαδικασίες του. Σε αυτό το πλαίσιο, χρειάζεται μια αναπροσαρμογή στη συμμετοχή της νΚΑ σε συνέδρια και συνδιασκέψεις του NAP με στόχο τη μείωση του μέτρου εκπροσώπησης. Ενάντια στην υιοθέτηση των αστικών θεωριών για το χάσμα γενεών ως καθοριστικό παράγοντα, σημασία σήμερα έχει η διαρκής γόνιμη αλληλεπίδραση *ανάμεσα στις διάφορες γενιές του επαναστατικού κινήματος*, η κριτική συνάντηση των εμπειριών τους και η διαμόρφωση ενός πολιτισμού κοινής αναζήτησης της επαναστατικής προοπτικής.

**Πρόταση
θέσεων
για το
4ο
Συνέδριο
της νΚΑ**

**ΝΕΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΦΑΣΗ – ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ:
ΜΑΖΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ**

- **Ενωτικό μαχητικό κίνημα**
- **Ανατρεπτική πολιτική κίνηση**
 - **Εργατική στροφή**
- **Σύγχρονη κομμουνιστική οργάνωση**

**ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ**

νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση
www.nka.gr